

EMERSON DODŽ

**DOK
HOLIVUDU**

CENA 10 DINARA

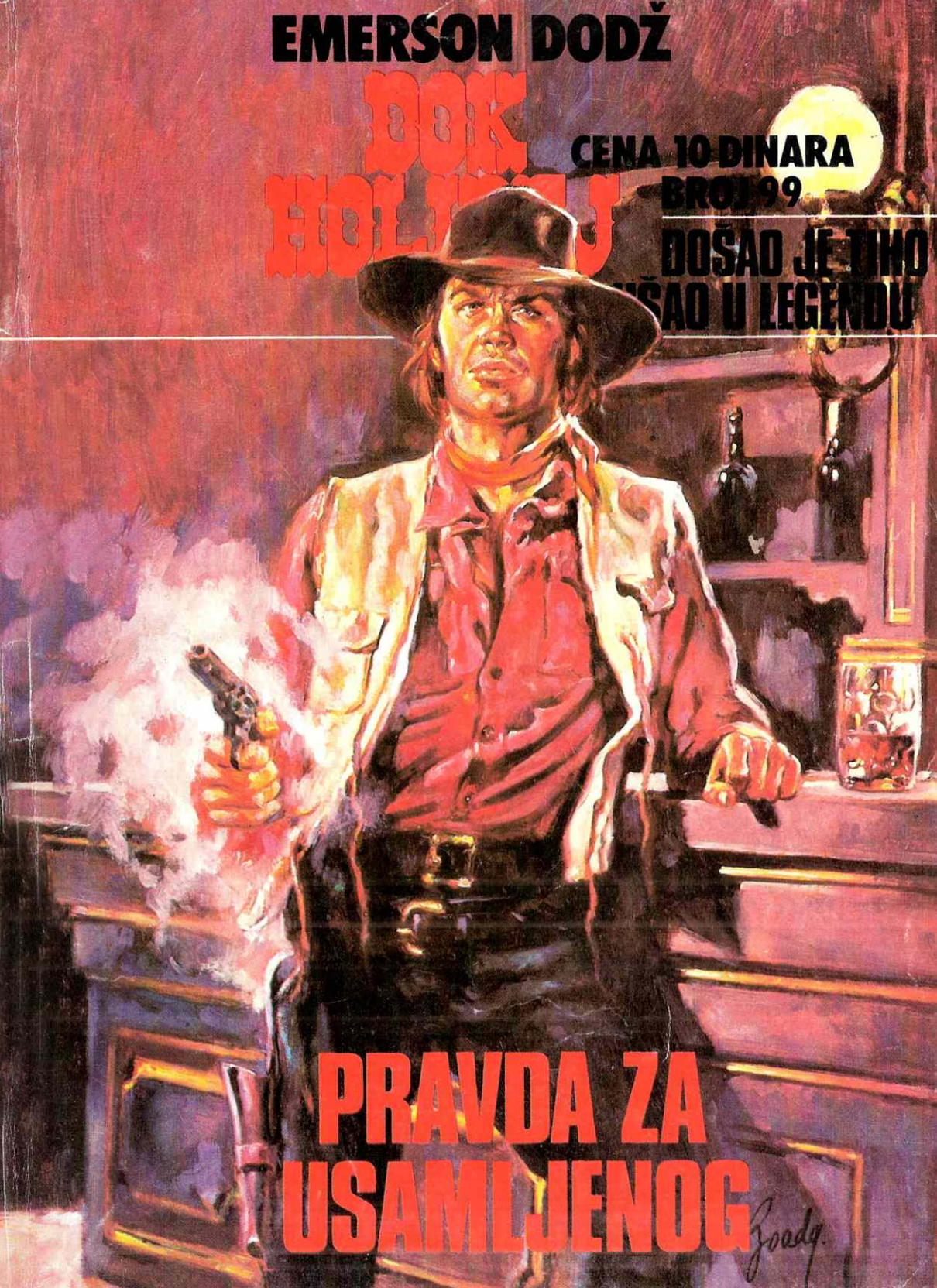
BROJ 99

DOŠAO JE TIHO

DOŠAO U LEGENDU

**PRAVDA ZA
USAMLJENOG**

Goody



★ **DOK HOLIDEJ** ★

BROJ 99.

EMERSON DODŽ

**pravda za
usamljenog**

NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Broj 99
DOK HOLIDEJ

Direktor i v. d. glavnog i odgovornog
urednika
Đorđe GROS

Naslov originala:
Emerson DODGE
JUSTICE FOR A LONE

Recenzija:
Dragutin MOLAN

Prevod i adaptacija:
Dragutin MOLAN

Lektor:
Zorka ĆIRIĆ

Korektori:
Julija ŠMIT
Marija BURANJ
Ilona PISAR

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Štampa: 31. VII 1980. godine
Tržište: 7. VIII 1980. godine

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1; Direktor i v. d. glavnog i odgovornog urednika: Đorđe GROS; Naslov originala: Emerson Dodge — JUSTICE FOR A LONE. Prevod: Dragutin MOLAN; Copyright — UNIVERSUM PRESS.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja 1973. godine.

— Da, ser — rekao je barmen Bob Barni, isprisivši se malo da bi izgledao ubedljiviji. — Iza ovog šanka stojim već mnogo godina i dovoljno mi je da samo jednom pogledam čoveka, pa da vam kažem ko je, kakav je, odakle dolazi i kakve su mu namere. Eto, pitajte koga hoćete, da li govorim istinu.

Čovek za šankom je klimao glavom. Barmen ga baš nije zanimao, a još manje ta njegova veština, kojom se hvalisao.

— Stavljam srebni dolar — javio se delitelj Zek Donovan od stola za kojim se igrao faro. — Hajde, ima li ko da tvrdi suprotno?

Pogledao je čoveka za šankom koji nije bio daleko od njegovog stola i zato je mogao da odmah uskoči u razgovor. No, čovek nije reagovao, što je zagriženog ljubitelja opklada iskreno začudilo.

— Dakle, ko će? — ponovio je pitanje.

— Bolje čuvaj tu lovu, Zek — dobacila mu je Triksi, koja je bila naslonjena na šank. Čini mi se da sam oduvek u „Big Dipper” salunu i imala sam mnogo priliku da vidim Barnija u takvoj situaciji. Pogađa kao veliki.

— Pa, i ja tako mislim. Ali, hoću da vidim ko u to ne veruje —

Zek je ponovo pogledao po gostima, a zatim u Boba.

Bob Barni je klimnuo glavom u znak da se slaže sa Zekom. A onda ga je pažljivo pogledao i učinilo mu se da se Zek ironično osmehuje.

— Hej, Zek, jel' ti to mene zavilavaš? — upitao je Bob. — U stvari, ti ne veruješ, ha?

— Može i tako — zakikotao se Zek. — Uostalom, meni je važno da...

— Da se kladiš? — prekinula ga je Triksi. — E, pa onda...

— Čekaj, ja ću — upao joj je u reč Bob, vadeći srebni dolar. — Triksi, izaberi nekog. Slažeš li se s tim, Zek?

— Naravno — rekao je kockar nonšalantno.

Zek i nije bio naročito zainteresovan da dobije opkladu, ali, kao i Bob, i barska dama Triksi, želeo je nekako da ubije dosadu, koja je, kao i uvek, prethodila popodnevnoj gužvi.

Triksi Dejl, krupna plavuša pozamašnih oblina, bila je već dugo po salunima kakav je i „Big Dipper.” Zamišljeno je grickala nokat na palcu, dok se osvrkala po prostoriji. Zatim je pokazala na jednu priliku, koja je sedela blizu klavira.

— Onaj tamo, Barni! — pokazala je glavom. — On je stranac.

Bob Barni se namrštio i pažljivo osmotrio usamljenog čoveka, koji je mirno pio svoje piće.

— On je rudar i čini mi se da ima nameru da pije, sve dok ne padne pod sto — rekao je Bob samouvereno.

— Odakle je? — želeo je da zna Zek Donovan.

Barmen se obratio čoveku kraj klavira i upitao ga želi li novo piće.

Čovek je lagano odmahnuo glavom i već je izgledalo da će to biti njegov odgovor, kada je progovorio tvrdim naglaskom Srednjeg zapada.

— Neću, mister. Kad budem hteo, reći ću.

— Kansas — rekao je Bob smesta, a Triksi je uzbuđeno pljesnula rukama.

— Bravo Barni, u pravu si. Jesi li čuo, Zek? A ja ti to mogu i potvrditi. Razgovarao sam sa tim momkom pre jednog sata, kad je došao u salun. Jeste, rudar je. Iz Ebilejna. Rekao mi je da ima nameru da se, posle tri meseca, prvi put pošteno napije.

Donovan se iscerio priznavši poraz, a zatim je iz džepa izvadio još jedan srebrni dolar.

— Onaj tamo — rekao je izazivački pokazujući na još jednog stranca, koji je u uglu igrao karte sa trojicom kockara.

Ovoga puta barmen je odgovorio bez oklevanja.

— Kauboj iz Teksasa. Traži posao.

Kada je, nekoliko trenutaka ka-

snije, Triksi proverila njegovu tvrdnju, Zek Donovan je bio siromašniji za još jedan dolar.

— Hoćemo li još jednom, Zek? — začikivao ga je barmen. — Treća sreća, znaš kako se kaže?

Međutim, Zeku je bilo dovoljno. Ili je, možda, tako mislio sve dok se, nekoliko minuta kasnije, vrata nisu otvorila da propuste jednog stranca, koji, očigledno, tek što je stigao u Čad Siti.

Nalazeći se na glavnom putu između Kansas Sitiya i Sent Luisa, mali, ali na zgodnom mestu, u razvođu, Čad Siti nikad nije bio bez stranaca. Valjda zato ljudi uglavnom i nisu bili radoznali ko su i zašto su se ovde zaustavili, niti su bili raspoloženi da se o njima mnogo raspituju.

Međutim, čovek koji je ušao u salun smesta je privukao pažnju i radoznale poglede gostiju.

Zek Donovan je promrmljao samouvereno.

— Prilika da povratim svoj novac, Barni. Dva dolara da nisi u stanju da bilo šta kažeš o njemu!

— I još dva ako uspeš da ga zainteresuješ za mene — zakikotala se Triksi. Namignula je levim okom i dodala. — Ovo je zaista nešto ekstra!

A momak je stvarno izgledao neobično za ovaj grad pun rudara, kauboja i litalica, koji su špartali ovim krajevima i zaustavljali se samo da predahnu, ali da se napiju u nekom salunu.

Bob se naslonio na bar i zagle-

dao se u stranca, koji je, za trenutak zastao na vratima.

Bio je to prilično visok čovek, vitak i dobro građen. Nije mogao imati više od dvadeset sedam, dvadeset osam godina. Po tome je ličio na mnoge mlade ljude ovog podneblja.

Ali, po nečemu se veoma razlikovao od svih, koje je Barni do tada video u svome salunu. Bio je neverovatno elegantan, u svom crnom kaputu sa peševima i besprekornoj, očigledno, skupoj košulji, čija je kragna izgledala kao da je ovog trenutka izašla iz peglera.

U ovim krajevima, ljudi su nosili košulje bez kragne. Samo u svečanim prilikama, poneko je imao i sa kragnom. Obično su to bili ljudi od ugleda koji su, uz to, nosili i tanke mašne, kao malo šire vrpce.

I ovaj stranac imao je takvu mašnu. Bila je boje vina, a na glavi je nosio crni „kalifornija” šešir sa širokim obodom. Njegove čizme su morale biti vrlo skupe, kao i tašna, koju je nosio u ruci. Ličila je na one, koje nose lekari, samo, bila je skupocena, od krokodilske kože.

Na širokom opasaču nosio je „kolt” šestometak niklovane cevi a korica ukrašenih slonovačom.

Strančevo lice bilo je prijatno, a izraz miran i hladnokrvan. Samo su njegove sivoplave oči imale neki metalni sjaj i pogled pomalo ironičan. Sve u svemu, čovek je delovao otmeno i samouvereno.

Zek Donovan je pucnuo prstima

i podsmešljivo pogledao Boba Barnija, kada je stranac krenuo prema baru i skinuo šešir, koji je zatim zakačio o dršku kolta.

— Hej, Barni, mi čekamo — rekao je Zek izazivački.

Barni još uvek nije izgledao siguran, ali i sam je znao da ne sme dugo da okleva, ako neće da mu propadne ugled. Za dolare i nije bio naročito zainteresovan.

— Teksas! — rekao je.

— Čime se bavi?

— Revolveraš!

— A šta traži u ovoj rupi?

Uprkos svom zaista velikom iskustvu i sposobnosti da oceni čoveka na prvi pogled, barnen je ovoga puta osećao da baš nije sve pogodio. Ipak, pravio se da je ubeđen u ono što govori. Još jednom je osmotrio pridošlicu i morao je da odgovori, malo oklevajući.

— Ne mogu tačno da pogodim — priznao je na kraju. — Ali, ako dozvoliš da nagađam, rekao bih da će ovde napraviti priličnu gužvu. Da, u to sam skoro siguran.

Ova izjava je došla od dobrog poznavaoća ljudi i zato su se Triksi i Donovan iznenađeno pogledali.

Oboje su zatim ponovo pogledali mladog stranca i oboje su osetili neku nelagodnost. Ni oni, kao ni Bob Barni, nisu želeli gužvu, to je apsolutno bilo sigurno.

Stranac se zadržao na drugom kraju šanka, dosta daleko od njih.

— Znaš, mislim da bi se moglo dogoditi da pogodiš, Barni — procedio je Donovan posle dužeg ćutanja.

Međutim, Triksi se nije složila s njim.

— Do đavola! — rekla je tiho. — Pa, on je pravi gospodin! Sada će mu se obratiti i videćemo ko će od vas dvojice dobiti dva dolara. Samo, dobro načulite uši.

I Barni, i Donovan su pokušali da zaustave devojkicu. Imali su često priliku da vide kako su stranci postojali nezadovoljni kad bi se neko raspitivao o njima.

Ali, Triksi nije obraćala pažnju na njihove opomene. Bila je tvrdoglava i otvorena devojkica, ali simpatična i, uprkos zanimanju kojim se bavila, većina meštana je poštovala i volela.

Kada je ona krenula i stranac je već pošao bliže barmenu.

— Upravo smo igrali jednu igru stranče — oslovila ga je Triksi smesta. — Pogađamo ko su stranci koji ovamo dolaze i čime se bave. Barni je rekao da ste vi iz Teksasa...

Stranac je odmahnuo glavom.

— Žao mi je — rekao je mirno i učitvo. Ali, nije rekao odakle je.

Zek Donovan se iscerio Barniju u lice. Zatim se on obratio strancu.

— A jeste li revolveraš, stranče? — upitao je bez okolišenja.

— Nisam — bio je kratak odgovor.

— Do đavola, Barni, točak sreće se ovoga puta okrenuo na suprotnu stranu od tebe — rekla je Triksi Dejli.

Onda je prišla bliže mladom

strancu i vrlo prisno položila šaku na njegovu mišicu.

— Da vidimo da li će se pokazati da Barni i u trećem nije u pravu, stranče. On je rekao da izgledate kao neko ko bi u ovoj dosadnoj rupi mogao da napravi gužvu. Jeste, ova rupa je dosadna, ali, sumnjam da bismo se tome obradovali. Ipak, recite da li je u pravu? Ja ne verujem...

Stranac se samo nasmeja i zatraži jedno piće.

U tom trenutku, pažnju trija iz „Big Diper” saluna privukao je bat koraka na verandi. Odmah zatim, nekoliko ljudi, zabrinutog izraza lica, ušlo je u salun. Pred njima je bio krupan čovek sa metalnom zvezdom na prsima.

— Izgleda da nisu uspeali da pronađu svog konjokradicu — prokomentarisao je njihovu pojavu Zek, odmičući se od bara. — Kladim se da ga nikada i neće pronaći.

— Zaista ne izgledaju previše raspoloženi — složila se Triksi.

Provukla je svoju ruku ispod ruke mladog stranca i nasmešila mu se.

— Izgleda da ovde postaje sve veća gužva — rekla je. — Zašto ne bismo seli za neki sto da se upoznamo malo bolje, a stranče?

Stranac nije rekao ništa, ali je pošao prema jednom stolu, a devojkica za njim.

U tom času je prvi iz one grupe što su malo pre ušli u salun, prišao baru.

Ne čekajući porudžbinu, Bob Barni je već sipao piće. Uostalom, i

nije morao da ih pita šta žele, znao je.

Serif Vejd Satklif nikada nije pio ništa drugo osim piva, a Kristi, sin vlasnika ranča „Zlatna potkovica“ uvek je pio samo čist viski. I to, najbolje vrste. Ostali su pili bren-di.

— Niste imali sreće? — upitao je barmen. — „Zlatna potkovica“ je već izgubila dosta dobrih konja...

Bilo je to tačno. Zato su ovoga puta šerif Satklis i Kristi Friman organizovali poturu nadajući se da će uspeti da uhvate lopove.

Vejd Satklif je iskapio piće ne skidajući čašu sa usta, a zatim, pošto je obrisao penu sa brade, odmahnuo je glavom.

— Ni traga od njih progundao je. — Pretražili smo sve!

— To mora da je neka organizovana banda? — upitao je Bob Frimana. — Šta misliš?

Friman je upravo primeo čašu ustima i samo je pogledao Boba koji je dodao.

— Možda i jeste. Sećaš li se one pucnjave u Farmingtonu?

U gradu nedaleko od Čad Sitija, Farmingtonu baš nekako tih dana dogodila se pljačka banke. Prilikom pucnjave ubijen je jedan konj kojeg je jahao jedan od bandita. Životinja je bila žigosana žigom „Zlatne potkovice“.

Baš toga dana ljudi sa ranča su prijavili da im je nestalo nekoliko konja. Izgledalo je kao da su banditi došli do Čad Sitija, tu se snab-

deli konjima, a zatim krenuli do Nacionalne banke u Farmingtonu.

Friman je tek sada klimnuo glavom. On je pripadao onoj vrsti ljudi kod kojih je čak i klimanje glavom izgledalo nekako oholo, sa visine.

Inače, bio je privlačan i bogat, pa je valjda zato smatrao da može da se drži pomosno, čak i arogantno. Tih svojstava imao je za nekoliko ljudi.

Smatrajući, valjda, da je odgovorio barmenu onim klimanjem glave, okrenuo se šerifu ne gledajući ostale članove poture koji su ispijali svoja pića.

— Čini mi se da više nema smisla da dalje tražimo — rekao je tonom kome nije bilo pogovora. Shvativši zatim da je preterao, jer je Satklif ipak bio šerif, dodao je. — Šta ti misliš, šerife?

Međutim, nije morao ni toliko uvažavanja da pokaže, jer se šerif Satklif uglavnom slagao sa svakim ko je nosio ime Friman, mada su ga uvek smatrali pristojnim čuvarem zakona.

— Mislim da je tako, Kristi — rekao je skinuvši naglo čašu s usta. On nije voleo da prekida piće, ali, kad je jedan Friman u pitanju...

— Stari će pobesneti — rekao je Friman. — Hteo je na svaki način da se dočepa tih konjokradica. Rekao je da je na „Zlatnu potkovicu“ pala senka, pošto su naši konji upotrebljeni u pljački banke...

— Bez veze... — napravio je

grimasu šerif. — To nema nikakvog smisla.

— Znam da nema smisla, ali, on to tako oseća.

— Pa, možeš mu reći... u moje ime i u ime svih građana Čad Sitija, da nema potrebe da se tako oseća — rekao je šerif iskreno. — Nijedan čovek ne može da bude odgovoran samo zato što su se njegovi konji našli na mestu pljačke. Jel' tako momci? — okrenuo se ljuđima iz potere.

Oni su istovremeno klimnuli glavama u znak da se slažu.

Doduše, svi su oni znali da je, zaista, neprijatno što se i jedan konj sa „Zlatne potkovice” našao pod pljačkašima banke, ali, niko od njih ne bi ni u snu pomislio da zbog toga krivi Frimanove.

Na licu Kristija Frimana se pojavio zadovoljan osmeh. Iz džepa je izvadio novčanicu od pet dolara dajući znak Bobu Barniju da naspe još jednu turu.

— Mislim da će starog malo oraspoložiti ovo što ste rekli, momci — rekao je. — I želim da vam zahvalim što ste jahali sa mnom. Mi Frimanovi ne zaboravljamo takve stvari. Reci mi kad bude trebalo ponovo da se plati, Bobe.

Ljudi su zagrejali zbog Frimanove spremnosti da ih časti. Potrajalo je to sve dok njihove čaše nisu ponovo napunjene, a onda je graja zamrla. U tom trenutku, iza njih se začuo glas na koji su se svi okrenuli.

— Jeste li pronašli bilo kakav trag tih konjokradica, šerife?

Satkliif se okrenuo i susreo miran pogled sivoplavih očiju stranca, koji je upravo napustio sto za kojim je sedeo sa Triksi.

— Ko ste vi, do đavola? — upitao je Friman koji se, takođe, okrenuo. Glas mu je bio autoritativan, pun agresivnosti. To je bio glas čoveka naviknutog da se njegova reč sluša sa pažnjom i poštovanjem.

— Da, ko ste vi stranče? — tek sada se oglasio šerif, pošto se uverio da Friman nema nameru da ponavlja pitanje.

Stranac je sasvim ignorisao Frimana. Gledao je samo u šerifa, a to je bilo dovoljno da Frimanu udari krv u lice. On se namrštio i napravio pokret rukom prema opasaču, ali mu je šerif spustio ruku na rame.

— Polako, Kristi — rekao je blago, kao da se plašio da ga ne uvredi.

Zatim se šerif ponovo okrenuo strancu.

— Ko si ti, sinko? — upitao je.

— Zovem se Holidej. I nisam vam „singo” — odgovorio je Dok Holidej ozbiljno.

Satkliif se zapitao da li je ovaj džentlmen samo radoznao, ili je tražio neprilike. U ovom trenutku, kada je taman pomislio da je stvar sa konjokradicama skinuta sa dnevnog reda i da će mirno poći kući, smetalo mu je bilo čije zapitkivanje, koje ga je opet vraćalo na tu stvar.

Zakačivši svoje krupne šake za pojas sa revolverom, mrko je pog-

leđao stranca. Međutim, pre nego što je uspeo bilo šta da kaže, umešao se Friman.

— Šerif te je pitao za ime, skitnico — planuo je. — Nije te pitao samo za polovinu imena!

Sivoplave oči su sevnule prema Frimanu.

— Rekao sam svoje ime!

Friman je frknuo.

— Holidej! Kakvo je to ime?

— Eto takvo! Isto takvo, kao što je i tvoje Frimane, i ne mešaj se u razgovor. To ne volim.

Iza šanka, Bob Barni se uhvatio rukama za glavu. Stranac ne zna da je nagazio na osinje gnezdo, pomislio je.

Međutim, iskusni Dok Holidej je savršeno znao šta radi. Gledao je u šerifa, ali je krajičkom oka dobro pazio na Frimana i nije mu promaklo da je ovaj sav pozeleneo.

Barni je provirio iza leđa dvojice članova potere i ugledao Triksi, koja je još uvek sedela za stolom za kojim je do malo pre bio i stranac. Na licu joj je bio izraz zaprepasćenja i kao da je očekivala da sevine munja, koja će za tren spaliti ovog kicoša, očigledno, nevestog da proceni s kim ima posla.

Želeći da spreči ono najgore, Barni se okrenuo šerifu, koji se, sav crven od besa, upravo obraćao strancu.

— Slušaj me malo, Holideje, ili kako se već zoveš. Moja je dužnost da te upozorim, da mi baš ne gledamo ljubazno na...

— Nije potrebno da me obaveš-

tavate o tome, šerife — presekao ga je Dok. — Zaista nije potrebno. Jedino želim odgovor na svoje pitanje.

— A kakvo pitanje? — upitao je Satklif, praveći se da je zaboravio šta interesuje stranca.

— O tragovima.

— Do đavola, s njim, šerife — prosiktao je Kristi Friman, a u očima mu se pojavio opasan blesak. — Nismo obavezni da dajemo odgovore svakoj proklesnoj skitnici, koja se vuče ovuda.

Dok Holidej je bacio samo jedan kratak pogled na Frimana. Šerif se sav ohladio, iako taj pogled nije bio upućen njemu. Koraknuo je malo napred. Tako se postavio između stranca i Frimana i dao mu znak očima da se smiri.

— Kakav je vaš interes u svemu ovome, Holideje? — upitao je zatim Doka.

— Imao sam novac u Nacionalnoj banci u Farmingtonu. Ne volim kad za svojim novcem moram da jurim okolo. Interesuje me, šta se s njim dogodilo.

Satklif je malo razmislio, a zatim je klimnuo glavom.

— Aha — najzad je progovorio. — U redu, reći ću ti. Nismo imali nimalo sreće sa tragovima, jer su ih kaubojski sa „Zlatne potkovice“ sasvim izgazili jašući okolo za svojim konjima.

— Razumem — rekao je Dok Holidej, ali, ton kojim je to izgovorio dao je toj reči ironičan prizvuk.

Ne žureći, pogledao je zatim u Frimana.

— Mora da si ožalošćen što niste uhvatili konjokradice, Frimane — rekao je podsmešljivo. A onda dodao ozbiljno. — Shvatam te, jer ponekad nije prijatno, kad se neke stvari raščiste. Jesam li u pravu?

— Šta to hoćeš da kažeš? — upitao je Friman izazivački. — Mnogo si pametan, Holideje... Tako reče da se zoveš? I ne izazivaj me. Što se mene tiče, ja imam toliko konja, da neću propasti ako se nekoliko ne vrate na moj ranč. I ne tiče me se gde se denulo tvojih nekoliko pišljivih dolara. Zbog toga me glava ne boli.

— Mogla bi te boleti glava zbog drugih stvari — vratio ga je Dok na temu.

— Na primer?

— Na primer, kako da su baš konji sa tvog ranča upleteni u to? Zar su ti momci spavali, kad su banditi došli po njih? Nešto tu nije u redu.

Odjednom je postalo neobično tiho u „Big Diper” salunu. Tišinu je prekidalo samo teško disanje prisutnih i jedan dopola ispušten uzvik, kojim se oglasila Triksi Dej. Kao da se odjednom težak oblak spustio nad prostorijom.

Sve oči u salunu bile su uperene na Kristi Frimana i svi su očekivali da će svakog trenutka potegnuti revolver.

Ipak, uprkos besu Kristi nije bio prvi, koji se pokrenuo da odbrani dobro ime „Zlatne potkvice”. Ta

čast je pripala Majlsu Elrodu, pred radniku sa ranča, krupnom čoveku, širokih ramena.

Obično, Elrod nije bio tako nervozan. Ali, u tom času je ispijao već petu čašu brendija, a on nije bio čovek, koji je lako podnosio piće.

I što je najvažnije, njemu se Holidej nije činio kao čovek koga se trebalo plašiti. To je valjda i bio razlog što se u njegovom mozgu, natopljenom alkoholom, rodila ideja da je ovo prilika da se istakne pred svojim poslodavcem.

Pod zaklonom koji mu je napravio građanin Džes Borgan, postavivši se ispred njega, Eldrova ruka je sevnula prema opasaču.

Dok Holidej nije mogao da vidi Elrodovu ruku. Ali, to mu i nije bilo potrebno. Šum, koji je više osetio nego čuo iza svojih leđa i promenjen izraz na licu šerifa, bili su više nego dovoljni.

Panterskim skokom bacio se napred, a onda u zaokretu odgurnuo Borgana levom rukom u stranu. Pokret desne ruke, kojem je izvukao revolver, niko od prisutnih nije video.

— Pazi! — odjeknuo je uzvik upozorenja.

Bila je to Triksi, koja je videla kada je predradnik izvukao oružje. Ali, njeno upozorenje i nije bilo potrebno.

Da li je predradnik zaista bio toliko pijan, da nije mogao da shvati da nema nikakvih šansi, ili je prosto poludeo, tek, njegov revolver je i dalje nastavio da se diže.

U času kad mu se prst zgrčio na obaraču, Dok Holidej više nije smeo da okleva. Njegov „kol“ je načinio dugačak luk, a cev je tresnula po čelu predradnika „Zlatne potkovice.“

Krv je prsnula, a krupni predsednik se zateturao i s treskom se srušio na pod saluna. Revolyer mu je ispao iz ruke i otkotrljao se po podu.

Dok Holidej se povukao korak unazad, držeći revolver u visini pojasa.

Čitava ova stvar trajala je samo nekoliko sekundi i niko od prisutnih nije imo vremena da se snađe. Bio je ovo grad čestih obračuna, ali, ovakvu brzinu i preciznost, niko u salunu još nije imao prilike da vidi.

Iz tog trenutnog šoka, trgao ih je pokret vratnica na kojima se pojavio Ebin Sandajn. Ušao je kao u svoju kuću i, ne obraćajući pažnju na čoveka koji je ležao na podu, zatražio svoj obavezni popodnevni burbon. Tek kad je popio jedan gutljaj izgledalo je da je shvatio šta se događa.

— Šerife Satklife? Kristi?... — oslovio ih je.

Ali, po prvi put, niko nije obraćao pažnju na najbogatijeg građanina Čad Sitijsa. Svi pogledi su bili prikovani za Doka Holideja, a u njima se videlo zaprepašćenje. Taj munjeviti potez, savršeno precizan udarac, koji je onesposobio Majlsa Eldora, to ih je još držalo u šoku. Na licima ljudi se čitala neverica, a na nekima i strah.

Čak je i glas Kristija Frimana govorio da je njegov vlasnik izgubio svoju uobičajenu hladnokrvnost i aroganciju, kada se okrenuo šerifu i upitao ga.

— Hoćeš li mu dozvoliti da prođe tek tako, šerife?

— Nema potrebe da mi govoriš šta je moj posao, Kristi — odjednom je odsekao šerif. — Ja imam svoj vlastiti način.

— Pa...azi dob...ro, šerife — zamučao je Sandajn sa sigurnog rastojanja, na kome se našao pažljivo se povlačeći unazad, pošto je očigledno, dobro osmotrio Doka Holideja. — On mi se čini opasnim.

— Jesi li ti opasan, a sinko? — upitao je šerif kroz zube, prilazeći Doku Holideju korak bliže sa prekrštenim rukama na grudima — Jesi li opasan, sinko?

Na Dokovom licu se nije pomerio ni jedan mišić. Bilo je to plehano lice pokeraša, vičnog ovakvim situacijama. Sa mesta na kome se nalazio, mogao je celu ovu grupu da drži na oku. Ipak je mirno zavrteo revolver oko prsta i kao nekom čarolijom oružje se našlo u futroli.

— Nisam za tebe „sinko“, to sam ti već napomenuo — rekao je i okrenuo se da pođe.

— Holideje! — pozvao ga je šerif i krenuo za njim.

— Da?

— Hteo bih da odeš iz grada — odsekao je šerif.

Na Dokovom licu zaigrao je podsmeh.

— Zašto? — upitao je, i podigao malo obrve kao da se čudi.

— Zato što ne želim neprilike u Čad Sitiju.

— O tome je trebalo ranije da misliš, šerife — odbrusio je Dok. — Osim toga, ostaću onoliko koliko ja to želim.

Rekavši to, Dok Holidej se okrenuo i napustio „Big Diper” salun.

U prvom trenutku nastao je tajac, a zatim se žagor rasuo salunom.

Tek pošto su se pokretna vrata umirila za njim, svi su počeli da govore, kako bi trebalo poći za strancem i kako mu se ne sme dozvoliti da se na taj način ponaša prema Majlsu Elrodu. Odjednom, kao da su svi dobili hrabrost i želju da se lično obračunaju sa tim neobičnim došljakom.

Međutim, iskusan čovek, koji je odlično poznao ljude svog kraja, Bob Barni je znao da su to samo prazne priče i ništa drugo. Sasvim poslovno je napunio kofu vode i krenuo prema mestu na kome je ležao Majls Elrod... Na njegovom licu je titrao blag osmeh.

Vejd Satklif je bio sposoban šerif, a Kristi Friman i njegovi ljudi su bili iskusni i sposobni da se suprotstave svakome. Međutim, ovaj stranac ih je zbunio toliko, da je Barni morao sebi da prizna, da ih nikada ranije nije video u takvom stanju.

— Ja ne bih toliko reskirao da sam bio na mestu tog Holideja — rekao je Bob Zeku Donovanu i Triksi, nešto kasnije pošto se Satklif i ljudi sa „Zlatne potkovice” napustili salun. Zatim je snizio glas

i dodao. — Ne verujem da će mu doneti sreću to što se suprotstavio Kristiju Frimanu.

Donovan i barska devojka su se složili s njim.

— To je najlepši momak koji je ikada pio sa mnom u Čad Sitiju — uzdahnula je Triksi setno.

Bob i Zek su se nasmejali.

— Izgleda da ti zgodni momci imaju izvanrednu sposobnost da upadaju u gužve — rekla je devojka i jednim gutljajem iskapila viski iz svoje čaše.

— A šta si ti to razgovarala s njim, pre nego što je potera ušla? — upitao je Barni radoznalo.

Triksi se nasmešila i sa žaljenjem slegla ramenima.

— Kao da ti ne znaš! Pokušavala sam da ga zainteresujem za sirotu Triksi, ali, jedino o čemu je on želeo da razgovara, bili su Frimanovi i „Zlatna potkovica”.

Svašta! Šta misliš, Barni, šta je zapeo za njih? — upitao je Donovan.

— Pa čuo si... Čovek je rekao.

Međutim, Donovan ga nije slušao. Obrve su mu se odjednom zamisljeno nabrale.

— Hej, ne misliš, valjda, da je predstavnik zakona, a? — zaprepasćeno je upitao, kao da je otkrio stvar za koju su svi mislili — da je nemoguća.

Bob Barni se nasmejao. Možda je pogrešio kada je prvi put procenio Holideja, ali, mu je jasno da on nije od te sorte. Ne, nikako nije mogao da veruje da bi Holidej

mogao da bude predstavnik zakona.

Međutim, odmah zatim je prešao da se smeje kad mu je na pamet palo pitanje koje su, uostalom, sebi postavljali i svi gosti u njegovom salunu. Ko je zapravo taj stranac što izgleda kao da je upravo izašao iz neke modne radnje u Vašingtonu, a hoda nečujno kao mačka? I što je najvažnije, brz je kao zvečarka kad napada.

II.

— Ko je to?

Raš Čenter bivši prvi čovek na ranču „Zlatna potkovica” odjednom se uspravio na krevetu u uglu zapuštene kolibe na obali rečice Surdaf. Uplašeno se zagledao u otvorena vrata.

Iznenadna jeza straha, koji ga je probudio, počela je lagano da ga napušta i učinilo mu se da se bezrazložno uplašio. Verovatno sam nešto sanjao, pomislio je.

Potrebno ti je jedno pošteno piće, kauboju — promrmljao je sebi u bradu i pružio ruku, pipajući po mraku oko kreveta.

Najzad je dohvatio bocu sa rakijom i shvatio da je već tri četvrtine prazna. Znači, žestoko je pio prošle večeri.

Ljutitim pokretom odgurnuo je bocu od sebe.

On nije bio neka pijanica, a u protekla dvadeset i četiri sata popio je mnogo više nego što je imao običaj. Toliko pića nije znao da po-

pije ni za nekoliko meseci. I nije bilo čudo što se osećao tako gadno. U glavi mu je bio pakao, a usta su mu bila gorka i suva. Prosto je osećao kako ga peku.

Dok mu se osećanje gađenja dizalo u grlo, Čenter se uspravio i lagano sišao s kreveta.

Međutim, noge ga nisu služile. Samo što je dotakao zemlju, zaturao se i rukama divlje zamahao kroz vazduh, tražeći oslonac. Sva sreća, ruke su mu se zaustavile na klimavom stolu.

Uspravio se čekajući da prođe trenutna vrtoglavica, koju je osećao, kao i opšta malaksalost. I dok je tako stajao, počeo je da razmišlja o trenutku kada je počeo da pije. Tek sada je shvatio da je napravio budalu od sebe, napivši se onako u Čad Sitiju. Odjednom mu je postalo jasno da nikad neće ispričati ono što je nameravao da ispriča i da mu je jedina alternativa da ode odavde.

— Napustiću oblast Pinto — obećao je sebi nešto kasnije, dok se teturao prema vratima. — Odjahaću i zaboraviti...

Svez vazduh ga je pogodio kao malj i morao je da zastane kraj dovratka da ne bi pao. Ali, kada je ta prva slabost prošla, odjednom se osetio mnogo bolje. Pomislio je da će biti u stanju da učini ono što je sebi obećao, da osedla konja i odjaše.

Međutim, odjednom se nešto pokrenulo u mraku sa njegove leve strane. Čuo je to sasvim jasno.

— Ko je to tamo? — uzviknuo je. — Šta?...

Nije bilo odgovora, ali mu je strah, koji ga je obuzeo, odagnao i poslednje tragove alkoholnih isparenja iz glave. Samo trenutak kasnije, napregavši oči, ugledao je priliku nekog muškarca.

Da, bio je siguran. Nedaleko od njega stajao je krupan muškarac, herkulovske građe i na odsjaju mesečine, koja je počela da se prosipa oko njega, prepoznao je glavu pridošlice pokrivenu šeširom. Samo jedan čovek je nosio takav šešir i samo jedan je imao tako zlokobne oči koje je odmah zatim ugledao, jer se mesec pojavio iza vrha planine.

— Hamerhed! — Čenterov glas je ličio na krik.

Još uvek nije bilo odgovora, a Raš Čenter bi dao sve na svetu da je samo mogao da čuje ljudski glas iz te prilike, koja je sada lagano krenula prema njemu. Jer, kad bi čuo glas, bilo kakav, njegovog straha bi nestalo. Ali, čovek čije je ime izgovorio, nije imao jezik.

— Ne! — uzviknuo je Čenter preplašeno u trenutku kada ih nije delilo više od pet-šest stopa i kada više nije bilo sumnje da je to zaista Hamerhed sa „Zlatne potkove.“

Podigao je ruke i ispružio ih ispred sebe, kao da želi da se odbrani.

— Ne, ne — povikao je ponovo. — Ja nisam tako mislio, Hamerhede! Nisam imao nameru da bilo šta kažem!

Džin mu se, međutim, već toliko približio da se činilo da je dovoljno samo da pruži ruke i da ga zgrabi.

Čenter je i sam bio visok i krupan čovek, jedan od najkrupnijih na ranču. Ali u poređenju sa Hamerhedom, izgledao je kao kepec. Kao lipnotisan, buljio je u nepomično lice i usne koje su se nemo pokretale.

A onda se okrenuo i jurnuo u želji da pobegne.

— Kuda si krenuo, Raše? Zaba-va je tek počela!

Glas je pripadao jednom od tri čoveka na koje je bukvalno naleteo. Čenter nije imao vremena ni da se upita kako ih nije čuo da mu se prikradaju. Toliko ga je zapanjila Hamerhedova pojava, da nije ni pogledao na drugu stranu.

Kao preplašena životinja uhvaćena u klopku iz koje nije bilo izlaza, Čenter je zastao i razrogačio oči. Tog trenutka jedna teška ruka mu je pala na rame.

— Ne, Hamerhede, ne! — vrisnuo je Čenter.

U njegovom glasu bilo je toliko straha da su čak i sva trojica, koja su stajala pred njima, osetila jezu kako im klizi duž kičme. Samo na nemog monstruma nije nimalo uticao taj krik. On je jednom rukom već obuhvatio Čenterov vrat.

Trojica kauboja prasto nisu verovala da čovek može da umre tako brzo. Ali, morali su da poveruju. Jer, kad je Hamerhed pustio Čentera, ovaj se skljkao kao prazna vreća.

A Hamerhed je bio hladnokrvan kao i uvek, samo što je sada, bar tako im se činilo, na svoj bezglasan način, bio opasniji nego ikada.

Rukom je pokazao kaubojima da stave Čenterovo telo na konja, što su oni učinili bez pogovora i sva trojica su osetili neko olakšanje, kada su krenuli.

Nisu jahali dugo. Kada su stigli do Blu hola, vira na rečici Surdaf kome niko nije uspeo da izmeri dubinu, Hamerhed je sjahao i za noge mrtvog čoveka vezao kamen, koji je morao imati više od osamdeset kilograma.

Sa nepromenjenim izrazom na licu podigao je i kamen, i čoveka i bacio ih usred Blu Hola.

Začuo se pljusak. Nekoliko krugova na površini vode se brzo razlilo prema matici, a zatim se sve umirilo.

Sva četvorica su se tada bacila u sedla i odjahali u noć, dok su lagani talasi i dalje udarali o obale u blizini Blu Hola. To je bio vir bez dna i prošlo je mnogo vremena dok se na njegovoj površini nije pojavio komad tkanine, koji se, ko zna kako, otkinuo sa jakne Raša Čentera.

Jedna riba je prišla krpici, a zatim se okrenula i uz pljesak nestala u dubini.

Blu Hol je ponovo bio miran.

*

— Da? — rekao je Ebin Sandajn ne dižući glavu sa svog primerka

„Novosti“, koje su svakog dana izlazile u Farmingtonu, kad se začulo kucanje na vratima.

— Dobro jutro, oče!

Sandajn je sklopio novine i preko zlatnog okvira naočara pogledao svog posetioca.

— Ester? Šta ti radiš ovde? — upitao je.

Sandajnova starija kćerka, vitka devojkica nežnog lica, koja se ponašala kao neka usedelica, iako je imala samo dvadeset godina, prišla je masivnom pisaćem stolu, koji je bio centar svih Sandajnovih poduhvata.

— Moram da govorim s tobom, oče. — rekla je devojkica. — Vrlo je važno.

Sandajn, koji nije voleo da ga bilo ko, a naročito neko iz njegove porodice, prekida na poslu i to još u ramim jutarnjim časovima, odložio je novine i progundao.

— To će morati da sačeka nekoliko minuta, devojkico.

— U redu, tako sam i mislila — rekla je Ester ironično. Zatim je sela na stolicu preko puta njegove i prekrstila šake na dršci svog sunco-brana. — Vidim da si strahovito zaposlen.

U nekom drugom trenutku ova podrugljiva primedba bi izazvala pravu provalu gneva najuglednijeg građanina Čad Sitija. Međutim, u ovom času, Sandajn je zaista bio zaposlen i nije mu bilo do nadmudrivanja sa kćerkom. Čitao je članak o poslednjoj pljački banke, što će verovatno uticati da Far-

mington ne bude izabran za glavni grad oblasti Pinto.

Izbor glavnog grada oblasti Pinto bio je od velike važnosti i za Čad Siti... a posebno za Ebina Sandajna.

Već godinama su Farmington i Čad Siti bili rivali u mnogim stvarima. U stvari, to njihovo nadmetanje u svemu, odvijalo se još od onda kada je guverner izjavio da je vreme da oblast Pinto dobije svoj glavni grad. I što se čas odluke više bližio, rivalstvo ova dva grada postajalo je sve veće.

Po Sandajnovom mišljenju, u ovom pitanju i nije trebalo da bude dileme. Bio je ubeđen da Čad Siti apsolutno ima sve uslove za tako nešto. Na nesreću, imao je informacije koje su mu stavljale do znanja da guverner baš ne deli njegovo mišljenje, mada su Čad Siti i Farmington bili iste veličine i otprilike iste važnosti u centralnom Misuriju.

Sudeći po obaveštenjima koje je Sandajn dobijao, guverner ipak još nije odlučio, a to je značilo da sve lađe još nisu potonule.

Cela ova priča oko izbora izazvala je priličnu uzbunu, jer se dobro znalo da će grad koji bude određen za glavni, vrlo brzo procvetati i, isto tako, u svemu brzo nadmašiti sve okolne gradove. Naravno, u takvoj situaciji, posebne koristi bi od toga imali i ljudi, koje i danas smatraju za vodeće u gradu.

Kao gradonačelnik Čad Sitija, Sandajn je već sebe zamišljao i kao predstavnika oblasti Pinto u Dže-

fersonu. Naravno, ako njegov grad postane glavni. Još pre mesec dana on se ipak plašio da te njegove želje neće postati stvarnost. Ali, onda se dogodila ona pljačka banke u Farmingtonu...

Sandajn je bio poslednji čovek na svetu koji bi zaželeo da neka banka bude opljačkana, ali, morao je da prizna, da je ovo bilo nešto drugo. Baš ta pljačka je donela prednost Čad Sitiju. To je priznavao čak i gradonačelnik Farmingtona, major Hadžis, čiji je članak upravo čitao, kad ga je Ester prekinula.

Jer, kako je to lepo napisao major, Hadžis, guverner Hovel nije uzimao u obzir samo stepen razvijenosti nekog grada, već pre svega, sposobnost građana da sami rešavaju svoje probleme i da se brinu o redu i zakonu. Činjenica da je šest momaka upalo u banku u Farmingtonu i odatle odneli deset hiljada dolara, koštaće taj grad mnogo. Major Hadžis je priznavao da im predstoje zaista veliki napori da izađu iz sadašnje neprilike.

Ta poslednja rečenica u članku izmamila je zadovoljan osmeh na licu Ebina Sandajna.

— A sada, gospođice, šta mogu da učinim za tebe? — upitao je najzad.

Ester se namrštila.

— Pa... opet moramo da razgovaramo o Džordžini, oče — rekla je uzdahnuvši.

Sandajn se nasmejao i iz drvene kutije na stolu izabrao cigaru. Od-

sekao je jedan kraj, ali, još nije palio.

— Džordži? Šta je to, opet učinila? Uvredila te je? Ili je opet pokazala članak noge na glavnoj ulici Čad Sitija?

— Ja govorim ozbiljno, oče — presekla ga je pogledom Ester.

Sandajn je zapalio cigaru i zavalio se u stolici.

— U redu, Ester, biću ozbiljan i ja. Dakle, da čujem? U čemu je stvar?

— Majka me je poslala po tebe. Džordžina kaže da neće da prisustvuje prijemu u subotu uveče.

Sandajn je dunuo dim i prestao da se smeši. Nagnuo se napred, a cigara mu se iskrivila u ustima.

— Neće, šta?

Ester se nasmešila sa pakosnim zadovoljstvom.

— Rekla sam ti da je važno, oče. Kod kuće smo upravo imali strašnu scenu. Jadna majka, bila je sva u suzama kad sam krenula.

— Pa, je li rekla zašto neće da prisustvuje tom prijemu?

— Znaš ti nju. Ona ništa ne objašnjava. Jednostavno kaže da joj je dosadno da se tamo smeška svakoj budali, samo zato što treba da dobiješ više glasova.

— To je opet neka njena izmotačija — progundao je otac. — Od kako znam za nju, oduvek je volela da se pojavljuje u javnosti. Ali, da nije...

Sandajn se iznenada prekinuo, skočio na noge i uzeo šešir sa stola.

— U redu, u redu, videćemo. Hajdemo, Ester.

Oboje su izašli na glavnu ulicu i dok su išli prema kući, Sandajn je nešto zlovoljno mrmljao, a na Esterinom licu je bio zadovoljan osmeh. Unapred se radovala što će njena mlađa sestra izvući deblji kraj iz celog ovog incidenta.

Sandajnova kuća bila je najveća i najlepša u gradu, što je bilo i razumljivo, s obzirom na to da je on bio najbogatiji čovek, ne samo u Čad Sitiju, nego i u celoj oblasti Pinto.

Bila je to velika građevina na dva sprata, puna prostranih balkona i ogromnih prozora. Nalazila se usred imanja od nekoliko akara koji su bili pretvoreni u baštu punu cveća. Bila su potrebna četiri čoveka da bi ta bašta uvek bila u redu.

Svaki put kad bi dolazio kući, Sandajn je osećao zadovoljstvo što je to njegov dom i što je tako očigledan dokaz njegovog uspeha. Obično bi zastao pri samom ulazu u tu ogromnu baštu i zadovoljno posmatrao kuću. Tek posle nekoliko minuta, kretao je prema njenim vratima.

Ovoga puta, međutim, nije obraćao pažnju ni na šta. Žurno je koraćao stazom popločanom belim mermerom, prema glavnom ulazu. Uleteo je u prohladan, tepihom prekriven hol na čijem je ulazu livrejisani lakej skinuo kapu i pozdravio ga dubokim naklonom.

— Marta! — proderao se Sandajn. — Marta, gde si!

Iz malog salona sa leve strane od ulaza javila se njegova žena:

— Evo me, tu sam!

Sandajn je uleteo unutra, a Ester je skoro trčala za njim.

Marta, puna i krupna žena, koja baš nije predstavljala Sandajnov sam o ženskoj lepoti, stajala je pored ogromnog kamina gužvujući nervozno čipkanu maramicu.

U jednom uglu malog salona — tako su ga samo zvali, iako je to bila vrlo prostrana prostorija — stajao je Martin otac Hakabit Skot i pušio... To je bilo nešto što je dovodilo do ludila njegovu kćerku u čijoj kući je živio. Nije podnosila duvan u ovom salonu.

Džordžina je stajala pored velikog prozora, koji je gledao u baštu. Kao i obično, bila je odevena kao kauboj. Imala je na sebi platnene pantalone i kariranu košulju. Na užas svoje majke i sestre, veoma retko je oblačila haljine sa volanima, koje su tada bile u modi. Pa, ipak, nekako je uspevala da izgleda ženstvenije od svih devojaka u Čad Sitiju, mada je imala tek osamnaest godina.

— Pa? — rekao je Sandajn, pošto je zauzeo pozu važnog čoveka. — Šta treba da znači sve ovo što sam čuo o prijemu? Do đavola, ja...

— Molim te, Ebine — javila se Marta slomljenim glasom, kao da je u pitanju bogzna kakva tragedija. — Ako već moramo da imamo neprijatnosti, bar nas poštedi tvojih izraza!

Sandajn nije obratio pažnju na ženu. Grizao je nervozno cigaru i obratio se mlađoj kćerki.

— Pa, Džordžina?

Džordžina je bila vitka devojka crvene kose i zelenih očiju, a lica neverovatne lepote. Prkosno je podigla glavu.

— Ja neću da idem na taj prijem — rekla je kategorično.

— Nećeš? Hm... I, kad si došla tu odluku?

— Upravo sada — odgovorila je devojka kratko.

— Sada? Zaista? A shvataš li da sam već pozvao Frimanove i sve ugledne ljude iz Čad Sitija? Znaš li da ćemo biti počašćeni i guvernerovim prisustvom? I, znaš li ti zašto guverner dolazi?

— Baš me briga!

Otac je izgledao zgranut.

— Baš te briga? Kako se uopšte usuđuješ... Ja...

Prekinuo je rečenicu već na početku. Mada sa svojom decom nije provodio više od desetak minuta dnevno, dobro je poznao obe, a naročito Džordžinu. Zato je pokušao drugačije.

— Slušaj, mora da postoji neki razlog? — upitao je. Hajde, mlada damo, reci šta je?

Džordžina je tvrdoglavo odmahivala glavom.

Sa sigurnog mesta gde je stajala pod zaštitom majke, Ester je dobacila pakosno.

— To je nešto zbog Kristija Frimana, oče!

Pogled koji je Džordžina dobacila svojoj sestri, bio je toliko rečit

da je Sandajn znao da je Ester u pravu.

— Kakve veze tu ima Kristi? — upitao je.

Džordžina je pogledala oca. Zatim, kao da čitava stvar nije imala nikakve važnosti za nju, slegla je ramenima i ponovo se okrenula prozoru.

— Imam osećanje da on namerala da me zaprosi u subotu uveče — rekla je najzad.

Iz svoga ugla, deda Hakabit Skot se nasmejavao veselo.

— Zaveži! — besno je dobacio Sandajn svome tastu. Onda se opet okrenuo kćerki. — A recimo da on to, stvarno, učini, šta će biti? Uostalom, ako mene pitaš i vreme je da on postavi to pitanje. Koliko znam, vas dvoje ste protekle godine dosta vremena proveli zajedno.

— Molim te, Ebine — pobunila se Marta, ali, kao i obično, njen suprug nije obratio pažnju na to.

— Dakle, Džordžina, hoćeš li reći do kraja?

Džordžina je mirno susrela očev pogled. Bila je viša od oca. U stvari, bila je najviša u porodici i jedina crvenokosa. Vrlo često je Sandajn mislio, da ne liči ni na koga u rodu naročito kada bi glavu držala uzdignutu kao sada.

— Možda ja, ipak, ne želim da se udam za Kristija, oče — rekla je. — Ima i takvo objašnjenje.

— Ne želiš da se udaš za Kristija Frimana — zgramuo se otac. — Pa, on je najbolja prilika u čitavoj oblasti. Momak za kojeg bi svaka

devojka, u krugu od sto milja, dala svoje oko, samo da može da ga dobije.

— Za tog smrdljivka da da oko! — dobacio je Hakabit Skot na svoj otvoren i neprijatan način.

Stari Hakabit nije trpeo Frimanove i to je bio jedan od razloga mnogih Sandajnovih nerviranja. A po mišljenju svih Sandajnovih, sem Džordžine, stari je bio nepopravljivi prostak.

— Još samo jednu reč starče... još samo jednu i ja ću... — upeorio je na njega prst Sandajn.

Pretnja je ostala neizrečena, jer se Sandajn ponovo okrenuo Džordžini.

— Ti znaš da smo se tvoja majka i ja oduvek nadali da ćeš se udati za Kristija? — upitao je. — Znaš li to?

Džordžina je uzdahnula i pustila da joj ruke padnu niz bokove.

— Naravno da znam, oče. Od toga nikada niste pravili tajnu — odgovorila je.

— Nismo, i ja ni sada ne tajim kakvo je moje mišljenje o toj stvari. I još jedno da ti kažem. Ti ćeš biti na tom prijemu u subotu uveče i ako mister Friman reši da te zaprosi, pristojno ćeš saslušati njegovu ponudu...

Isti opasan sjaj, koji je znao da se pojavi u Sandajnovim očima u vreme kada je bio mlad i slušao svoje srce, pre nego što se obogatilo, sada se pojavio u očima njegove mlađe kćeri.

— Neću da budem na prijemu. A ako me Kristi Friman ipak jed-

nom zaprosi, reći ću mu da ide do davola! — odrezala je devojkica i krenula prema vratima.

— Džordžina! — zagrmio je Sandajnov glas. — Vraćaj se ovamo!

— Ona se neće vratiti, Ebine — rekao je Hakabit i kratko se zakikotao.

Hakabit je bio u pravu.

Proletevši kroz kuću, Džordžina je istrčala na dvorište i uputila se prema štalama. Za njom je trčao otac, koji se, onako gojazan, sav zaduvao i jedva disao, kada joj je prišao malo bliže.

— Džordžina, ako opet pojašeš onog... onog ponija...

Marta i Ester su potrčale prema prozoru, a stari Hakabit se kikotao.

— Odjahaće, nego šta, odjahaće! — govorio je, jer je jedini on dobro poznavao svoju unuku i imao razumevanja za nju.

Duvajući kao pamjača, Sandajn je upravo stigao do štala, kada je Džordžina izletela napolje na leđima svog crnog ponija. Da nije odskočio u stranu, mogla je čak da ga obori, koliko je jurila.

— Bezobraznice! — viknuo je otac za njom, zaboravivši na etiketiju do koje je mnogo držao poslednjih godina. — Vратиćeš se ti kući!

— Možda se neću vratiti — dopro je do njega njen odgovor kroz prašinu, koja se podigla za ponijem.

— Hoćeš! Hoćeš — zagrmio je Sandajn. — I bićeš na prijemu u subotu uveče.

— Davola ću biti — doviknula mu je devojkica, a zatim skrenula konja prema širokoj kapiji i nestala u galopu.

Proletela je kroz grad u punom trku i mađa su građani Čad Sitija već bili navikli na ove njene egzibicije, svako je malo zastao i nasmešio se. Jer, Džordžina Sandajn je bila omiljena u Čad Sitiju.

Kada je ponij ostavio nekoliko milja za sobom, Džordžinin bes je počeo da jenjava.

Pustivši konja da nastavi hodom, poterala ga je na suprotnu stranu od ranča „Zlatna potkovica“. Uputila se prema rečici Surdaf. Malo plivanje će mi dobro doći, pomislila je.

Nije to bilo prvi put da se uputila na rečicu Surdaf. Često je odlazila na skrivena mesta na njenim obalama za koja je bila uverena da ih poznaje samo ona. Tamo, zaklonjena vrbama i travom, plivala je i uživala u svežoj vodi.

U trenutku kada se nalazila punih pet milja daleko od grada i svega jednu milju od svoga odredišta, njena ljutnja kao da je odjednom nestala. I što se više približavala reci, sve je bila smirenija i sve raspoloženija.

Sada je već znala da će se večeras, kada se vrati kući, pomiriti sa roditeljima. A u subotu uveče će biti na ulaznim vratima i ljubazno se smešiti gostima.

A ako je to veče Kristi Friman bude pozvao u šetnju po mesečini, ljubazno će prihvatiti njegov poziv.

Isto tako, ljubazno će saslušati sve, što bude imao da joj kaže.

Onda se setila da bi sve to, ipak, moglo da se završi onako kako su želeli njeni roditelji i malo se namrštila. Prosto nije mogla da razume, zašto se u njoj rađa takav revolt pri pomisli na taj brak. Valjda zato što su roditelji toliko insistirali, pomislila je. Često su je prosto gurali u Kristijevo društvo.

Razlog tome za Džordžinu nije bila tajna. Devojka je imala živ i praktičan duh i umela je brzo da pronikne u sve kombinacije svojih roditelja. Uopšte, u tim kombinacijama svi su imali neku računicu. Svi, sem nje, naravno.

Njen otac je bio dovoljno bogat, ali bio mu je potreban društveni položaj, koji ipak nije mogao da stekne samo novcem. On nije spadao u starosedeoce. Ne, bar kao Frimanovi. I srodstvo s njima, doprinelo bi njegovom ugledu.

Jer, Frimanovi su, pored toga što su došli u ove krajeve među prvima, bili i vrlo poštovana porodica. Čak bi se moglo reći da nisu bili naročito bogati, kako bi se moglo očekivati s obzirom na veličinu njihovog ranča. Poslednjih nekoliko godina bile su loše i poslovi sa stokom nisu išli dobro. Džordžina je često imala osećanje da stari Darius Friman, a takođe i njegov sin Kristi, misle na dolare, kada razgovaraju s njom.

A možda sve i nije baš tako kako mi se činilo, počela je već da ubeđuje sebe. Možda se Kristi Friman stvarno zaljubio. I možda bis-

mo čak bili srećni, kada bismo se venčali!

Zaboravila je na sve te misli u trenutku kada je pred sobom ugledala rečicu kako se svetluca na suncu.

Počela je da otkpočava bluzu u času kad je poterala ponija niz padinu, nekih dve stotine metara od mesta okruženo vrbama, koje je ona intimno zvala svojim privatnim kupalištem. Nije mogla da zaustavi osmeh kada je pomislila šta bi njeni roditelji rekli da su znali da ona redovno dolazi ovamo, na rečicu i da se tu kupava.

Uostalom, znala je to vrlo dobro. Prvo bi se skandalizovali, onda bi počeli da drže pridike, zatvorili bi je u kuću i, prvom zgodnom prilikom, poslali je u neku školu na istoku, što su i pretili već toliko puta.

A možda bi učinio i nešto drugo. Možda bi je, jednostavno, spakovali i odveli je na „Zlatnu potkovicu“ proglašavajući naprasno Kristijana svojim zetom.

Kad se setila Kristija, opet se malo namrštila. Kakav je, on bi na to i pristao, iako bi joj kasnije pojeo dušu što se kupala gola na rečici, takoreći, na javnom mestu.

Obala rečice, kao i dobar pojas zemljišta kraj nje, bili su obrasli žbunjem i gustom, zelenom travom. Zato kopita njenog konja nisu pravila ni najmanji šum, dok se približavala vrbama.

Džordžina je već smakla bluzu sa jednog ramena i spremila se da sklizne s konja, kada se zaustavila

na pola pokreta zapanjena. Njeno mesto bilo je zauzeto.

Pogledala je rečicu. Na površini plave vode videla se samo glava nekog plivača, koji je klizio kroz vodu kao pastrmka.

Džordžina je s interesovanjem pratila mladića dok je plivao. U prvom trenutku je htela da mu da neki znak da je prisutna, ali je odustala.

Poterala je zatim konja u senku jedne vrbe čije su se grane u luku spuštale nad rekom, tako da su pravile odličan zaklon. Tek tada je dobro osmotrila njegovo lice.

A to je bilo lice koje u svakoj devojci mora probuditi, ako ne želju, ono bar neko uzbuđenje. Lepo oblikovano, opaljeno suncem i vetrom, moglo bi da liči na mnoga koja je viđala u svome gradu. Pa, ipak, na njemu je bilo nešto što je delovalo gotovo otmeno, što njoj nije promaklo.

I tog trenutka, na neki neobjašnjiv način, osetila je čudnu simpatiju prema tom strancu. Pokušala je da objasni sebi to osećanje i najzad je pomislila da je to zato, što je on bio prva osoba, osim nje same, koja je primetila taj prijatni, skriveni bazen. Ili je to, možda, bilo zato što je on bio najzgodniji mladić kojeg je videla u poslednje vreme...

Trgla se gotovo istovremeno kada i on, shvativši da je tog trenutka primetio. A onda se nasmejala trudeći se da bude što nečujnija. Jer, on je zaronio.

Očigledno nije mu bilo prijatno što ona stoji tu na obali i posmatra ga, zaključila je. Ali, prevarila se.

Mladić je napravio još nekoliko zaveslaja rukama, a zatim se pojavio pored jedne vrbe, čije su grane padale na same talase rečice. Suviše kasno je videla opasač sa koltom, koji je visio na jednoj grani sasvim blizu vode.

Mladićeva ruka je sevnula, a trenutak kasnije, Džordžina je ugledala ružan otvor „kolta“ na udaljenosti od nekih tridesetak metara.

— O kej, momak! Sjaši s konja i dođi ovamo sa rukama uvis! — doviknuo je kupać, koji se, na neki volšeban način, domogao svog „kolta.“

— Ja nisam momak — doviknula je Džordžina svesna da je sa mesta, na kome je bila dobro zaklonjena, on i nije mogao dobro videti. Osim toga, stvarno je bila obučena kao neki mladić.

Dok Holidej je malo izvio glavu da bi je bolje osmotrio. Iz vode, kraj vrbe, mogao je da vidi samo tamnu senku zaklonjenu bogatom krošnjom.

— Gle, gle! Znači, devojka — podsmehnuo se Dok, ali, već mu je bilo jasno da je pogrešio.

— Da. Želite li još uvek da dođem?

Držeći se levom rukom za granu vrbe, dok je u desnoj držao revolver, Dok je oklevao samo trenutak. Zatim je rekao.

— Zašto da ne dođete?

Naravno, nije mu bilo ni na kraj

pameti da bi jedna devojka mogla da shvati ozbiljno njegov poziv. Međutim, desilo se nešto neočekivano.

Sjahavši sa ponija, Džordžina je vezala njegove uzde za granu, a zatim, kroz meku travu krenula prema obali. Nasmešila se kada je izašla iz senke i stala na mesto obasjano suncem.

— Evo me! — rekla je. — Da li mi sad verujete?

Dok Holidej se, takođe, nasmešio i osmotrio je od glave do pete. U njegovim očima zaiskrila je blaga ironija i malo je nedostajalo da zvizne od iznenađenja. Ipak, savladao se.

— Aha, mislim da mogu da vam verujem — rekao je tobož ozbiljno. Onda se malo uozbiljio i mahnuo glavom prema mestu na kome je do malo pre bila zaklonjena. — Jeste li sami?

— Jesam.

— Odakle vi ovde? Čini mi se da je ovo mesto dosta udaljeno od grada.

— Često dolazim ovamo na plivanje — odjednom je odgovorila krotko, nimalo nalik na njen uobičajen način.

— Jeste li i sada hteli da plivate? — upitao je Dok vraćajući revolver u futrolu.

— Pa... mislila sam, samo...

— Naravno, jasno je — nasmejao se Dok. — Ali, ja ipak moram da izađem iz vode. Okrenite se da mogu da se obučem.

Džordžina mu je okrenula leđa i skrstila ruke na grudima. Čula ga

je kad je izašao iz vode i odjednom je pucnula prstima.

— Kladam se da znam ko ste — rekla je nasmejano.

— Da čujem?

— Čovek, koji je juče onesvestio Majlsa Elroda u salunu „Big Diper.”

Džordžina nije mogla da vidi njegov osmeh, ali ga je osetila u glasu kad je progovorio.

— Tačno, taj sam. A vi? Mogu li sada znati ko ste vi, mlada damo?

— Kako da ne. Zovem se Džordžina Sandajn.

— Sandajn? Jeste li neki rod Ebina Sandajna?

— Izvestan. On je, naime, moj otac. Tako bar tvrdi moja majka.

Shvativši i sama da je preterala u slobodnom izražavanju, ona se trгла i brzo dodala, ali vrlo ozbiljno. — A, zbog čega vas to zanima?

— Sada možete da se okrenete — rekao je Dok ne odgovorivši na njeno pitanje.

Džordžina se okrenula.

Dok Holidej je već bio obukao svoje elegantne pantalone i opasao pojas sa revolverom, a tek tada počeo da oblači košulju.

Džordžina je pomislila kako nikada u životu nije videla tako savršeno građenog čoveka. Sa svakim pokretom, koji bi napravio, njegova bronzana koža se zatezala nad spletom nabubrelih mišića. Nisu to bili debeli slojevi, kao kod mnogih mladića iz njenog grada, već dugi, vretenasti, ali čvrsti mišići a njihov

izgled je svedočio kako o snazi tako i njihovoj elastičnosti.

Uplašivši se da joj se oduševljenje vidi u očima, devojka je malo protresla glavom ubeđujući sebe da su je ta osećanja preplavila ne samo zbog njegovog izgleda, već i zbog onoga što je čula o njemu.

— Pa, vi uopšte ne izgledate tako strašno — rekla je i sela na jedno oboreno stablo, obuhvativši rukama koleno.

Dok Holidej je zakopčao košulju i vezao mašnu bez koje nikada nije bio, a zatim seo u travu nekoliko stopa niže od nje.

— Zar su to rekli za mene? — uptio je bacajući šljunak u vir.

— Da. U stvari, to je rekao moj otac, a u Čad Sitiju se uglavnom govori ono što on kaže.

— Zar? To znači da je vaš otac važna ličnost? — pomalo se šalio Dok, kome je ova devojka bila simpatična od prvog trenutka.

— Pa, i jeste.

— Mora da ste ponosi na njega? Devojka se napućila.

— Pa...

— A da li se slažete s njim, ili bolje reći, da li ga slušate, kao što dolikuje dobroj devojci?

Ni sama nije znala zašto je pocrvenela, ali, to je bilo verovatno zato, što je on pogodio tačno usred problema. Kao da je znao da se ona tog dana posvađala sa svojim ocem, ili još više, sa celom porodicom.

— Ponekad ga slušam, a pone-

kad ne — odgovorila je oklevajuće. — A, zbog čega me to pitate?

— Tako, bez naročitog razloga — govorio je Dok, posmatrajući je pažljivo. Lice mu je bilo ozbiljno, samo su mu se oči smešile. — Malo sam radoznao. Nego, možda ćete mi reći šta je još vaš otac rekao za mene?

— Rekao je da misli da niste baš slatki — Džordžina je već povratila prisustvo duha.

— Zar?

— Da. Kaže, da će biti nevolje. Time je mislio da kaže, pošto ste vi došli u grad.

— Ko zna. Možda će i pogoditi. Mada, draga devojko, nisam željan nevolja, možete mi verovati.

Devojka mu je verovala. Toliko joj se dopao da bi mu poverovala da joj je rekao, da je baš ovog trenutka stigao sa meseca. Ipak, imala je još toliko prisustva duha da joj nije promaklo da se u njegovom glasu pojavio neki čudan prizvuk, koji joj je stavio do znanja, da ne bi voleo da mu postavlja još neka pitanja.

Bilo je to nešto kao opomena, ili je tako bar ona shvatila njegov ton. Zato ništa više nije pitala.

Čekali su nekoliko trenutaka, prateći let ptice koja je sekla vazduh gotovo nad samom površinom vode. Oboje su se trgli i istovremeno se okrenuli na neki šum. Morali su da se nasmeju. Bila je to radoznala veverica, koja ih je osmotrila ispitujućim pogledom, a zatim se kao munja uzverala uz drvo.

Džordžina je pogledom pratila vevericu do samog vrha drveta i trгла se kada je progovorio.

— Čuo sam da se govori kako su vaš otac i Darius Friman dobri prijatelji, Džordžina? — upitao je direktno.

Ona baš nije razumela zašto bi to trebalo njega da zanima, ali je odgovorila spremno.

— Da, to je tačno.

— Znači, vi dobro poznajete Frimanove?

— Prilično dobro. U stvari, ja se... ja se družim sa Kristijanom Frimanom... već izvesno vreme...

Dok je mirno klimnuo glavom. Zatim je iz džepa na kaputu izvadio svoju skupocenu tabakeru i iz nje uzeo jednu od svojih omiljenih „virdžinija” cigara. Zapalio je i povukao par dimova.

— Nadam se da vam ne bi smetalo da mi kažete nekoliko stvari o tim ljudima. Pošto ih već poznajete, mislim — krenuo je direktno jer je smatrao da je to najefikasnije i da će tako najbrže stići do cilja.

— Ne smeta mi — nasmešila se Džordžina. Ona je bila inteligentna devojka i Dok je odmah shvatio da nije za potcenjivanje. Uostalom, to njegovom iskusnom oku i nije moglo da promakne. — A zašto vas to zanima? — upitala je.

— To baš nije tako jednostavno objasniti — rekao je. — i dugačko je. Možda bi bilo čak i malo nerazumljivo. Ostavimo to za neki drugi put... To je više filozofska stvar.

— Ah, tako — Džordžina se pravila da ga razume. — Shvatam. Znači, vas zanima kakvi su oni, ako sam vas sasvim razumela. — ipak je dodala, kao da je odjednom izgubila sigurnost.

Dok Holidej je klimnuo glavom.

— Izgleda da su to fini ljudi — procedio je kroz zube.

— Jesu — odgovorila je Džordžina. Gospodin Friman potiče iz jedne veoma otmene i bogate porodice u Džordžiji. On je jedan od prvih pionira u oblasti Pinto. Kad bi ova oblast imala svoje aristokrate, mislim da bi Frimanovi bili prvi među njima.

— Kažete da su bogati?

— Pa... u stvari — Džordžina je zastala i namrštila se.

U tim sivoplavim očima, koje su je posmatrale, videla je savršenu otvorenost. Takve oči imaju samo ispravni ljudi, stabilni, oni koji znaju šta hoće. Valjda je zbog toga osetila da na njim mora razgovarati na njegov način.

— Ja ne verujem da su baš mnogo bogati, iako ih ovde većina ljudi smatra takvima — rekla je. — U stvari, ljudi vide da oni žive na velikoj nozi, ali, to je zato što i Darius, i Kristi vole skupe stvari. Međutim, proteklih nekoliko godina nisu bile dobre za stoku, to verovatno i sami znate.

— Da, znam — potvrdio je Dok Holidej jednostavno, pa ipak je devojku obuzeo osećanje da mu je rekla nešto veoma važno, samo što nije znala šta je to.

Mora da je primetio radoznalost u njenim očima, jer se osmehnuo i malo se opružio po travi, naslonivši se na lakat.

— Ne brinite, devojko — rekao je. — Malo sam vas iznenadio svojim pitanjima, ali...

— Meni ne smeta da odgovaram na vaša pitanja — prekinula ga je Džordžina kao da je želela da mu kaže, da nju niko ne može iskušati i da ona govori samo ono što želi.

Oklevala je nekoliko trenutaka, pa se i sama osmehnula.

— U stvari, iskreno sam uživala u razgovoru sa vama... kao da se nismo upoznali malo pre. To ljudi koji me poznaju ne bi mogli da zamisle. Obično kažu da je sa mnom teško...

— Eto, i za mene govore da stvaram nevolje — rekao je Dok prijateljski. — A ja mislim da baš nisu u pravu. I za nevolje nije dovoljan jedan čovek.

Opet je nastala tišina. Džordžina je odjednom osetila da se s njom dešava nešto neobično, a ni Dok Holidej ne bi mogao da se zakune da ga je ova otvorena i, u suštini, prijatna devojka ostavila ravnodušnim.

Doduše, nije mislio da bi to moglo da bude od takve važnosti da izmeni njegov život, ali, nešto je bilo. Podsmehnuo se sebi, starom lutalici i desperadosu zbog tog prijatnog osećanja, koje mu je, za trenutak, ispunilo grudni, ali, tu činjenicu nije mogao da prenebregne.

Džordžina ga je posmatrala netremice. Njeno srce je lupalo kao ludo i činilo joj se da joj nedostaje vazduha u grudima. Ipak, ona je prekinula tišinu. I sama je bila iznenađena koliko joj je vlastiti glas izgledao nepoznat.

— Vi... vi ste nameravali da me još nešto pitate?... — rekla je nesigurno.

Dok Holidej je gledao žar svoje cigarete i u tom trenutku nestalo je onog neobičnog osećanja, koje ga je bilo obuzelo malo pre.

— To je tačno — potvrdio je. — U stvari, imao sam nameru da vas zapitam nešto a vama.

— O meni? Zar vas to može zanimati?

Dok Holidej je i na osnovu ono malo reči koje su izmenjali mogao da se zakune da zna o ovoj devojci sve... ukoliko bi tako moglo da se kaže. Džordžina je bila tipična devojka iz dobre porodice, kako se to ovde govorilo. Bila je maksimalno zaštićena, ali, bila je bistra i sigurno joj je takav život morao biti dosadan. Sretao je već takve devojke. One su se otimale ispod steg porodičnih pravila ponašanja, prema kojima bi ona trebalo da ima samo jedan cilj u životu, da bude udavača, da nađe dobrog muža. To je za pametnu devojku užasno dosadan posao, glup i ponižavajući. Zato bi se one otimale ispod steg roditelja, mada nisu uspevale da mnogo promene svoju sudbinu. Ali, takve devojke su umele da budu divni drugari.

— Da, pričatje mi malo o sebi — rekao je da bi izbegao dalju priču o Frimanovima. Onoliko koliko mu je devojka nagovestila malo pre, bilo mu je dovoljno za izvesne zaključke.

I Džordžina je počela da priča kako to već vole mlade devojke kojima se činili da im je život pun događaja.

Trebalo je da prođe prilično vremena, dok nije završila svoju priču, gotovo ne primećujući koliko se zadržala ovde.

On je slušao sa prijatnim osmehom oko usana. Ova devojka ga je stvarno osvežila. Jer, u njegovom životu surovom i punom neprijatnih susreta, ovo je bilo nešto stvarno prijatno što odavno nije doživeo.

Odjednom, devojka se namrštila. Očigledno, shvatila je da je sunce davno prešlo zenit i da se predugo zadržala ovde, s ovim strancem. Skočila je na noge i uzviknula.

— Uh, koliko sam ostala! Moram odmah kući!

— Hoćete li da vas otpratim? — upitao je Dok džentlmenски i opet se podsmehnuo sebi, jer odavno preko njegovih usana nije prešlo ovakvo pitanje.

Devojka nije ni trenutka zastala da razmisli o njegovoj ponudi.

— Oh, naravno — uzviknula je i krenula prema konju.

Jahali su zajedno. Nisu razgovarali, ali, i to čutanje je bilo prijatno kao i razgovor koji su vodili malo pre tamo, na obali rečice.

Već je bio sumrak, kada su ujahali u glavnu ulicu Čad Sitija. Ipak, bilo je još dovoljno svetlo da ih prolaznici prepoznaju. Džordžina je znala da su svi iznenađeni i znala je njihove komentare. Uostalom, i nije bilo uobičajeno da se kćerka jednog Sandajna viđa sa nekim došljakom, koji uz to još pravi neprilike. Znala je da će oko ovoga biti priče.

Znao je to i Dok Holidej, i oboje su bili u pravu. Samo što je on znao još nešto. Ovo bi već mogao da bude razlog za nove neprilike.

III

Revolveraš Valdez se nalazio u „Bufalo Gejt” salunu, kada su Hadžis i Vilis ušli unutra.

Valdez ih je opazio istog trenutka i uspravio se u punoj visini od skoro dva metra, a ruke spustio na opasač. U zubima je grickao čačkalicu, a način na koji je posmatrao dvojicu zažmurivši na jedno oko, podsećao je na onaj kojim bi ih odmeravao preko nišana „kolta.”

Major Hadžis i njegov pomoćnik Vilis su odmah procenili situaciju i malo su usporili korake. Ali, izmenjavši ozbiljne poglede, uverili su jedan drugoga da je ovo što čine dobro za čitav Farmington, pa su, kao po dogovoru, obojica krenuli prema šanku.

— Aha — dočekao ih je Valdez cereći se. — Šta ste sad izmislili, monci?

Valdez je došao u grad pre dva dana, a njegovo zanimanje bilo je očigledno. Svako, čak i oni koji su na Divljem zapadu proveli mnogo manje vremena od Hadžisa i Vilisa mogli su odmah zaključiti čime se bavio. To se videlo po njegovom bledom licu i velikom „koštu“, koji mu je bio nisko pripasan niz butinu. Još juče su njih dvojica zatražili od njega da napusti grad.

Obojica su se prilično iznervirali tada, jer im Valdez nije odgovorio ništa. Samo im je gadljivo pljunuo pred noge. I sada se na njegovom licu pojavio prezriv izraz.

— Samo polako, mister Valdeze — rekao je major Hadžis ljubazno, koliko je to u ovoj situaciji moglo da se očekuje. — Mi shvatamo da ste malo ljuti na nas, posle onog juče... zar ne Vilise?

— Naravno — klimnuo je glavom Vilis. — Možda, zaista nismo bili taktični juče, kada smo zatražili da napustite grad...

— A nismo vam objasnili zbog čega — prekinuo ga je Hadžis.

Valdez se osmehnuo slabo.

— Ako imate nešto da mi kažete, onda predite na stvar — progundao je.

Major Hadžis je duboko uzdahnuo. Pogledao je Vilisa kao da je tražio podršku, a zatim se opet okrenuo prema revolverašu.

— U pravu ste, mister Valdeze — rekao je. — Zato smo i odlučili da budemo iskreni prema vama. Nemamo ništa lično protiv vas, ali znamo da ste vi poznati revolveraš.

Za Farmington nije zgodno da se u ovom času nalazite u njemu.

— Jel'?

— Da. Upravo sada se odlučuje o tome, koji će grad biti glavni za celu oblast. To bi nekim ljudima, možda, moglo da nabaci neke čudne ideje. Shvatate li me?

— Prosto mi se srce cepa, Hadžise — nacerio se revolveraš.

Hadžis je nastavio, ali malo nervoznije.

— Stvar je u sledećem, mister Valdeze. Mi još uvek želimo da napustite grad... Čak smo spremni da vam za to i platimo.

Valdez je malo nakrenuo glavu kao da nije dobro čuo. Već je prošlo dosta vremena kako nije zaradio dobru paru, ali, nije želeo da odmah pokaže koliko je zainteresovan. Ubijao je vreme ovde u Farmingtonu nadajući se da će za njega iskrsnuti neki posao, a eto, iznenada...

— Nisam vas dobro čuo, Hadžise — nacerio se.

— Čuli ste vi dobro, mister Valdeze — Hadžis je još uvek uspevao da vlada sobom. — Platićemo.

— Aha... pa da čujem.

— Iako su i dosada stajali blizu, a oko njih nikoga nije bilo, major se još više približio revolverašu. Gotovo je šaputao, kad je progovorio.

— Prilično nas je pogodila pljačka banke, mister Valdeze... U stvari, pogodila nas je teško. Ne želimo da budemo nečasni ljudi, ali, moramo priznati da ne bismo bili razočarani, kada bi se neki skandal

dogodio u Čad Sitiju. Tako bi se održala ravnoteža između naša dva grada. Shvatate li šta hoću da kažem?

— Šta hoćete da kažete? — pravio se Valdez neveštim.

— Mislim, revolveraš? — Hadžis je ipak izgubio živce shvativši da ga revolveraš smatra ravnim sebi. — Time mislim da kažem da smo spremni da vam izbrojimo dobru svotu ne samo da biste napustili Farmington, nego da biste otišli u Čad Siti i tamo napraviti negu gužvu. To bi moglo dobro da odjekne u Džeferson Sitiju... mislim nama u korist. I to bi moglo da utiče na odluku koju bi doneo guverner.

Osmeh na Valdezovom bledom licu postao je širi. Njegov prvi iskreni osmeh koji je Farmington imao prilike da vidi.

— Hej! — odjednom se oduševio. — Pa, vi ste zaista zgodan par pokvarenjaka! Vidi, ti njih!

Hadžis i Vilis se nisu osmehnuli. U tom trenutku izraz na licu dvojice uglednih građana Farmingtona, mogao bi se nazvati svakako, samo ne prijateljskim.

— Želeli bismo da čujemo vaš odgovor, Valdeze — rekao je Vilis praveći se da nije čuo ono što je revolveraš rekao malo pre. — Želite li taj novac ili ne?

— Prvo mi platite piće — rekao je revolveraš nadmeno. — A onda možemo da razgovaramo o novcu.

•

Bila je ponoć. Pun mesec je rasipao svoju srebrnu svetlost po

krovovima kuća na ranču „Zlatna potkovica“, kada su dva jahača stigla iz pravca planine, koja je nosila čudno ime: Sujeverje. Krenuli su pravo prema glavnoj kući.

Konji su im bili vrlo umorni, to se odmah moglo primetiti. A kako i ne bi, kada su ih bez odmora nosili do Kolštvila i natrag. Hamerhed i Kristi Friman su često polazili na takvo zajedničko jahanje.

Večeras je Kristi Friman izabrao salun u Kolštvilu, u kome je, uostalom, bio čest gost. Jer, taj salun je bio poznata kockarnica, a on je voleo da se kocka do besvesti. U takve avanture nije smeo da kreće u Čad Sitiju, gde je njegova porodica uživala ugled, i zato je odlazio prilično daleko, sve u nadi da se neće doznati za njegovo besomučno odavanje kocki.

Prozori na radnoj sobi Dariusa Frimana još su bili osvetljeni. Ili je neko upalio lampu, kada je čuo da dolaze.

Njih dvojica su ostavili konje Hejnsu Maršu, konjušaru, a zatim krenuli prema kući. Veliki pas, koji je spavao na verandi je zalajao, a tada se na vratima pojavio Darius Friman.

Vlasnik ranča „Zlatna potkovica“ je nekada bio krupan čovek. Međutim, tokom poslednjih nekoliko godina njegovo zdravlje je narušavano, a i godine su ga pritiskale, pa više skoro nije ni ličio na onog starog Dariusa.

Ipak, trudio se da se to ne primeti. Iako je imao preko sedamdeset godina, veoma je pazio na svoj

izgled. Oblačio se elegantno i time se veoma izdvajao od mnogih ljudi u oblasti Pinto.

— Šta, opet si me čekao? — upitao je Kristi penjući se uz stepenice i vadeći cigaru iz džepa na jakni.

— Da — odgovorio je Darius ozbiljnim i hladnim glasom. — Imam neke vesti, koje su prilično uznemiravajuće.

Kristi je jače stegao cigaru u zubima, dok mu se lice namrštilo. Vadio je šibice iz džepa očekujući da čuje i ostali deo priče.

Međutim, njegov otac je ćutao.

— Ima, kažeš, loših vesti? — upitao je pošto je povukao dim. — Zar su poslednje vreme ne dobijamo nikakve druge vesti? Pa, do đavola, govori šta ima ovoga puta?

— Elrod je večeras bio u gradu — počeo je stari Friman. — Izgleda da je bilo neke svađe kod Sandajnovih. Džordžina je izletela iz kuće i tek kasno se vratila u grad. Ebin i Manta su bili prilično zabrinuti.

— Do đavola! I to je razlog što me očekuješ ovde kao veštac? Šta tu ima neobičnog? Ona često odlazi na jahanje i...

— Samo što se ovoga puta onaj klicoš vratio s njom u grad! — tresnuo je stari Friman.

Kristiju je ispala cigara iz usta.

— Holidej?

— Da, on.

Kristi je besno opsovao.

On nije često psovao pred ocem, jer, ovaj to nije voleo, ali sada je toliko pobesneo, da nije mogao da

se kontroliše. Sav se bio smračio, a onako, na mesečini videlo se kako mu oči besno sevaju, pri pomenu Holidejevog imena.

Hamerhed, koji je stajao iza svog gospodara i nehotice je pomakao revolver na svom opasaču, kao da mu je Holidej već bio tu. Odavno je bio Kristijev telohranitelj, i ono što je nerviralo njegovog gospodara, nerviralo je i njega.

— Ta prokletinja — procedio je Kristi kroz zube. — Šta to on, do đavola, pokušava?

Onda je besno uperio prst u svoj oca.

— Mogao si to da sprečiš — rekao je besno. — Odavno sam rekao da Džordžina treba da je ovde. Ali, u redu... u redu. Znam da uvek imaš neke razloge. Samo, sad ću ti reći šta će se dogoditi s Holidejem. On upravo kreće prema mestu koje se nalazi šest stopa pod zemljom. Ako samo ne napusti...

— Ne sviđa mi se kad govoriš na takav način, Kristi — prekinuo ga je otac. — Bolje bi bilo da o tim stvarima kažemo neku reč unutra. Hajde, ulazi.

Kristi je nešto progundao i pošao prema vratima.

Hamerhed je krenuo za njim, ali ga je pred vratima zaustavila Dariusova uzdignuta ruka. Džin je zastao, a lice mu se zacrvenelo tako jako da se to videlo i na mesečini. A kad se Darius okrenuo da uđe, oči nemog čoveka su blesnule mržnjom, koja bi, da je mogla, tog trenutka smoždila starca.

Postojalo je vreme kada je Hamerhed bio upućen u sve poverljive stvari porodice Friman. Vodio je tada celu kuću.

U stvari, njega je zaposlio lično Darius Friman, kada je Kristiju bilo sedamnaest godina i kada je tek počeo da se kocka i da pije. U to vreme mu je bio potreban telohranitelj. Trebalo je neko da ga čuva, jer se već tada videlo da je neobuzdan i sklon priličnom broju poroka.

Hamerhed je savesno obavljao svoju dužnost i nekoliko puta je spasao glavu mladom Kristiju. Za to mu je Darius bio zahvalan.

Međutim, u poslednjih nekoliko godina ponašanje starog Frimana prema njemu se promenilo. Čak se i Kristi promenio. Samo, to Hamerhedu nije smetalo. Ali, starog Frimana, sve je manje podnosio i užasno ga je uvredio ovaj njegov večerašnji gest. Da je to učinio Kristi, ne bi ni zapazio.

Ni stari Fridman nije bio zadovoljan. On je, opet, primećivao da se sa njegovim sinom nešto dešava. Sve je manje znao o njegovom životu, a bio je ubeđen da je Hamerhed upućen u sve Kristijeve poslove.

Darius nije mogao da sumnjiči Hamerheda da je kriv za promene koje je primećivao na Kristiju. Znao je dobro da je Hamerhed bio više nego rob njegovom sinu. Međutim, osećao je zlo, koje se krilo u duši nemaka i bio je siguran da je ova grdosija od čoveka spremna na sve, čak i na zločin.

Što se njega tiče, on bi odavno oterao Hamerheda sa ranča, ali, Kristi nije hteo ni da čuje za to. Zato je stari Friman često mislio da je Hamerhed jedina osoba na svetu u koju je njegov sin imao poverenja, jedini čovek kojem je hteo da se poveri.

U tom času su već stigli u radnu sobu Dariusa Frimana, a Kristi je seo u fotelju preko puta očevog stola i bez ikakvog uvida rekao.

— Moraćemo da se oslobodimo te skitnice, oče. Prvo je počeo da njuška oko onih konja što su viđeni prilikom napada na banku u Farmingtonu, a sada je krenuo i na... Džordžina je u pitanju...

Darius Friman je dugo i pažljivo posmatrao svoga sina.

— Ko je on, Kristi? — upitao je tiho. — Zašto je došao u Čad Siti?

— To je ono što se pita čak i svaki prokleti idiot u ovom gradu — promrsio je Kristi sa neverovatnom mržnjom u očima. — Kako bih, do đavola, ja to mogao da znam? Za mene je on samo skitnica koja traži neprilike. Ne može me fascinirati svojom elegancijom.

— Misliš...

— Mislim i ne vidim zašto se toliko uzbuđuješ.

— Uopšte se ne uzbuđujem — pokušao je starac da sakrije, da je uznemiren. — U stvari, ja nekako osećam da on ima neko veze sa pljačkom banke u Farmingtonu.

— Otkud ti je tako nešto palo na pamet? — skoro se trgao Kristi, ali je brzo uspeo da se savlada.

— Mnogo sam razmišljao o tome, i sasvim sam siguran da sam u pravu. Njega ranije nikada niko nije video u Čad Sitiju, a dva dana posle pljačke banke, pojavio se i postavlja pitanja o tom konju. Od tada se stalno mota nešto oko nas... Jesi li siguran da nije predstavnik zakona?

— Sasvim sam siguran — rekao je Kristi samouvereno. — Ali, i mene je zanimalo ko je taj probisvet, što se odjednom pojavio ovde, da se meša u naš život. Zato sam rekao šerifu Satklifu da proveru u Barmingtonu. Obećao mi je da će poslati zamenika Kina, da razgovara sa šerifom Matom Morganom. Kin bi trebalo da se vrati ujutro i tada ćemo znati sve. Međutim, ja sam spreman da se kladim u pedeset dolara, da taj momak nije predstavnik zakona. On tako ne izgleda.

— Možda. Nadam se da si u pravu — slegao je ramenima Darius.

Kristi se, međutim, počeo nervirati.

— Šta ti je, oče? Zašto si odjednom uznemiren? Uostalom, šta se to nas tiče? Mi nemamo razloga da se plašimo, čak i da je taj Holidej predstavnik zakona.

Nastala je kratka tišina.

— A možda bismo, ipak, imali... — rekao je starac tiho.

— Šta bi to trebalo da znači? — pogledao ga je sin.

— Nisam siguran, Kristi — uzdahnuo je starac. — A voleo bih da jesam. Prvo je taj naš konj bio

pogođen u napadu na banku, a zatim...

— I sam znaš da su nam toga konja ukrali!

— Znam, ali isto tako, znam, da tu krađu nisi prijavio sve dok se nije čulo za pljačku banke.

— Dotada nisam ni znao da su konji ukradeni...

— Hm. A zatim, onaj čudan i neočekivan odlazak Raša Čentera. Otišao je zaista iznenada. A onda, Eli Klej sa svojom slomljenom nogom... dan posle pljačke...

— Do đavola, šta ti je, starče? Zar mi ne veruješ kad ti kažem, da nismo imali nikakve veze sa pljačkom? Koliko puta to moram da ti ponovim?

Na licu Dariusa Frimana pojavio se izraz bola. Sve doskora, Kristi se ne bi usudio da s njim razgovara na takav način. Tada nije ni sanjao da će doći dan da ga muče i ovakve brige kakva je ova oko pljačke banke. Ranije mu je bilo dovoljno da samo nekoliko minuta razgovara sa sinom i ovaj bi mu rekao sve. A sada...

Više nije bilo tako. To niko nije znao bolje od Dariusa Frimana. A najgore je bilo to, što je starac morao sebi da prizna, da mu čak i nije bilo stalo da to sazna. Bio je star, iznemogao i zavisao od svog sina. Jedino što je želeo bilo je, da porodica bude imućna i da bude poštovana kao i dosada.

— Ja sam zabrinut zbog te stvari oko Džordžine — rekao je da bi bar donekle promenio temu. — Mislim da bismo morali da pazimo,

da se s njom ne dogodi ništa nepredviđeno. Tebi je potrebna žena i mislim da ona sasvim odgovara. Dobra je, poštena, energična. A i materijalna podrška nam je potrebna. U ovom kraju to može da nam pruži samo njena porodica. Mada, veruj mi, to mi nije na prvom mestu.

Osetivši olakšanje što otac više ne govori o pljački banke u Farmingtonu, Kristi je zapalio novu cigaru i rekao samouvereno.

— Pusti to meni. O tome ću se ja pobrinuti.

— Kako? — upitao je starac. — želim da dođe do pucnjave... ne želim nikakvih ubistava.

Kristi se nasmejao okrutno, a zatim je rekao.

— Na njega niko neće pucati, imaš moju reč. Laku noć, stari. I nemoj više da brineš. To slobodno ostavi meni.

Izašao je na verandu i tu zatekao Hamerheda. Očigledno, čekao ga je.

Nemi čovek je imao uši osetljive kao u zeca i nije bilo sumnje da je čuo svaku reč, koju su otac i sin izmenjali. Prozor na radnoj sobi bio je odškrinut i to ne bi bilo teško ni nekom sa mnogo slabijim sluhom od njega.

Ugledavši Kristija mahnuo je rukom, provukao je kroz kosu, a zatim pokazao prstom u mrak ispod nastrešnice.

Njegova upitna kretnja Kristiju bila je jasna. Holidej je imao tamnu kosu.

Kristi se nasmejao i odmahnuo glavom.

— Ne odmah — rekao je džinu. — Ima vremena... možda kasnije. Bolje bi bilo da sada odeš na spavanje.

Hamerhed je klimnuo svojom krupnom glavom i uputio se prema kaubojskoj spavaonici.

I Kristi je bio umoran, ali, nije imao nameru da odmah legne. Nije ni mogao. Znao je da ne bi mogao da zaspi. Bilo je previše problema koji su ga mučili.

Zabivši ruke u džepove jakne, naslonio se na ogradu, verande, a pogledom je prelazio preko ogromnog dvorišta obasjanog mesečinom.

Njegov pogled se ni za trenutak nije zadržao na vrhovima planine Sujeverje, koji su počinjali odmah iza ranča. A nije bilo ni razloga za to... Tamo nije mogao da vidi ništa drugo, sem guste šume i masivnih stena.

Međutim, Kristi Friman bi bio manje opušten i manje siguran da je znao da na najbližem proplanaku, ispod jednog drveta par sivo-plavih očiju posmatraju ranč. Te iste oči su to činile i dobar deo proteklog dana.

Dok Holidej je primetio kasni dolazak Kristija i Hamerheda, kao što je primetio i sve ostale stvari, važne i nevažne, koje su se tog dana, dogodile na „Zlatnoj potkovici”.

Sa strpljenjem na kome bi mogao da mu pozavidi svaki Indijanac, sedeo je iza jedne velike stene na početku obronka, sve dok se Kristi Friman nije povukao u kuću.

A kada je poslednje svetlo na ranču bilo ugašeno, on je poterao svog konja prema Čad Sitiju.

IV

Jutarnje sunce je bilo toplo i obasjalo je prozore zatvora, ali nije bilo nimalo topline u grudima šerifa Satklifa.

Šerif Satklif je inače bivao dobro raspoložen u jutarnjim časovima, kada bi se dobro ispavao i vedar i čio pojavio u svojoj kancelariji. Ali, danas to nije bio slučaj.

Još jutros, prilikom brijanja, kada je zasekao obraz brijačem, odmah je znao da ovaj dan neće biti kao što su obično bivali ostali. Znao je da je to jedan od onih dana, kad je za čoveka bolje da ne ustaje iz kreveta.

Satklif je opsovao svome liku u ogledalu, kad mu je ta pomisao pala na pamet. I tada se setio da je uopšte, poslednjih dana, bio nešto neraspoložen. Zbog čega — pita se.

A odgovor na to pitanje, bio je zaista očigledan. Sve do pre nedelju dana nije bilo razloga da ga glava zaboli. U gradu su vladali red i mir, građani su se dobro slagali, a došljaci su se ponašali u okviru zakona.

A onda se sve odjednom promenilo. I od početka ove nedelje, izgledalo je da mu svaki dan donosi samo nevolje.

Pre svega, ona pljačka banke u Farmingtonu i pogibija onog nesrećnog konja, koja je celu stvar dovela i u njegovu nadležnost. Zatim, po-

tera za kradljivcima konja sa „Zlatne potkovice“, pa nestanak Raša Čentera s istog ranča. Holidej je poseban slučaj. Odavno se niko nije usudio da napravi onakvu egzibiciju u salunu. A još kad je juče ujahao u grad, zajedno sa Džordžinom Sandajn, to je prevršilo meru...

Šerif je znao da to ne može da prođe tek tako.

— Baš me zanima šta će mi se danas dogoditi — upitao je svoj lik u ogledalu, brišući ostatak pene s lica. — Ali, ko zna. Možda ću imati sreće. Možda će se dogoditi da samo polomim nogu!

Ključar zatvora, koji je upravo očistio ćelije, ušao je u šerifovu kancelariju i smesta shvatio u kakvom je raspoloženju njegov šef.

Požurio je da napuni lonac s vodom. Stavio ga je na peć i spremio kafu.

— Dobro jutro, šerife — rekao je tek tada. — Lep dan danas.

— Da li se zamenik vratio iz Farmingtona — upitao je šerif umesto odgovora.

— Aha, šerife — klimnuo je glavom ključar. — Vratio se pre pola sata. Eno ga jede preko puta, u salunu...

— Idi i odmah ga dovedi — naredio je Satklif. Onda je seo za svoj sto i zagledao se u šoljicu kafe, koju mu je doneo ključar.

Ključar nije čekao da mu šerif ponovi naređenje. Izjurio je napolje kao iz puške.

Satklif je popio polovinu kafe i taman je počeo da se oseća malo bolje, kad je u kancelariju ušao zame-

nik sa mrvama bifteka na bradi. U ruci je nosio komad hleba s ostatkom bifteka, kojeg, očigledno, nije stigao da dovrši u salunu.

— Dobro jutro, šerife — rekao je sa zabrinutim prizvukom u glasu.

Bred Kin je bio visok, mlad čovek, sa pegama na licu. Upravo se vratio iz Farmingtona kuda ga je juče poslao šerif da proveriti neke stvari o Holideju. Sada su predstojali ozbiljni politički događaji i nije smeo ništa da reskira.

Na Kinov pozdrav Satklif je promrmljao nešto nerazgovetno što je trebalo da bude otpozdrav, a zatim se počeo po glavi i rekao nestrpljivo.

— Reci brzo sve što treba, zameniče i onda ćeš moći da malo odspavaš. Dakle, da čujem priču?

Kin je seo na stolicu i zavalio se. Dunuo je snažno kroz nos. Očigledno, nije bio zadovoljan što je onako umoran još morao da prekida doručak.

— Mogli smo proći i bez te moje šetnje, šerife — rekao je. — Oni tamo o njemu nikad ništa nisu čuli.

Satklif se namrštitio.

— Video si šerifa Morgana?

— Aha. Izgleda da je Holidej bio tamo dan posle pljačke i da mu je postavljao neka pitanja. Međutim, šerif o njemu ne zna ništa više.

— A šta je bilo sa bankom?

Zamenik Kin je noktom na palcu počeo da čačka zube.

— Ne znam, ali sve mislim da vas je slagao kada je rekao da je imao novac u banci. Direktor Nacionalne

banke mi je rekao da nema prava da daje takve podatke.

— Što ga nisi pritisnuo? Ti si zakon? — planuo je šerif.

— Jesam, ali on mi je rekao da takvo ime nema.

Šerif je besno pljunuo pred sebe. Zatim je ustao, uzeo svoj šešir i vrlo vešto ga nabacio na glavu.

— Reci Lemu da preuzme dužnost dok ti malo odspavaš — dobacio je zameniku prilazeći vratima.

— O kej, šerife. Idete li da potražite Holideja?

— Tačno — odsekao je šerif i izašao.

Žurnim korakom, koji je već bio tako poznat građanima Čad Sitija, Satklif je izašao na ulicu Pinto, a zatim se uputio hotelu „Pinto Haus” u kome je Dok Holidej odseo.

Pospani portir, Meksikanac, mrzovoljno mu je rekao da njegov gost nije u svojoj sobi.

— No, senjor. Nije u sobi — progundao je.

— Da li znaš gde bi mogao da bude? — nije ga pustio na miru Satklif. — Valjda si video kuda je otišao?

Sančez se nije mnogo uznemiravao. Lenjo je slegnuo ramenima.

— Ko bi to mogao da zna, senjor šerife? Tri dana je već u ovom hotelu, a ja sam ga video svega dva puta. Video sam ga jutros kada je izašao. Bilo je vrlo rano. A Džek Tomas, koji je noćas bio na dužnosti, rekao mi je da se u hotel vratio tek u tri sata ujutro. Znači, nije ni spavao. Ako je došao u tri... — odjednom se raspričao Sančez.

— U tri? Šta je mogao da radi do tog vremena?

To je bilo besmisleno pitanje i Sančez ga je tako i shvatio. Nagnuvši se malo na svoj pult, upitao je.

— Ko je taj senjor, šerife?

— Šta se to tebe, do đavola, tiče?
— obrecnuo se šerif češkajući se po glavi u nedoumici.

— Pa, ne tiče me se, senjor. Ali, o njemu se mnogo priča u gradu. Kažu da stalno nešto ispituje...

Satklif se nije ni trudio da odgovori na ova Sančezova pitanja, uglavnom zbog toga što su ta ista pitanja i njega mučila već izvesno vreme.

Progundao je nešto Meksikancu, a zatim izašao iz hotela da potraži Holideja na nekom drugom mestu.

Bilo je već prošlo devet sati, kada je Bart Dinkel, raznosac vode, rekao Satklifu da je čuo kako neko puca iza okuke reke, gde je on punio svoje tankove.

Šerif se nije mnogo pitao ko je to mogao da bude. Po njegovom mišljenju, tamo je mogao pucati samo taj prokleti Holidej. Požurio je zato da proveriti Dinkelovo obaveštenje.

Što je brže mogao, vratio se do zatvora, osedlao konja i požurio prema reci.

Okuka na reci o kojoj je govorio Dinkel nalazila se oko dve milje od grada. Tu se, u blizini, nalazio i improvizovani most na reci.

Satklif je bio na otprilike pola puta, kada je čuo pucnjavu, koja je, u svežem jutarnjem vazduhu, ličila na lavež pasa.

Stisnuvši zube, jahao je kasom sve dok se nije približio na nekih stotinak metara od okuke, a zatim je sjahao i nastavio pešice. Hodao je tiho, ali ne brzo. Njegovim naviknutim ušima, pucnjava je ličila više na vežbanje, nego na neki obračun.

Da je bio u pravu, uverio se čim je stigao do početka okuke. Tačno pred njim, gologlav i sa koltom u desnoj ruci, stajao je onaj tajanstveni stranac, koji je tako uzbudio sve duhove u Čad Sitiju.

Bio je leđima okrenut šerifu i nišanio je u jednu kartu za igranje, koja se nalazila na stablu oborenog drveta, nekih stotinak metara odatle.

Instinktivno, šerif je primeu ruke ušima, kada je „kolt“ zagrmio. Plamen je suknuo iz cevi, a odjek se odbio od stena, koje su opasivale okuku.

Šest puta je oružje progovorilo, a odjeci su se slivali u pravu grmljavinu. Bilo je neobično tiho, kada je revolver začutao. Beo barutni dim lagano se dizao u mirnom vazduhu, sve dok nije obavio vrhove stena, a zatim ga je vetar hitro razvejao na sve strane.

Možda Satklifove oči nisu bile dobre kao nekada, ali su imale dovoljno oštar vid, da ocene da je svako zrno pogodilo tačno u srce. Jer, ta karta je bila keć herc. Bilo je to zapanjujuće.

Pogled mu se vratio na vitku priliku, koja je stajala pred njim i morao je da prizna sebi da se divio ovom neznancu.

Dok Holidej se nije okretao. Mirno je punio svoj revolver mecima iz

opasača. Ničim nije pokazao da je svestan Satklifovog prisustva, a bio je i to još odavno.

Već toliko godina lutao je preri-jom i gudurama Divljeg zapada, pa su mu sva čula bila neverovatno izoštrana. Čuo je topot konja još izdaleka i bio je na oprezu. Čuo je i kada je Satklif sišao s konja, i čuo je kako vuče noge kroz travu. Bilo mu je potrebno samo da se malo okrene, na trenutak, da svojim odličnim okom prepozna šerifa. Zato se sada nije ni okretao.

Satklif se iznenađeno trgao, kada je Dok progovorio ne okrećući se.

— Dobro jutro, šerife!

Šerif se mogao zakleti da se Holidej nijednom nije okrenuo. Ne bar od kako je, po njegovom računu, on mogao da bude u Holidejevom vidnom polju.

Mora da ti prokleti revolveraši imaju neko posebno čulo kojim predosete opasnost — pomislio je šerif. Uostalom, oni svakako pripadaju nekoj posebnoj vrsti.

— Dobro jutro — rekao je i pošao prema obali reke. — Lepa pucnjava — dodao je.

— Podnošljiva — rekao je Dok.

U tom trenutku je izgledao mlađi nego što se šerifu učinilo, kad ga je video tamo u salunu. Bio je glatko izbrijan, a na licu mu nije bilo ni traga bilo kakvoj zabrinutosti. Ma da je čitavu noć proveo napolju, kako je portir rekao šerifu, to se na njemu nije primećivalo.

Satklif je bio iznenađen, kada se Holidej nasmešio i rekao.

— Drago mi je što niste potegli

revolver na mene, šerife. Ljudi to umeju da učine, čim vide čoveka koji puca.

Dok Holidej je znao da šerif ova-mo nije došao samoinicijativno. Morao g a je neko obavestiti da je čuo pucnjavu, a u takvim situacijama, često se desi da ruka bude brža od pameti.

— A da sam povukao? — šerif je rekao tačno ono što je Dok Holidej očekivao.

— Pa, bolje je što niste — nasmešio se Dok ponovo. — Nego, šta mogu da učinim za vas?

Satklif se uozbiljio.

— Mislim da ima nešto što možete. Kako bi bilo da mi odgovorite na nekoliko pitanja... i da mi, ovoga puta, date istinit odgovor?

Dok Holidej je spustio „kolt” u futrolu i lagano vadio cigaretu iz svoje skupocene tabakere.

— Hoćete da kažete da sam vas slagao, šerife? — glas mu je bio blag, ali je u njemu bilo otvorenog izazova. Bilo je jasno da ovaj momak neće trpeti neosnovane optužbe.

— Baš to hoću da kažem — odgovorio je Satklif.

— Da?

— Rekli ste mi da se interesujete za konjokradice, jer ste imali ulog u Nacionalnoj banci u Farmingtonu. Međutim, to nije tačno.

— Ko to kaže?

— Ja kažem. Poslao sam u Farmington svog pomoćnika, koji je proverio neke stvari...

— I sav taj put samo zato da biste proverili neke sitnice o meni?

Nisam imao pojma da sam postao toliko važan.

— Ne igraj se sa mnom, sinko, ja...

— Ja vam jednom rekoh, da nisam vaš „singo” i voleo bih da me tako više ne zovete, jer ću vam ja nadenuti ime, zbog kojeg će vam se smeјati cela oblast Pinto.

Satklif je osetio tračak žaljenja. Još pre nekoliko minuta, ni sam nije znao zašto, učinilo mu se, da bi mogao da se složi s ovim neznancem, ali, sada se natuštio.

— U redu... u redu, Holideje — rekao je. — Činjenica je da vi niste ulagač u Nacionalnoj banci u Farmingtonu.

— U tome niste u pravu šerife. Ja jesam ulagač, ali ne pod svojim imenom.

— Pod čijim imenom onda?

Dok Holidej se odjednom namrštio i samo za tren je se u njegovim očima pojavio tračak tuge.

— Imena nisu važna, šerife — rekao je stisnutih usana. — Ne, bar u ovom trenutku.

Ni sam nije znao zašto, ali šerif je poverovao. Počeo se po glavi i upitao ga.

— A, možete li mi bar reći, zašto ste upotreabili tuđe ime?

Sivoplave oči su ponovo susrele šerifov pogled.

— Mogao bih da vam to kažem, ali nemam nameru.

— Zašto ne, do đavola?

— Zato što mislim da to nije potrebno — rekao je Dok mirno povlačeći dim.

Satklif je izvadio maramicu i obirisao znojavo čelo. Sunce se podiglo visoko i sada je bilo prilično vruće.

— Slušajte, Holideje — rekao je pokušavajući da deluje smireno. — Zar ne bismo mogli da budemo malo razumniji? I sami znate da ste mi prouzrokovali prokleta mnogo neprilika od kako ste došli u grad da vidim, za sve to ne postoji ni u kojem sam ja zadužen za očuvanje reda i mira. A koliko ja mogu kakav prokleti razlog.

— Da, to bi moglo tako da izgleda — složio se Dok.

— Tako izgleda, jer je zaista tako. A čini se da vam predstavlja posebno zadovoljstvo, da izvirgavate podsmehu najviđenije građane Čad Sitija. Vi ne znate, naravno, da oni posle skaču meni za vrat!

— Mislite na Frimena i Sandajna?

— Baš na njih sam mislio. Oni su mi se žalili na vas i po onome kako sam ja shvatio stvari, mislim da su imali dobar razlog. Vidiš, sinko... ovaj, Holideje, ovo nije baš obično vreme. Čuo si svakako da za nekoliko dana, guverner treba da donese odluku koji grad će postati sedište uprave oblasti. Pa, pošto stvari tako stoje, nadam se da ti je sasvim jasno da niko, ni Frimanovi, ni Sandajn, ni ja... niko u Čad Sitiju, ne želi da se stvari baš sada zapetljavaju. Mislim da to vidiš i sam.

Doku Holideju je bila smešna ova tirada. Jer, on nije imao nikakvog razumevanja za ta politička prepu-

cavanja, koja su u to vreme već počela da se dešavaju među gradovima. Bio je sasvim upoznat sa situacijom, znao je da je Farmington već izgubio prilično šansi, ali, on nije imao čula za takve stvari. Pušio je i ćutao. Nije želeo da navuče na sebe gnev jednog predstavnika zakona, ne pre dok ne obavi posao zbog kojeg je došao u Čad Siti.

Što se tiče Satklifa on je očekivao drugačiju reakciju. A kad se Dokovo ćutanje produžilo, počeo je da se nervira.

— Pa, zar ti ne shvataš, koliko je to važno za sve nas? — dreknuo je. — Šta će biti ako izgubimo? A izgubićemo, ako...

— Tvoje reči mi paraju srce, šerife — nacerio mu se Dok. — Kad te slušam kako lepo pričaš, prosto pomislim da sam nabasao na još jednog poštenog šerifa, koji se ubi radeći, samo da ispuni sve zadatke, koje mu nalaže njegov položaj.

Satklif je pocrveneo kao bulka.

— Pa, možda je to i tačno, mister — procedio je kroz zube.

— Jel' Pa, što ne kažeš?

— Kako se usuđuješ? — vrisnuo je šerif povređen tonom kojim je govorio Dok.

— Slušaj sad ti mene šerife — progovodio je Dok, a po njegovom pogledu se videlo da se ne šali. — Da sam mislio da si u pravu, bio bih spreman da te saslušam, i da te čak i poslušam. Naravno, ne bih napustio grad... ako bi ti palo na pamet da tako nešto tražiš od mene. Ali, obratio bih malo više

pažnje tvojim rečima. Ali, nisi u pravu, šerife. Ti ličiš na mnoge predstavnike zakona s kojima sam imao posla. Prodajete se krupnim ribama, a sitne mogu da idu do đavola. Pa, neka to ostane među nama, zvezdonošće. Ali, ja sam na strani malih ljudi...

— Šta time želiš da kažeš? — upitao je Satklif sav narogušen, ali se videlo da se trudi da mu se na licu zadrži prezriv izraz. — Ja nikog ne favorizujem. Sa svakim čovekom postupam pošteno. Ako je on pošten, naravno. A ako neko zasluzi da s njim postupam na drugi način... hoću reći, grubo, tako i činim. To važi za svakoga.

— Baš mi je drago, što to čujem. Samo, sačuvaj te priče za neku drugu priliku, šerife!

Šerif, međutim, više nije imao nerava.

— Reći ću ti šta ću ja da uradim — planuo je. — Ja ću...

— Đavola ćeš ti! — odbrusio mu je Dok presekačivši ga. Prišao mu je sasvim blizu i nekoliko puta kucnuo prstom po metalnoj zvezdi na njegovim grudima. — Šta je s onim prepadom u Farmingtonu, zvezdonošće? Hoćeš li da kažeš da si ti, ili da je šerif Morgan, da ste kao predstavnici zakona, obavili svoju dužnost?

— Ako govoriš o onom konju sa „Zlatne potkovice“, onda možeš da budeš...

— Baš o tome govorim. Mogu zaista da tvrdim da nisi bolji od onih predstavnika zakona, koji jedino

misle kako da sačuvaju svoju kožu i to malo plate za koju rade. Ako misliš da nisam u pravu, pogledaj me u oči, i odgovori mi na jedno pitanje: da li bi napravio gužvu zbog onog konja što je ustreljen pred bankom, da nije na njemu bio žig tvog prijatelja Frimana.

— Ti se još uvek hvataš za to.

— Naravno, šerife i imam nameru da se hvatam za to, sve dok ne budem sasvim zadovoljan, ili dok ne shvatim da jurim po pogrešnom tragu.

Dok Holidej je morao dobro da balansira. Morao je da neutrališe šerifa za koga je znao da može da mu napravi grdnu nevolju, a da ga, u isto vreme, ne okrene suviše protiv sebe. Ipak, nije dao da ga omete u poslu, koji je sebi stavio u zadatak. Zato je rekao.

— A ako trag bude pogrešan, onaj ću napraviti drugu glupost. Običi ću seo Divlji zapad, dok ne nađem onoga ko je opljačkao banku i ko je ubio čoveka, koji u čitavom svom životu nije...

Naglo je začutao. Međutim, ni Satklif nije bio za potcenjivanje. On je na Dokovom licu, koje je inače bilo mirno kao isklesano iz kamena, ugledao jedan odsjaj trzaja i to mu je odjednom dalo novu ideju.

— Taj čovek iz Farmingtona, Holideje... onaj što je ubijen... Džons ili kako se već zove, on je...

— Da, Džons ili tako nekako — prekinuo ga je Dok grubo. — Ti se nisi potrudio ni ime da mu zapamtiš, a možda ni da ga doznaš, pošto nije iz tvoje parohije.

— Šta ti, u stvari, hoćeš? — obreenuo se šerif.

— Da me ostaviš na miru, jer imam važnijih stvari, nego da se zamajavam sa nekim predstavnikom zakona.

Satklif ga je zgrabio za ruku, a Doku se lice malo zgrčilo. Očigledno, ruka mu je bila povređena i to je sigurno bio razlog što je sada ovako marljivo vežbao gađanje, bilo je jasno šerifu. Samo, sad nije imao nameru da vodi računa o tome.

Međutim, Dok Holidej nije bio impresioniran ovim šerifovim grifom. Nekoliko trenutaka mirno je posmatrao šerifovo lice iskrivljeno od besa.

— U redu, možda nisam bio u pravu, šerife — rekao je tonom čije značenje šerif nije umeo da odgonetne. — Ali, to ne menja ništa na stvari. Ja još uvek imam nameru da uradim ono što je inače bio tvoj posao.

Istrgnuo je ruku, okrenuo se i mirno krenuo niz padinu.

Satklif nije učinio ništa da ga zaustavi. Dok je drhtavim rukama zavijao cigaretu, čuo je topot konja koji se sve više udaljavao.

Sačekao je dok nije sasvim popuštao cigaretu, a zatim je i sam uzjahao konja i pošao prema gradu.

Šerif je teško sedeo u sedlu, a mučile su ga i one stvari, koje mu je Dok Holidej nabacio. Nije mu bilo pravo što je to čuo, ali, morao je da se zapita, da li je on, stvarno, bio pion u rukama tako zvanih uglednih ljudi u gradu,, a znalo se ko-

ji su to bili i da li ih je, zaista, favorizovao na račun ostalih.

Ali, tako je postupao svaki predstavnik zakona, i to je znao, pa je tako i branio sebe. Ne možeš se ponašati prema Frimanu kao prema nekoj proklesoj skitnici.

Uostalom, ljudi kao što su Frimanovi, bili su izvan svake sumnje. Čak je i jedan ekscentričan revolveraš, kakav je Holidej morao to shvatiti, ako je već lutao ovim krajevima.

*

Čad Siti je postajao sve glasniji, a gužva u njemu sve veća, što je bilo uobičajeno za subotnje popodne, kada je Satklif skrenuo u glavnu ulicu i uputio se prema svojoj kancelariji.

Prolazeći pored Mek Krakenove prodavnice video je jednog od Sandajnovih slugu kako izlazi iz radnje natovaren paketima. Oni su večeras priređivali jedan od onih glasovitih prijema kojima su, s vremena na vreme, podsećali ljude ko su oni.

Šerif je svim srcem želeo da i ovaj prijem uspe. Nadao se da će to odobrovoljiti Sandajna, jer on je juče bio u prilično lošem raspoloženju... verovatno zbog onih egzibicija svoje kćerke, kojoj je već bilo vreme da se uozbilji. Bar tako je mislio Satklif.

Ostavivši konja ispred zgrade zatvora u kojoj je bila i njegova kancelarija, šerif je ušao unutra. Sve je bilo sređeno i očišćeno, pa ni tu

nije mogao da iskali bes, koji se nakupio u njemu.

U sobici iza kancelarije spavao je zamenik. Mora da se nije ni budio od trenutka kada se jutros, onako umoran, sručio na ležaj.

Satklif je poslao ključara da mu donese ručak iz saluna preko puta, a zatim je seo za sto, da sredi neke papire. Poternice, uglavnom.

Međutim, samo što je ključar ušao u kancelariju sa ručkom, na vratima se pojavio Ebin Sandajn. Šerif je znao, došao je zbog Holideja.

Prošle noći da bi ga umirio, Satklif mu je rekao da je poslao čoveka u Farmington da se raspita o Holideju, što je bilo istina. A sada. Znao je da Sandajn neće biti zadovoljan što Kin ništa nije saznao. Ne bar nešto, što bi bilo od neke važnosti.

Tako je i bilo. I bilo je očigledno i to, da Sandajn neće ostaviti stvar na tome. A, kada je posle dugog naklapanja napustio kancelariju, gunđajući nešto o skitnicama, šerifov ručak je bio potpuno hladan.

Kada je to konstatovao, Satklif je bio ubeđen da stvarno ima jedan od onih prokletih dana, od kojih se ne može očekivati ništa dobro.

Obuzelo ga je neko fatalističko raspoloženje, kada je stavio šešir na glavu i izašao, siguran da ga nikakav loš događaj više neće moći da iznenadi.

Pa, ipak se iznenadio. Nije bio spreman, kada je ugledao stranca, koji je stajao na verandi ispred puškareve radionice.

Ovoga još nije video. Ali, bio je više nego siguran da je revolveraš. Prosto je mirisao na revolveraša.

A čovek je stajao mirno i lagano rezuckao nešto u stablu velikog pamukovca, koji je rastao kraj same verande.

Na drugoj strani ulice stajalo je nekoliko građana. Kao deca, posmatrali su čoveka, dok im se na licu ogledao strah.

Satklifu je bilo dosta. Prišao je strancu i upitao ga kako se zove.

— Valdez — odgovorio je stranac kratko, i odbio je da kaže bilo šta više o sebi. Nije želeo da kaže ni koliko ima nameru da se zadržava u gradu, niti kakav ga posao dovođi ovamo.

Satklifu nije ostalo ništa nego da se okrene i pođe niz ulicu.

— Dvojica! — promrsio je sebi u bradu. Prvo Holidej, a sada i ovaj momak opasnog izgleda. Ni Holidej nije izgledao pitomo, ali je bar imao manire. I na licu mu se video neki trag civilizacije. A ovaj! Ovaj je bio divljak, to se odmah videlo. To je prevršilo meru. Ali u Satklifovom držanju došlo je do očigledne promene, kada je skrenuo u Ulicu Longhorn.

Razlog za tu promenu upravo je dolazio prema njemu, sa kosom koja je plamtela na poslednjim zracima sunca na zalasku i zelenim očima, koje su veselo zasvetlucale kada su ugledale šerifa.

Džordžina Sandajn je bila jedan od retkih povoda da čovek postane dobro raspoložen, iako se u ovom trenutku nalazi u Čad Sitiju. Čak

i jednog šerifa koji je imao tako loš dan, ona je mogla da ozari.

Devojka je zastala da malo porazgovara s njim i trebalo je da prođe prilično vremena dok šerif nije shvatio da je ona, u stvari upravo izašla iz hotela „Pinto Haus”.

Odjednom se uozbiljio, prekinu je u pola reči i upitao sumnjičavo.

— Džordžina, nisi valjda išla da vidiš onog momka, Holideja?

Devojka se odjednom sva promejala, ali je upitala prkosno.

— A šta, ako sam bila, šerife?

— Zar posle one gužve prošle večeri?

— To nije bila ni njegova, ni moja greška. Otac je bio uporan kao tvrdoust konj. Nikako nije hteo da se urazumi. U stvari, zato sam i svratila. Smatrala sam da je red, da se izvinim čoveku zbog očevo ponašanja... I... i da ga pozovem na prijem večeras.

— Kako?!!

— Eto tako — već se bolje snalazila. — Želim da mojima pružim priliku, da ga upoznaju malo bolje šerife, i želim da im se on dopadne.

— Ali... a šta će biti kad on digne sidro i odmagli?

— Ništa. Onda ću otići na istok, u školu za učiteljice i učiću decu, šerife. Do viđenja — mahnula mu je rukom. — Zaista moram da žurim.

Satklif se okrenuo sa rukama na bokovima i gledao za njenom vitkom prilikom koja je nestajala u gužvi.

— Lepo — rekao je rezignirano i slegnuo ramenima. — Sad sam tek siguran da će biti gužve.

V

— Čekaj ovde — rekao je Kristi Friman tiho, okrećući svoga konja prema Hamerhedu.

Sjahavši pred velikom gvozdenom kapijom kuće Sandajnovih, Friman je hitrim koracima krenuo popločanom stazom prema zgradi. Lice mu je bilo blede od gneva, a desna pesnica mu se nesvesno stiskala i opuštala.

U dvorište je upao bahato, kao da ulazi u svoj dom i tek u holu je utišao korak.

— Dobar dan, mister Frimane — pozdravio ga je sluga, koji je bio zabavljen postavljanjem obojenih fenjera za večernju zabavu.

Friman je prošao pored njega bez odgovora. Tek kada je stigao pred dnevnu sobu, zastao je i oslušnuo. Bilo mu je jasno da je u dnevnoj sobi neka gužva.

Onako izbezumljen od besa, u prvi trenutak, nije mogao da prepozna glasove, ali, čim se malo smirio, shvatio je da se to svađaju Džordžina i njen otac. I to, svađaju se zbog iste stvari, koja je i njega dovela ovamo.

Znači, tačno je — pomislio je Kristi.

Ebin Sandajn je toliko vikao u času kada je Kristi zakucao na zatvorena vrata sobe, da ga nije ni čuo.

Ali, ni Kristi nije imao strpljenja da čeka. Sa šešišom u ruci, on je polako otvorio vrata i ušao.

U istom trenutku, svađa je prestala.

Kristi je ozbiljno klimnuo glavom Ebinu, njegovoj ženi, koju je tek sada primetio, starom Hakabitu i, na kraju, Džordžini.

— Izgleda da vas u nečem prekidam? — rekao je.

Sandajn mu je hitro prišao, dok mu je lice crvenelo i na njemu se pojavio izraz dobrodošlice.

— Kristi, otkud ti? Baš mi je drago što te vidim — govorio je pomalo zbunjen. — Možda ćeš ti biti u stanju da malo urazumiš ovu moju kćerku!

Rukom je mahnuo prema Džordžini i, trudeći se da svojim tonom ublaži njenu pogrešku nastavio.

— Znaš li šta je uradila?

— Pozvala je onog revolveraša na večerašnji prijem — rekao je Friman prilično kontrolisano, mada je u njemu sve vrilo od besa.

Sandajn je uzdahnuo vrteći ljuti to glavom.

— Znači, već si čuo. Pa, ja samo mogu da se nadam da ćeš ti uspeti da nešto učiniš, Kristi. Sam sam, kao što vidiš potpuno nemoćan.

Marta Sandajn, bleđa kao kreč, prišla je Frimanu i položila mu ruku na rame.

— Uvek si uspevao da je urazumiš, Kristi — rekla je blago, kako bi se svaka majka obraćala svome detetu. Onda se okrenula ostalima. Hajdemo mi svi. Ostavimo mlade

da budu sami. Oni imaju o čemu da razgovaraju.

Od kako je Friman stigao, Džordžina se nije pomerila sa svoga mesta. Stajala je visoko uzdignute glave i posmatrala ostale koji su žurno izlazili iz sobe.

Stari Hakabit je zastao na vratima i nasmešio se.

— Ne znam zbog čega je potrebna sva ova gužva — rekao je. — Ako mene pitate, mislim da u onom mladiću nema ništa loše. Čak mi se čini da bi on mogao da učini, da stvari malo živnu večeras. Ako su njegove mane samo one koje mu nalazi Marta, mislim da je onda sve u redu.

— Oče! — začuo se zapovednički glas Marte Sandajn, koja je već bila u holu.

Hakabit je namignuo unuci, namrštio se na Frimana i izašao iz sobe.

— Matori pacov — prosiktao je Kristi, a Džordžina ga je presekla pogledom.

Onda je nastala napeta tišina. Friman je ćutao, jer je želeo da izazove devojkicu da progovori prva. Tako bi odmah video kako treba da se ponaša.

Međutim, strpljenje ga je polako izdavalo. I kada je postalo jasno da ona nema nameru da progovori, nije imao drugog izbora, nego da sam otpočne.

— Zašto, Džordžina? — upitao je.

Džordžina je malo nagnula glavu i pogledala ga iskosa, kao da ga ne razume.

— Šta, zašto, Kristi?

Friman se ugrizao za usnu i prišao otvorenom prozoru da devojkica ne bi primetila gnev u njegovim očima.

Friman se uvek trudio da se pred Sandajnovima prikaže u najlepšem svetlu, posebno pred Džordžinom.

I zaista, za sve njih, on je bio savršeni džentlmen, lepog ponašanja, ljubazan i, iznad svega, galantan. Nikada ga nisu videli u situaciji kad pobesni, nikada ga nisu čuli kad opsuje ili izgovori ružnu reč.

Ali, on je znao da to ne može da traje većito. Zato je tešio sebe da to neće trajati duže ni dana od njegovog venčanja sa Džordžinom.

Uspevao je da se savlađuje, ali svakim danom, to mu je bivalo sve teže. Danas je shvatio da će teško izdržati da krije svoju pravu prirodu do dana, koji je sebi postavio kao poslednji rok za lepo ponašanje.

Pošto je sačekao dosta dugo da bi se smirio, okrenuo se devojkici.

— Bio sam dole na obali, kada sam čuo da si pozvala na prijem onu skitnicu — rekao je. — Prosto nisam mogao da verujem svojim ušima. Pojurio sam smesta ovamo, nadajući se da su to samo glasine, da nije istina. Na žalost, sada sam čuo. Sve je tačno. Zato sam i pitao: zašto, Džordžina?

Prišao joj je bliže, a na licu mu se pojavio izraz razočaranja i blagog neodobravanja.

— Bojim se da ne mogu da te razumem, Džordži — prošaputao je, a glas mu je zvučao kao napukao. — Taj tvoj postupak... Verovao

sam da će to biti savršeno veče na kome ćemo konačno biti srećni. Ti znaš šta sam hteo da kažem, zar ne Džordžina?

Džordžina je, naravno, znala. Friman je želeo da kaže, kako je imao nameru da je zaprosi te večeri.

Uostalom, već dosta dugo ona je znala da će do toga morati da dođe. I sve do juče, iščekivala je njegovu prosidbu, ako ne s uzbudjenjem, ono bar sa malom dozom sujete. Čak je, u izvesnom smislu, uspevala da uveri sebe da nešto i oseća prema Kristiju. Ponekad je čak mislila da je to ljubav, ako je u svojim predstavama uopšte uspevala da shvati, kako ljubav treba da izgleda.

Ali, to je bilo do juče... pre nego što je sreća onaj čudan pogled sivoplavih očiju, koji je uzbudio kako je dotada ništa u životu nije uzbudilo.

Da nije provela onih nekoliko sati sa strancem na obali, nikada ne bi mogla da poveruje da je bilo ko na svetu u stanju da uđe u njeno srce...

Izbegavajući pogled Kristijana Frimana, Džordžina je slegla ramenima i rekla mirno.

— Svi se toliko uzbudjuju ni zbog čega, Kristi. Pozvala sam Holideja da dođe na večerašnji prijem, jer sam nekako instinktivno osetila da je usamljen. A vidi kakva se alabuka napravila od toga. Da si čuo moju majku i oca, pomislio bi da sam nameravala da pobeegnem s njim.

Kristi je opsovao u sebi. Da li

ova budala stvarno tako misli, pitao se. Ali, pogledao je blago i kao da on nju razume, počeo je pokroviteljski.

— Slušaj me Džordžina. Ti si još vrlo mlada i ne poznaješ ljude. Nisi u stanju da oceniš kakav je ko... Ja bolje to znam od tebe. Pa, zar ti ne vidiš kakav je to momak?

Još je pazio da ne upotrebi neku grubu reč.

Džordžina ga je upitno pogledala, a on je klimnuo glavom i napravio važno lice, kao da će reći nešto neobično značajno.

— On je od onih koji stvaraju neprilike gde god se pojave, revolversaš kome je ubijanje zanat. Takvi ne spadaju u naše društvo i ne treba da dožive čast, da uđu pod ovaj krov — rekao je.

Džordžina je osetila kako joj krv navire u obraze. Prkosno je podigla glavu i pogledala ga.

— Meni on uopšte ne izgleda tako — rekla je.

Sa Frimanovog lica nestalo je osmeha. Sad više nije imao strpljenja, niti takta.

— Znači li to da nemaš nameru da povučеш poziv? — upitao je oštro.

— Ne vidim razloga zbog koga bih to trebalo da učinim — slegla je devojka ramenima.

— Ne vidiš?

— Ne vidim.

— I nećeš mu otkazati?

— Neću.

Taj kratak dijalog pre je ličio na prepucavanje, nego na razgovor

dvoje mladih, koji su, takoreći, vereni.

— U redu — rekao je Kristi. Okrenuo se na peti i, u dva koraka, našao se na vratima.

— Kristi! — otelo se Džordžini.

On je zastao.

— Da?

Već je mislio da je pobedio, kada se sledio od njenog pitanja.

— Šta to nameravaš da učiniš?

— pitala ga je Džordžina očigledno uplašena, ali sasvim sigurno ne za njega.

— Videću večeras — odgovorio je on besno. Tog trenutka sa njegovog lica nestalo je i poslednjeg traga od maske džentlmena načinjene uz mnogo duševnog napora.

Na verandi ga je čekao Sandajn šetajući nervozno gore-dole. Na njegov upitni pogled, Friman je odmahnuo glavom. Sandajnovu lice se opustilo.

— Ne mogu da shvatim tu devojkicu — promrmrljao je. — Mi smo joj pružili sve što je mogla da zamisli, a ona nam čini takve stvari. Zašto?

— Ne znam — odgovorio je Friman, a u sebi se zakleo da će skratiti uzde toj tvrdoglavoj devojci, pokazati joj gde joj je mesto i to od prvog dana njihovog braka, za koji nije sumnjao da će se ostvariti.

Sandajn je stajao zamišljen. Na njemu se videlo da je sasvim utučan, ali odjednom, kao da mu je neka spasonosna ideja pala na pamet, prišao je Frimanu i počeo tiho.

— Misliš li da bismo nešto mogli da učinimo... hoću da kažem, u vezi sa tom skitnicom, Kristi?

Sandajn je i sam želeo da se Kristi i Džordžina što pre venčaju. Mislio je da je to jedini način da se devojkica urazumi i da jednom počne da se ponaša normalno. Što je još važnije, svoju muku je želeo da prenese na drugog. Instinktivno je osećao da je privlačni Holidej smetnja njegovim planovima, koji su bili isključivo vezani za Frimanovo ime i sve ostalo što je išlo s tim.

— Zar, na primer, ne bi mogla da mu se desi neka nezgoda? Mala... ništa ozbiljno — požurio je da doda. — Samo toliko, da ga spreči da ne dođe večeras ili još bolje, da mu utuvi u glavu, da ovde nije poželjan?

Friman se zadovoljno nasmejao. U duši su svi ljudi nemilosrdni, pomislio je. Samo treba taknuti u njihove interese. Razlika između njega i njih bila je u tome, što je on i delovao, dok su bili same kukavice. Oni su želeli jedni drugima zlo, ali nisu imali kuraži da to i učine.

— Možda neće ni biti potrebno da se preduzima tako nešto — rekao je gledajući prema gradu odakle je već dopirala galama pijanih kaubojica, koji su subotom stizali sa svih strana da tu potroše novac, koji su zaradili na okolnim rančevima. — Šerif Satklif je poslao svog pomoćnika da u Farmingtonu proveri neke stvari o toj skitnici. Sada idem da razgovaram s njim. Možda već ima neke novosti.

— Na to ne bih računao — rekao mu je Sandajn namršteno. — Danas sam već razgovarao sa šerifom. Žalio sam se zbog onog što se juče

dogodilo. Pretpostavljam da bi mi rekao, da je bilo šta čuo o tom momku.

— Ipak, idem. Hoću da se i lično raspitam — rekao je Friman energično. — Videćemo se večeras, Ebinе.

Nije sačekao da Ebin kaže bilo šta, već je uzjahao konja i krenuo ka šerifovoj kancelariji.

Bilo mu je potrebno manje od pet minuta da bi saznao da je Sandajn malo pre bio u pravu.

O toj prokletinji Holideju, kako ga je on već u sebi zvao Satklif baš ništa nije umeo da kaže. Jedino što mu je ispričao da je to jutro pokušao da navede Holideja da napusti grad, ali da mu je jasno, da to ovome nije ni na kraj pameti.

Dok mu je u duši besnela prava bura, a lice mu se grčilo od besa, Friman je obećavao sebi, da će tu stvar rešiti sam. Izašao je iz šerifove kancelarije i zastao pred vratima. Oko prsta je nervozno vrteo lanac od sata.

Hamerhed, koji je stajao nepomično kao da je isklesan iz jednog komada kamena, nalazio se na drugoj strani ulice i držao konje za uzde. Bio je spreman da pojaše za deset sekundi ili za deset sati, svejedno. Ovom čoveku strpljenje nikad nije nedostajalo.

Posle nekoliko trenutaka, Frimanov pogled, koji je dotad lutao unaokolo, zaustavio se na licu divovskog telohranitelja.

Hamerhed se malo pomerio, a zučkaste tačkice u njegovim zmijskim očima, odjednom su zasvetlu-

cale čudnim sjajem. Niko na svetu nije poznavao Frimana tako dobro kao Hamerhed. Ovog trenutka, on je instinktom osetio da je njegov gazda nešto naumio.

Međutim, Friman kao da je još uvek oklevao. Stajao je nepomično na pločniku, a pogled mu je bludio preko glavne ulice, prema kući Sandajnovih.

Samo, kada bi znao kakva će biti Džordžinina reakcija, ako napadne Holideja, ne bi oklevao ni trenutka. Ali, to niko nije mogao da zna. Ona je umela da bude nepredvidljiva i u nekim manje značajnim situacijama, a sad bi svašta moglo da se dogodi. Najgore bi bilo da pobesni i da ga odbije, kad je večeras bude zaprosio, a to je stvar koju ne sme propustiti tek tako.

O svemu je tom razmišljao sad dok je stajao na pločniku, a onda su mu se misli prekinule.

Pločnikom, sa leve strane ulice, prema njemu je dolazio jedan mlađić. Hodao je lenjim korakom karakterističnim za ljude koji nemaju nikakvog posla i kojima se ne žuri. Ali, to je bio korak, koji je svako poznavao na Divljem zapadu. Tako su hodali samo revolveraši.

Čovek je bio visok i vitak, a na sebi je imao kožno odelo.

Friman je pogledao u Hamerheda, ali je džin samo slegnuo ramenima, u znak da nema pojma ko je stranac.

Međutim, Friman ga nije gubio iz očiju. Posmatrao ga je kako se mirno probija kroz gužvu koja je

te subote bila izuzetno velika na ulicama Čad Sitija.

Čovekov izgled je nagoveštavao opasnost. Nije imao mnogo zajedničkog sa građanima ovoga grada, niti je izgledalo da bilo koga poznaje.

Ni sam nije znao zašto, ali Kristi Friman se trgao. Odjednom mu se učinilo da se u ovom mestu događaju mnoge stvari o kojima on pojma nije imao i pitao se, koliko će se i kako, sve to ticati njega. Naročito, ako pojava ovog revolveraša ima neke veze i sa Dokom Holidejom. Jer, Holidej se još uvek raspitivao o onom prokletom konju i opljačkanoj banci...

Iz nekog neobjašnjivog razloga Kristi Friman je odjednom osetio da se to sve stvarno vrti oko njega. I tog trenutka, potpuno je zaboravio na Džordžinu. Sad je njegova sudbina bila u pitanju.

Klimnuo je glavom prema Hamerhedu koji je odmah krenuo teškim korakom od kojeg se činilo da se zemlja trese pod njim.

— Sredi ga — rekao je tiho kada mu je Hamerhed priveo konja.

Na Hamerhedovom licu pojavila se užasna grimasa koja je trebalo da izrazi njegovo zadovoljstvo. Provukao je rukom kroz kosu i pokazao na svoje crne pantalone. To je već bio znak za Doka Holideja. Kosa i crno.

— Da — rekao je Friman. — Ali, nemoj da ga ubiješ. Želim da što pre nestane iz grada i ništa više. Hajde, obavi dobro svoj posao. Jasnog?

Hamerhed je lagano klimnuo glavom, a Friman se bacio u sedlo.

— Ja sada idem na ranč da bih se spremio za večeras — rekao je poteravši konja. — I još nešto — ponovo je zategao uzde i namignuo. — Nemam nikakve veze s tim, jel' tako?

Hamerhed se iscerio, a u šupljini njegovih usta pokazao se patriljak jezika. Jedino što mu je ostalo posle jedne gadne tuče sa nekim zlikovcima kakav je bio i sam.

Stisnutom pesnicom lupio je po otvorenom dlanom ruke, kako bi pokazao da mu je sve jasno.

Međutim, kada je Friman nestao u daljini, džinovska pesnica se otvorila i šaka je odjednom počela da se zavrće. Kao kad čovek zavrne glavu piletu.

Hamerhed je u svom primitivnom mozgu shvatio da taj crnokosi stranac predstavlja pretnju njegovom gospodaru i za njega je to bio dovoljan razlog da ga sredi zauvek.

On je vrlo dobro znao da nijednog čoveka nisu obesili zbog toga što bi, u poštenoj tuči ubio svog protivnika. Znao je i to da će Kristi biti besan na njega... u prvo vreme. Ali, ubrzo će razumeti da je za njega bolje, ako više neće imati prilike da sretne tog stranca.

Vodeći konja za sobom, Hamerhed je krenuo da potraži Holideja.

*

Zidni sat iznad bara za kojim je stajao Barni Bob, upravo je otkucavao tri sata kada je Dok Holidej ušao u salun.

Naručio je pivo i poneo čašu prema jednom praznom stolu, koji se, nalazio pored zida. Polako je pijuckao piće i neprimetno osmotrio situaciju u salunu. Bilo mu je jasno da je njegov dolazak prekinuo razgovor za mnogim stolovima u sali.

Međutim, kao i obično, ubrzo je prestalo interesovanje za njega i ljudi su ponovo počeli da razgovaraju. Uskoro je u sali nastao žagor, isti onakav kakav je zatekao kada je ušao.

Dok Hlidej je popravio kravatu, kada je ugledao Triksi Dejl, koja mu je prilazila.

— Tražiš li društvo, lepotane? — upitala ga je.

Dok Holidej se nasmejao i rukom pokazao na praznu stolicu.

Triksi Dejl je sela uzdahnuvši, ali je odmahнула glavom, kada je Dok gestom upitao želi li piće.

— Ne danas, darling — rekla je prebacujući ruku preko naslona svoje stolice. — Sinoć sam popila toliko da će mi biti dovoljno za nedelju dana. A ti, gde si bio sinoć?

— Tuda-svuda — odgovorio je Dok nemarno. Dopala mu se Triksi. Dobro je poznavao i razumevao njen soj. Znao je da te devojke, koje su godine traćile po barovima i utapale dušu u alkoholu, umeju i te kako da budu dobri ljudi. Zato joj nije ni zamerao što je radoznala.

— Tako sam i ja čula — rekla je Triksi istim takvim tonom. — Znači, istina je.

— Šta, Triksi?

— Ono o čemu svi govore — rek-

la je devojka i rukom napravila luk kojim je obuhvatila pola prostorije. — Počinješ da ulaziš u društvo — dodala je, posebno naglašavajući poslednju reč.

— Ako ti tako kažeš, valjda je tako — nasmešio se Dok.

— Pa, to je sasvim po sadašnjoj modi — nasmejala se devojka.

— Kako?

— Lepo. Nama se najviše sviđa priča: siromašan mladić može da postigne sve u životu, samo ako se pristojno ponaša i ako ume da se druži sa pravim ljudima. Zar nije tako?

— U principu, jeste.

— Ali, mogu ti reći, da nisi izabrao pogrešno društvo. Ona je prava lepotica — lupila je Triksi šakom po stolu. Ne jako, ali dovoljno energično, da bi bila ubedljiva.

Dok Holidej je srknuo piće, a zatim pogledao Triksi pravo u oči.

— Govoriš o Džordžini Sandajn? Da, ona je zaista lepa.

— I ima duha, mladiću — rekla je Triksi. — I poštena je. Međutim, ako imaš nameru da se motaš oko te velike kuće, darling, dobro pazi i na njenog matorog. On nije za potcenjivanje, a više od svega na svetu, želi da se njegova mlađa kćerka uda za Kristija Frimana. Čula sam da se tako priča i kladim se u sto dolara prema jedan, da nikako neće biti oduševljen, ako bude shvatio da ti možeš da mu pokvariš igru.

Dok nije reagovao na te njene

reći. Umesto toga, ozbiljno je zapitao:

— Poznaješ li ti dobro Frimano-ve, Triksi?

— Do đavola, odakle bih ja mogla da ih poznajem? Pa, oni su gospoda! Nisu navikli da gluvare po salunima — rekla je Triksi. A onda se oko njenih očiju pojavila izdajnička, šeretska bora. — Bar ne u Čad Sitiju — dodala je.

— Aha. To, očigledno, nešto znači?

— Pa, znaš: „zaklela se zemlja raju”. Priča se, naročito u poslednje vreme, da Kristi često odlazi u Koltsvil. To je tamo, preko planine Sujeverje, u oblasti Def Smit.

— Ima li u tome nešto neobično?

— Po meni, nema. Ja bih rekla da je to na svome mestu. Frimano-vi su poznata porodica i cenjeno ime u Čad Sitiju. Treba da paze na svoj ugled. Ne mogu da krivim mladog Kristija što želi da se, s vremena na vreme, negde istutnji.

— On to može sebi da dozvoli više nego iko — provocirao je Dok.

— Pa... možda — kao da se odjednom pokolebala Triksi. — To, stvarno, ne bih mogla da kažem.

Onda je odjednom iskosila glavu i malo zažmirila.

— Hej, jel' ti to mene ispituješ, kao i sve ostale, a mister? — upitala je tiho.

Dok Holidej se osmehnulo ljubazno.

— Zašto? Je li tako važno, da li čovek ispituje ili samo pita? Kakva je razlika, Triksi? I smeta li ti to?

— Hm — osmehnula se Triksi. —

Kao da bi tebi bilo važno ako meni smeta.

— U pravu si. Ja bih, ipak, postavio da postavljam pitanja.

Triksi je uzdahnula.

— Tako sam i mislila. Nemam ništa protiv da ti kažem neke stvari — rekla je zabrinuto. — Ali, jesi li sasvim siguran da znaš šta radiš? Nije nikakva tajna da si već stao na žulj Kristiju Frimanu, a on nije čovek koji bi tako lako prešao preko...

— Sasvim dobro znam šta radim, Triksi. Ali, čini mi se da smo malo pre pomenuli nešto o novcu Frimanovih. Nismo baš pomenuli novac, ali smo se razumeli.

Triksi je ponovo uzdahnula.

— U stvari, ja jedino mogu da ti kažem, da se govori kako oni na „Zlatnoj potkovici” nisu tako bogati kako se to misli u Čad Sitiju. Mislim da žive iznad svojih mogućnosti... Ja... Oh, Barni mi daje znak da sam mu potrebna.

Ustala je sa stolice i rukom pogladila Doka po obrazu.

— Pazi večeras kako se ponašaš za stolom, darling. Nemoj da odabereš pogrešnu viljušku.

— Potrudiću se. Hvala ti Triksi — rekao je Dok.

Na njegovom licu se nije pomerio nijedan mišić, niti se na njemu videlo da mu se raspoloženje promenilo kada je nešto kasnije ugledao poznatu priliku, kako ulazi u salun i polako kreće prema šanku, dok su pogledi svih gostiju bili upereni u nju.

Opet se žamor u prostoriji utišao.

Dok Holidej je posmatrao stranca kako poručuje viski i slušao njegov glas, koji je bio suviše dubok za njegove mršave grudi. Nije čuo taj glas još od vremena kada se taj čovek borio pored njega, za vreme stočarskog rata u koji je slučajno upao. Bilo je to s one strane Rio Grande.

Doku je sinula jedna misao u vezi sa Valdeozovim pojavljivanjem ovde i želeo je da ga preduhitri. Uzeo je zato svoju čašu i prišao šanku.

— Kako si, Valdeze? — oslovio je došljaka.

Valdez se trgao. Okrenuo se i prepoznao Doka. Sve mu se odjednom smračilo. Iako su jednom bili na istoj strani, nije mu se dopalo što je ovde nabasao na njega. To se nikako nije uklapalo u njegove planove.

Ipak, u njegovom dubokom glasu osetilo se poštovanje, kada je progovorio.

— Holideje! Nisam imao pojma da si ovde okačio svoj šešir!

— I nisam. Samo sam u prolazu — rekao je Dok.

Onda je nastala pauza, koja je potrajala i koja je Doku rečito pokazivala da su njegove pretpostavke bile tačne. Jedino je bilo pitanje, ko je platio Valdeza.

— A šta tebe dovodi ovamo Valdeze? — upitao je.

— Ah, mislim da sam se, ovoga puta, ugledao na tebe, Dok. Gledam svoja vlastita posla.

Glas nije bio grub, ali je u nje-

mu zazvučalo nešto odsečno. Valdez je, u stvari, želeo da podseti Doka, da se ljudima njegovog kova ne postavljaju pitanja.

Naravno, to Doku nije trebalo napominjati. Znao je on to vrlo dobro, ali, sada nije mogao da bira. Iznenada Valdezova pojava mogla je da znači samo jedno, novi problem u igri, čiji je glavni zaplet još u mraku.

— Radiš li Valdeze? — reskirao je Dok da se Valdez i iznervira.

I stvarno, na revolveraševom čelu usekla se duboka bora, a mrk izraz se pojavio u njegovim tamnim očima.

— Ne sećam se da si bio tako radoznao na Rio Grande, Dok — rekao je. — Iz tebe čovek kleštima nije mogao da izvuče reč, niti si se interesovao za tuđe stvari.

Lice Doka Holideja je postalo vrlo ozbiljno i odjednom su se ljudi oko njih, koji su se naprezali da čuju razgovor, iznenađeno pogledali. Prvi put su u ovom strancu naslutili ogromnu snagu i shvatili da on nije jedan od njih, običan čovek. Bilo je u njemu toliko čvrstine, da su odjednom osetili respekt prema njemu.

— Želim da znam, Valdeze — rekao je Dok mirno.

Valdez je mućnuo viski u čaši i nekoliko trenutaka posmatrao smeđu tečnost. Zatim je iskapio žestoko piće u jednom gutljaju i stavio čašu na sto.

— Zašto? — pogledao je Doka pravo u oči.

— Zato što se pitam, otkud da se

ti pojaviš ovde. Ne verujem da je to samo puka slučajnost. Osim toga, to bi moglo da ima i neke veze sa mnom... na primer.

— Zašto? Imaš neprijatelja ovde?

— Mislim da sam imao prilike da se nekome zamerim.

— Aha, jasno mi je. I sada misliš da me je neko unajmio da te sredim?

— Baš to. Dakle?

U „Big Diper” salunu je sada bilo neverovatno tiho. Čak i oni koji nisu mogli da čuju razgovor, osetili su strašnu napetost oko bara.

Oni, međutim, koji su se nalazili u blizini, pažljivo su pratili pokrete dvojice stranaca, spremni da se svakog časa bace na pod, ako bi revolveri zagrmeli.

U toj savršenoj tišini Valdezov glas je odjeknuo kao vesnik bure, dok se obraćao Doku.

— A šta, ako jeste, Holideje? — upitao je, shvativši da mu se upravo ukazuje prilika...

— Onda mislim da bi najbolje bilo, da taj problem rešimo odmah. Sada i ovde, Valdeze. Imam nekog posla u ovom gradu i ne želim da mi bilo ko smeta.

Valdez je rukom prešao preko lica i odjednom se iznenadio, shvativši da je sav mokar od znoja. To mu se ranije nikad nije događalo.

Ali, dosada se nikada i nije našao oči u oči sa Dokom Holidejom.

U svojoj karijeri on nije imao prilike da se uplaši. Znao je da je dovoljno brz, da se ne mora plašiti bilo kojeg strelca. Ali, ovo je bilo

nešto drugo. U ovom trenutku se našao pred čovekom kome nije nedostajalo ni nerava, ni brzine.

Tog trenutka, svima u salunu bilo je jasno, da je potrebna samo jedna reč pa da revolveri počnu da prašte.

— Smiri se, Holideje — najzad je progundao Valdez, posle nekoliko trenutaka, koji su izgledali neverovatno dugi za sve prisutne. — Nemam nikakvih poslova, koji bi se ticali tebe.

Jedan ogroman uzdah razlegao se salom, a napetost je namah popustila. Mnogi su osetili olakšanje, ali na ponekom licu se moglo videti i razočarenje, što im je promakao spektakl, koji su očekivali.

Pivo je ponovo počelo da se toči, glas delitelja je opet odjekivao, dok je pozivao igrače da stave svoje uloge.

Najsrećniji je bio Bob Barni, koji je odahnuo kada je video da neće biti pucnjave i osmehnuo se Doku Holideju preko bara. Ipak, učinilo mu se da Holidej ne veruje sa svim Valdezovim rečima.

— Još jedno piće, mister? — upitao je barmen Doka Holideja. — Ovoga puta na račun kuće.

Dok Holidej je odmahnuo glavom.

— Ne, hvala — rekao je, a njegove sivoplave oči su se ponovo vratile Valdezu. — Kako je s tobom, Valdeze?

Revolveraš se nacerio.

— Ne veruješ mi, Holideje, a? Ako odbijem drugo piće, pomislićeš da sam na poslu i da nameravam...

Valdez je odjednom prestao da govori, a njegov pogled je skrenuo pored Doka Holideja koji se, za sekundu ranije, vođen nekim čudnim instinktom, odjednom okrenuo.

Njegov pogled se zaustavio na granitnom licu jednog džina, koji se odnekud stvorio pored njega. Bio je iznenađen mržnjom što je sevala iz zmijskih očiju čoveka, kojeg nikada u životu nije video.

A onda, bez ikakvog upozorenja, čovek ga je snažno gurnuo u grudi. Sve se odigralo tako munjevito, kao u magnovenju, da Dok i pored svojih savršenih refleksa, nije uspeo da se zaustavi, nego je naleteo na šank pored Valdeza.

Niko nije video na koji se to način u njegovoj ruci našao revolver. Ni sam Dok nije bio svestan tog svog poteza. Jedva mu je do svesti doprlo, da treba da povuče okidač, jer se sve odigralo zaista munjevito.

A onda se odjednom sav ukočio. Shvatio je da napadač nema oružje.

— Šta to treba da znači, do đavola? — upitao je iznenađeno.

U tom času se Triksi Dejl našla pored njega.

— Pusti meni, Holideje — rekla je. — Možda ću uspeti da ga malo urazumim. Zove se Hamerhed. Radi na ranču „Zlatna potkovica”. On je...

— „Zlatna potkovica”? — ponovio je Dok upitno. — Ako je tako, sumnjam da ćeš bilo šta uspeti.

Dok Holidej je bio u pravu. Samo što se Triksi okrenula Hamerhedu,

on je pokretom ruke odbacio kao perce. Devojka se jedva zadržala da ne padne, ali je zato naletela na jedan sto i žestoko se udarila.

Dok Holidej je shvatio da sve ovo nije slučajno, ali nije imao nameru da stoji i da gleda. Onog trenutka kad je Triksi poletela prema stolu, on je revolverom, koji mu se još nalazio u ruci, svom snagom raspalio diva posred čela.

Koža na Hamerhedovom čelu se rasprsla, a krv je linula niz obraz. Međutim, nemi Golijat je samo odmahnuo glavom i rukom pokazao na Holidejevo oružje. Pokretima ga je pozivao da skine opasač i bori se golim rukama. Njegovi pokreti bili su isto tako jasni, kao i mržnja u njegovim očima.

— Izgleda da si dobio prilično grubog partnera za igru, Holideje — rekao je Valdez i nasmejao se.

Dok Holidej sad nije imao vremena da obraća pažnju na njega.

— Šta sve ovo treba da znači, gade? — obratio se Hamerhedu. — Je li te Friman poslao na mene?

Umesto odgovora, Hamerhed mu je ponovo pokazao da skine opasač. Ali, opet se umešala Triksi. Ovoga puta njen glas je bio pun molbe.

— Ne čini to, Holideje — govorila je. — On će te ubiti!

Međutim, Triksi nije poznavala Doka Holideja. A ni Hamerhed. Uzvik iznenađenja je ispunio prostoriju, kada je Dok Holidej počeo da skida opasač.

— Čuvaj mi ovo i ostani u blizini — rekao je pružajući elegantni opasač Valdezu. — Kad sredim

ovog majmuna, ne želim da me neko sa „Zlatne potkovice” uhvati na prepad.

Valdez nije imao vremena da odgovori, jer je Hamerhed već krenuo u napad. Izraz na njegovom licu je govorio da je ubeđen, da će borba biti kratka i da zna ko će biti pobjednik. Čak i mnogi posmatrači, koji su proširili krug oko njih, bili su ubeđeni da će Hamerhedu biti dovoljno da zada samo jedan udarac.

Međutim, ni Hamerhed, niti iko od prisutnih nisu mislili na to, da za taj jedan udarac neće biti prilike.

S istom onom zadivljujućom brzinom sa kojom je Dok malopre izvukao revolver, sada je obilazio oko Hamerheda i zasipao ga kišom udaraca. Bio je neumoran, a njegov protivnik suviše spor. Hamerhedove džinovske pesnice su udarale u prazno, dok se Dok, zahvaljujući svojoj neverovatnoj elastičnosti, povijao na sve strane vešto izbegavajući susret sa protivnikovom pesnicom.

Međutim, iako još uvek nije primio nijedan udarac, Dokovi udarci nisu imali nikakav efekat. Bar je tako izgledalo. Kao da je udarao po nekoj masivnoj steni.

A onda, onako obliven znojem, Hamerhed je odjednom prestao da udara. Uspravio se i krenuo prema Doku pozivajući ga pokretima da mu se približi i da nastave borbu otvoreno, bez izmicanja.

Dok Holidej je spustio ruke na bokove i posmatrao Hamerheda s

udaljenosti od otprilike šest stopa. Stajao je sasvim nepomično. Na Hamerhedovom licu se pojavio izraz prezira, a zatim se okrenuo kao da namerava da ode... Trenutak kasnije, zavrteo se na peti kao čigra i zamahnuo.

Začuo se fijuk u prostoriji, kada je pesnica veličine šunke sevnula kroz vazduh.

Ali, Dok je prozreo manevar još u početku. Istog trenutka se sagnuo i uleteo glavom džinu u želudac. Ali, tada se desilo nešto nepredviđeno. Sa šanka je kliznula jedna čaša i nekako se našla pod Dokovom nogom. On se okliznuo i zaturao se, a tada ga je Hamerhedova pesnica dohvatila iskosa.

Svi u „Big Diper” salunu su skočili na noge.

Mada ga udarac nije pogodio punom snagom, Dok Holidej je osetio kako mu se svest muti. Instinktivnom kretnjom je izbegao sledeći udarac, ali je Hamerhed uspeo da ga uhvati za košulju. Za trenutak se Doku razbistrilo. Zamahnuo je glavom i svom silinom raspalio napadača po licu.

Krv je linula iz razbijenog nosa i Hamerhed je koraknuo unazad, tko kako mu se vraća snaga. Ovo je stio. Nikada u životu Dok Holidej nije osetio tako strahovitu snagu u jednom paru ljudskih ruku. Tog trenutka osetio je Hamerhedovu šaku na svome grlu.

Odjednom, Doku se smračilo pred očima, kad ga je džin pritisnuo uz bar. Obema rukama je očajnički uhvatio prste, koji su mu stezali

grlo i pokušao da ih razdvoji. Međutim, ti prsti kao da su bili od čelika, i Dok je shvatio da bi s istim uspehom mogao da pokuša da ih iščupa iz korena. Stisak je postajao sve jači, a surova snaga, koja je njim upravljala, sve neumoljivija.

Očajničkim naporom Dok je digao koleno uvis i pogodio diva tačno u prepone. Iz Hamerhedovog grla se izvio krik, ali, stisak njegove ruke nije popuštao. Pomerio se malo u stranu, da bi izbegao sledeći udarac i, u tom trenutku je izgubio ravnotežu.

Osetivši to, Dok Holidej se obezbedio nogama odupro o šank i celim telom nalegao se na Hamerheda. Onda se zgrčio, pa ponovo podigao koleno i raspalio. Ovoga puta na pravo mesto.

Hamerhed je zakrkljao i pao na pod saluna. Dok Holidej je jedva uspeo da dođe do daha.

Nekoliko trenutaka je stajao pognut, trljajući ozleđeno grlo, a kada mu se svest malo razbistrila, skočio je na Hamerheda koji je još uvek ležao na podu, i počeo da mu zadaje besmučne udarce po licu. Ruke su mu radile kao parni čekić, a u tišini je odjekivao udarac za udarcem.

Međutim, tu Hamerhed kao da nije bio osetljiv. Kada mu je bol u preponama malo popustila, iznenada je zamahnuo pesnicom.

Onako ošamućen i premoren, Dok se našao na podu, nekoliko stopa dalje od džina. Poslednjom snagom okrenuo se u stranu kako bi izbegao udarac čizme, koja je sekund

kasnije tresnula o pod na ono mesto gde je ležao do tada. Od siline udarca daska na podu je naprsila. Nije bilo teško pogoditi šta bi se dogodilo sa Dokovom glavom da se našla tu.

Dok je to trajalo Dok Holidej je uspeo da malo pribere snagu. Nekako je uspeo da se podigne i naskloni se uz šank.

Videći to Hamerhed je poleteo na njega. Dok je čekao do poslednjeg trenutka, a zatim skočio u stranu i, u skoku, zadao protivniku snažan udarac iza uha.

Hamerhed je odmahnuo glavom kao bik koji tera muve, a zatim je zgrabio bocu sa šanka. To je bio trenutak kad je razbijač sa „Zlatne potkovice” napravio svoju prvu grešku.

Sve do tog trenutka, Dok Holidej je poštovao pravila borbe. Njegov protivnik je tražio da se bore golim rukama i on je to prihvatio. Ali sad, kada je Hamerhed prekršio to pravilo, ni on nije smatrao da je obavezan da ga se pridržava.

Pored njega se nalazila jedna stolica. On je podigao i njome dočekao udarac boce. Krenuvši tada zaslepljujućom brzinom, naleteo je na Hamerheda. Noge stolice su uletele u Hamerhedovo lice i naterale ga da se povuče unazad. Ipak, začuo se tresak stolice po tvrdoj lobanji.

Da li je to bilo tačno ili se ljudima u salunu učinilo, ali izgledalo je da su Hamerhedova kolena klecnula. I to je bilo sve, iako se tvrdo drvo stolice prosto raspalo na iver-

je. Taj čovek kao da je bio neuništiv.

Jedino što je išlo u prilog Doku Holideju, bila je sporost protivnika. Da je bio nešto brži, on bi odavno bio gotov, jer se njegova snaga nije nikako mogla da meri sa surovom snagom razbijača sa „Zlatne potkovice”.

Hamerhed je zgrabio nogu stolice i istrgao je iz Dokovih ruku, razbio je o nju bocu, koju je još uvek držao u drugoj ruci i sa onako okrnjenom, punom oštarih vrhova, zamahnuo. Boca je sevnula tik uz Dokovo lice, ali je on uspeo da je izbegne. Ipak, oštri vrhovi stakla uspeh su da mu dohvate košulju i malo zaparaju kožu na leđima.

Triksi je pomislila da je Hamerhed pogodio Doka u vrat i počela je da vrišti.

Tek sada je nastala očajnička borba. S ostatkom stolice u rukama, Dok je izbegavao bocu, koja je pretila da ga iskasapi, a Hamerhed je bezobzirno navaljivao i činilo se da Dokovi udarci nemaju nikakvog efekta. Hamerhed je polako, stopu po stopu, išao napred.

U jednom času, Dok je srećnim udarcem uspeo da izbije bocu iz Hamerhedove ruke. Ljudima je zastao dah. Posmatrali su ovu tuču iznenađeni brutalnošću i surovošću, kojim se odvijala, ali, sada je izgledalo da je kraj sukoba veoma blizu.

Sve dosada brzina i veština je stajala nasuprot divljoj i surovoj snazi, ali, posle nekoliko beskrajskih minuta, brzina je počela da biva efikasnija.

Zapanjen uzvik se izvio u salunu, kada je Holidej snažnim udarcem pogodio Hamerheda tačno po Adamovoj jabučici i ovaj se sručio na kolena. Doduše, hitro se uspravio, ali ga je dočekao udarac nogom u lice. Dok Holidej ga je pogodio čizmom tačno u desno oko, i ono je iscurilo iz duplje kao razbijeno jaje, ostavljajući taman trag po obrazu.

Taj jezivi prizor je učinio da gosti u salunu zaneme. Jedna barska devojka se onesvestila i sa treskom pala na pod.

Kao da ne veruje da je istina sve to što se dogodilo, Hamerhed je ponovo zamahao rukama divlje i sa žestinom kakvom do sada nije zadao nijedan udarac. Međutim, za njega je ova borba već bila izgubljena.

Dok Holidej se izmakao, a zatim, visoko podignutom nogom pogodio džina nisko u stomak.

Hamerhed je ponovo pao na kolena i ostao tako, otoresajući glavom kao da želi da odagna maglu ispred očiju. Ni Dok više nije birao sredstva.

Priskočio je najbližem stolu i zgrabio jednu stolicu. U času kada je džin ponovo počeo da se diže na noge, on je zamahnuo unoseći u taj udarac svu preostalu snagu. Pogodio je protivnika u potiljak i to je bio kraj.

Hamerhed je najzad ostao da leži na podu. Nepomičan.

S iskidanom košuljom na telu, dok mu je krv lila iz brojnih povreda, sa desnom stranom lica koja se sva crvenela od krvi od usana, pa

sve do kose, Dok Holidej je oteturao do Valdeza i uzeo opasač sa revolverom.

Izvadivši oružje iz futrole, pustio je da opasač padne na pod. Zatim se okrenuo prema okupljenim ljudima i pogledao ih još uvek sav izbezumljen, mada mu njihova lica nisu bila jasna. Video ih je samo kao obrise u magli.

Međutim, novih izazova nije bilo.

Teturajući se, krenuo je prema vratima odgurnuvši u stranu čoveka, koji je želeo da mu pomogne. Ali, nije mogao dalje. Stigao je samo do vrata, zatim se sručio na kolena i pružio se gornjom polovinom tela na glavnu ulicu Čad Sitija.

Pao je pravo pred noge jedne žene koja je vrisnula. Taj njen vrisak je i učinio da se on malo osvesti. Polako se uspravljao uz zid i, držeći još uvek revolver u ruci, odvuкао se nekako do hotela.

Ne obraćajući pažnju na uzbunu, koju je izazvao u hotelskom holu, Dok je, zahvaljujući neverovatnoj snazi volje, uspeo da se nekako uspe uz stepenice i da dođe do svoje sobe. Nije znao kako, dovukao se do kreveta i sručio se na njega kao prazna vreća, a revolver mu je pao na pod.

VI

Dodir nečijih ruku koji je osenio na vratu, trgao ga je iz obamrlosti. Uplašeno se okrenuo i zgrabio te ruke. Zatim je tama odjednom ustupila mesto svetlosti i umesto Hamerhedovog lica, koje je onako još

ošamućen i iznemogao očekivao, on je ugledao neko drugo, nepoznato, sa sedom kosom na glavi.

— Ko si ti? — upitao je i odgurnuo čoveka u stranu pokušavajući da ustane. — Odlazi, do đavola, ili ću...

— Holideje, smiri se... Sve je u redu. To je doktor Mos — čuo je poznati glas kao iz daljine. — Želi da ti pomogne.

Dok Holidej je zatreptao i prepoznao Džordžinu koja je stajala kraj njegovog kreveta. Pritisnula mu je ramena i prisilila ga da ponovo legne. Dok se osećao kao izlomljen i jedva je podnosio bolove, koji su ga mučili.

— Kako?... — počeo je, ali se prekinuo.

Džordžina mu je stavila prst na usta.

— Nemoj da govoriš — rekla je tiho. — Došla sam čim sam čula šta se dogodilo i zatekla te ovde bez svesti. Onda sam poslala po doktora, ali smo morali da pričeka-mo, dok nije dovršio posao oko Hamerheda. Samo budi miran dok doktor ne uradi sve što treba. Doktor Mos je najbolji lekar u ovom kraju.

Nekoliko minuta kasnije, pošto mu je doktor Mos očistio posekotine i naprsline na koži, i previo mu sve rane, Dok Holidej je osenio veliko olakšanje.

Snaga je polako počela da mu se vraća u isprebijano telo, a pred očima su mu likovi ponovo postajali jasni.

— Pa, mislim da ćeš se brzo opo-

raviti, prijatelju — rekao je stari lekar perući ruke nad lavorom. — Samo, moraćeš da pripaziš u prvo vreme.

— Hvala, dok — rekao je Dok Holidej, a on nije često bio u situaciji da se zahvaljuje. — A šta je sa Hamerhedom?

Mos je odmahnuo glavom.

— Izgubio je jedno oko. Leva ruka mu je ozbiljno povređena. Stavio sam mu tampone u nos i uvo, ali, mislim da ima i neke unutrašnje povrede. Momci sa „Zlatne potkovice” su ga odvezli na ranč. Kako ja mislim, obojica ste imali mnogo sreće, što se sve tako završilo... Još pet minuta onakve tuče i siguran sam da biste obojica bili mrtvi.

Dok Holidej je sklopio oči. Vec ovaj razgovor bio je preveliki napor za njega.

Džordžina mu je prišla i položila mu ruku na čelo. U času kad je ponovo otvorio oči, doktor Mos je uzimao lekarsku torbu oprastajući se pri polasku.

— Koliko vam dugujem, doktore? — upitao je Dok Holidej.

— Ni centa, prijatelju.

— Kako? I, zašto?

— Zato što ja verujem da ovo što sam danas uradio, neću više imati prilike da radim — odgovorio je Mos duvajući u stakla svojih naočara i brišući ih maramicom. — Čini mi se da sam pola svog vremena proveo krpeći ljude, koje je taj gorila premlaćivao. Možda će posle ovoga danas i u onoj njegovoj čupi

proraditi vijuge, pa neće napadati ljude.

— Ipak, voleo bih da vam platim — insistirao je Dok Holidej.

— A ja neću da uzmem.

Mos se nagnuo nad njim i proveo zavoje, a zatim je upro prstom u njega.

— I pripazi da ti zavoji ostanu na mestu — rekao je. — Jasno? Ja dobro poznajem vas mladiće... Ostani u krevetu dva dana, a zatim, najmanje četiri, izbegavaj sedlo. Jasno?

— Jasno — Dok je pokušao da se osmehne. — I još jednom vam hvala doktore.

Džordžina je ispratila doktora iz sobe, a zatim se vratila i sela na ivicu Dokovog kreveta.

— Žao mi je, Dok — rekla je.

— Zbog čega?

— Zbog svega ovoga. To je sve zbog mene. Ja sam kriva.

Dok Holidej se namrštiio, a zatim mu se na licu pojavio osmeh.

— Odakle ti ta ideja?

— Pa, to je sve zato što sam te pozvala na večerašnji prijem. Sigurna sam da je Kristi pobesneo i da je poslao Hamerheda da te onemogućí da dođeš.

Dok Holidej je odmahnuo glavom.

— Ne verujem da je samo to razlog, Džordžina. Pre će biti da je konačno shvatio neke stvari i ja verujem da je u svemu tome mnogo važniji drugi razlog.

— Ne razumem te? — pogledala ga je devojka začuđeno.

Za trenutak, Dok Holidej se za-

mislio, a onda je rešio da ne uvlači devojk u sve ovo.

— Šta si time hteo da kažeš? — ona je, međutim, insistirala. — Sigurno je reč o nečem ozbiljnijem?

— Pa, vidiš, mora da je Kristi čuo da sam se raspitivao o nje-mu...

Devojka je očigledno bila inteligentnija, nego što je mislio. Pogledala ga je iskosa i postavila direktno pitanje.

— To ima neke veze sa pljačkom one banke, zar ne? Zbog onog konja misliš?

— Možda. Jedino znam da je tamo bio onaj konj sa „Zlatne potkovice“, ali to znaju svi. Ipak...

Nije dovršio rečenicu. Čuli su nekoliko trenutaka dok je žagor s ulice dolazio kroz otvoreni prozor, a zavese počele da se njišu pod blagim povetarcem, koji je počeo da čarlija.

Prva je progovorila Džordžina.

— Hoćeš li da mi kažeš, zbog čega te toliko interesuje ta pljačka, Dok? — upitala je. — Mislim... osećam da ne želiš da govoriš o tome, ali...

Dokovo lice se zaledilo. Oči su mu gledale nekud u prazno, kao da se odjednom izgubio negde, da su mu misli odlutale u neko drugo vreme u koje ona nije imala pristupa.

— U pravu si, Džordžina — rekao je najzad. — Ne volim da pričam o tome. Bar ne još. Uostalom, možda je to stvar koju i ne treba pričati ljudima. Svaki čovek ima

svoj životni put i on treba da ostane samo njegov.

Odjednom, laki drhtaj je prošao njegovim telom i pre nego što je utonuo u san, još je promrmljao.

— Samo, neće ostati na tome... Neće lako proći...

Soba je već bila prepuna tamnih senki kada se Dok probudio. Džordžina je još sedela u dnu njegovog kreveta, nema i zabrinuta. Njena ruka je ležala na njegovom pokrivaču i on je lagano dotakao.

Bez ijedne reči devojka se podigla, prišla mu i nadnela se nad njega spustivši svoje usne na njegove.

Izraz čuđenja pojavio se u Dokovim očima, kada se devojka podigla i nasmešila se.

— Odlaziš? — upitao je.

— Moram. Ni sama to ne želim, ali, znam da će se moji rastrčati na sve strane, kao obezglavljeni, ako se ne pojavim na vreme. A veruj mi, da mi do tog prijema uopšte nije stalo.

On je bio dirnut njenom željom da mu se približi.

— Zašto? — upitao je.

— Kako, zašto? — zapanjila se devojka. — Pa zato što ti nećeš moći da budeš tamo.

— Ko ti je rekao da neću? — upitao je Dok i za trenutak je postao onaj stari izazivač sudbine.

— Oh, Dok, valjda ne misliš?..

Da joj pokaže da to zaista misli, Dok se lagano podigao iz kreveta i na njeno zaprepašćenje, uputio se prema prozoru. Bilo mu je zaista potrebno dosta napora da stigne do

prozora, ali je u tome uspeo. Uspeo je čak da se ponovo okrene devojci i da joj se nasmeši.

Džordžina je oduševljeno pljesnula rukama.

— Oh, Dok, misliš li da ćeš zaista moći? — uzvihnula je. — Oh, tako se radujem! Znaš, nećeš morati da igraš ili tako nešto. Samo da... — začutala je, jer joj se učinilo da je počela da priča gluposti.

— Biću tamo, Džordžina — rekao je Dok ozbiljno. — Možda ću malo zakasniti, ali, svakako ću doći.

Džordžina mu je još jednom pritrčala i poljubila ga, a onda je otišla.

Dok Holidej je navukao čistu košulju, a zatim prišao vratima i pozvao portira.

Meksikanac Sančez se zapanjio kad ga je video, ali je zato neuobičajenom brzinom za njega, doneo bocu brendija koju je Dok zatražio.

Kada se portir vratio sa bocom, Dok je već bio obuio čizme i opasivao opasač sa revolverom. Odmah je uzeo bocu od portira i ne čekajući da on izađe, sasuo dobru četvrtinu u grlo. Zakašljao se, ali je oseprilično dobro s obzirom na sve ono bio njegov oprobani recept.

— Oh, senjor, valjda nećete da izađete? — zapanjeno ga je upitao. — Senjor, doktor Mos mi je rekao, da nikako ne smete da...

— Ne brini, amigo, svi doktori tako pričaju — nasmešio se Dok i potegao još jedan gutljaj brendija.

Žestoko piće kao da je zapalilo plamen u njegovom telu i on je

znao da će imati dovoljno snage da uradi ono što je morao da uradi.

Naravno, mogao je sav taj posao i da odgodi, ali, sada je bilo subotnje večer i većina kauboja je dolazila sa rančeva u grad, pa je to bilo najpogodnije vreme.

Obukao je kožnu jaknu a zatim se pogledao u ogledalu. Izgledao je prilično dobro s obzirom na sve ono kroz šta je prošao toga dana.

Okrenuo se opet portiru, koji je stajao kao skamenjen, a na licu mu se videlo da je očekivao da će se Dok svakog trenutka sručiti na pod.

— Sada možeš da učiniš još nešto za mene, Sančeze — rekao je. — Idi i osedlaj mi konja. Hoćeš li?

— Vašeg konja, senjor?

— Tačno tako, Sančeze. Mog konja.

— Ali, doktor Mos, senjor...

— Učini to! Pronto!

*

Bio se već sasvim spustio mrak i magla se raširila nad rečicom Surdaf, kada je Dok Holidej stigao do podnožja planine Sujeverje.

Sjahavši na istom mestu odakle je pre izvesnog vremena osmatrao ranč „Zlatnu potkovicu”. Spustio se na travu i tako ostao nekoliko minuta. Opet je potegao gutljaj brendija, zapalio cigaretu i polako pušio. Zatim je opet uzjahao konja i nastavio dalje.

Došavši do velike srebrne jele gde je noć ranije proveo nekoliko časova, ponovo je sjahao.

Glavne zgrade na ranču ležale su tri milje dalje, pa ipak i sa tolike udaljenosti, moglo se reći da sve izgleda prilično mirno.

Dok Holidej je sedeo naslonjen leđima na stablo jele, udisao je svež vazduh sa planine, koji mu je vraćao snagu i posmatrao žuta svetla na ranču.

Odjednom, iza oblaka se pojavio mesec, a negde duboko u planini kojot je počeo da zavija.

Znači, trebalo je krenuti. Opet je pojahao konja i poterao ga. Desećak minuta kasnije, stigao je do ograde koja je opasivala ranč. Jahao je duž ograde, sve dok nije stigao do jedne kapije. Bilo mu je potrebno samo nekoliko minuta da komadom savijene žice otvori veliki metalni katanac.

Otvorivši kapiju, uputio se prema severu, sve dok nije došao do grupe drveća, a zatim je skrenuo na zapad prema glavnim zgradama ranča.

Prešavši otprilike pola milje, zastavio je konja i osmotrio jednu vetrenjaču koja se nalazila na pola milje ka jugu. Videvši nekoliko konja, shvatio je da se i subotom postavlja isti broj stražara kao i ostalim danima. Ipak, uprkos stražama, pretpostavljao je da neće imati mnogo teškoća da stigne do cilja.

I pored druge, i treće straže je prošao bez ikakvih problema. Petnaestak minuta kasnije, zastao je pod krošnjama nekoliko ogromnih hrastova, koji su zbijeni, rasli nekih stotinak metara od glavne zgrade. Sjahao je s konja i proverio

revolver u futroli, a zatim je lagano krenuo do poslednjeg drveta u grupi. Nije privezao konja, niti ga je sapeo. Životinja je bila izdresirana da čeka na mestu na kojem bi je ostavio, sve dok ne čuje njegov zvižduk.

Sa mesta na kojem je stajao, gledao je direktno u kuhinju gde je kuvar u beloj košulji, baratao nešto oko sudova.

S druge strane, iz zgrade koja je predstavljala kaubojsku spavaonicu, čuli su se zvuci gitare. Glavna kuća je bila u tami, osim prostorija za poslugu, koje su se nalazile sa zadnje strane.

Stojeći strpljivo iza stabla drveća, sledećih pola sata, Dok Holidej je imao odličan pregled. Sve mu je bilo pred očima, i glavna kuća i kaubojska spavaonica, ostale pomoćne zgrade, štale i korali. Video je kako je kuvar ugasio vatru u ognjištu i izašao iz prostorije.

Primetio je zatim kako je jedan čovek nekoliko puta izlazio iz odeljenja za poslugu, odlazio u osvetljenu prostoriju na jednom kraju kaubojske spavaonice i vraćao se. Pretpostavljao je da se motao nešto oko Hamerheda.

Konačno je i gitarista prestao da svira i, jedna za drugom, lampe su polako počele da se gasu.

Međutim, bez obzira što ništa nije gubio iz vida, Doka Holideja su najviše interesovale štale. Kada je ugledao da se svetlo ugasio i u maloj sobici kraj štale, znao je da se i štalari povukao na počinak. Po-

tegao je još jedan gutljaj iz boce, a zatim izašao iz zaklona.

Nije tražio ništa određeno. Na to je i sada podsetio sebe, trudeći se da ne napravi neki pogrešan korak. Tražio je bilo šta što bi moglo bar malo da potkrepi njegovu dosadašnjnju sumnju. Jer, on je bio ubeđen da „Zlatna potkovica” ima veze sa pljačkom banke u Farmingtonu. Ono što se to popodne dogodilo u salunu, samo je potvrđivalo njegovu sumnju.

On nije mislio da je Hamerhedov napad imao mnogo veze sa Džordžinom. Znao je da tu ima nešto mnogo značajnije. Ali, sve su to još uvek bile samo njegove pretpostavke. Nedostajalo mu je nešto opipljivije. Nedostajali su mu dokazi.

On je toliko puta bio u situaciji da vidi kako izgledaju okršaji. I sam je nebrojeno puta učestvovao u njima i zato se nadao da će pronaći nešto: neko okrznuo sedlo, ranjenog konja, a možda čak i vreće na kojima se vidi žig banke... Ovo poslednje i po njemu je bilo najmanje verovatno, ali s druge strane, znao je kako banditi umeju da budu samouvereni i drski. Naročito, ako su ovde, gde se ni jedan predstavnik vlasti ne bi usudio da zaviri.

Sačekao je još malo i kad je bio siguran da se sve umirilo, rešio je da ponovo reskira. Ušao je u štalu i potraga je počela.

Trideset minuta docnije, još uvek je pretraživao. Ali, nije pronašao ništa.

Upravo je ispitivao jedno sedlo pri svetlosti šibice, kada je najbolju začuo korake. Smesta je ugasio šibicu i sagnuo se nisko, kad je u štalu ušao jedan krupan momak sa zapaljenim fenjerom u ruci. U drugoj je imao nategnut revolver.

— Ko je tu? — upitao je.

Dok Holidej je zaustavio dah. Bio je to krupan, crvenobradi momak. Izgledao je sasvim sposoban da upotrebi revolver, koji je držao u ruci. Njegova đesna noga je bila u zavoj od kolena do članka.

Dokov pogled se zaustavio na toj zavijenoj nozi, a kauboj je za to vreme prešao nekoliko koraka, oklevajući i osvrćući se oko sebe. Žuta svetlost fenjera poigravala je po štalici koja je, ipak, najvećim delom bila u senci.

— Mogao bih se zakleti da sam video svetlost — progundao je riđobradi, osmatrajući veliku prostoriju.

Zatim je zastao i okrenuo se prema maloj sobici na zadnjem delu štale. Osetivši da će momak da vikne i probudi štalara, Dok je tiho koraknuo iz svog zaklona, a škljocanje njegovog „kolta” odjeknulo je u nemoj tišini.

Malo je falilo da kauboj sa zavijenom nogom ne ispusti fenjer. Ali, videlo se da je spreman. Munjevito se nagnuo napred i počeo da diže revolver.

— Baci to ili si mrtav — prosiktao je Dok.

— Ko si ti do đavola? — zapitao je kauboj zastavši na pol pokreta.

— Baci!

Kauboj je oklevao i na njemu se jasno videlo da ne može da se reši šta da uradi. Nije imao nikakvih šansi, ali, u tom času mu se učinilo d'će ih imati još manje, ako bude bacio revolver.

Da bi ga spasao dugog razmišljanja, Dok mu je prišao i nogom mu izbacio oružje iz ruke.

Momak se besno okrenuo ali se skamenio, kada mu je cev Holidejevog revolvra zbacila šešir s glave, a otvor se zaustavio tačno pred njegovim licem.

— Ti!... — kauboj ga je pogledao zgranuto. — Ti si onaj Holidej! Skitnica!

— Pogodio si ko prstom u pekmez — rekao je Dok mirno. — A ko si ti, kravaru?

Čovek je posmatrao Doka sa nevericom, a zatim je njegov pogled skrenuo prema vratima.

— Ti... ti si prebio Hamerheda? Do sto đavola! Duplo si manji od njega.

— Kao što kaže poslovice: boj ne bije oružje, već... — Revolver u Dokovoj ruci se pokrenuo. — Dakle, tvoje ime, kravaru!

Kauboj je opsovao, a pogled koji je sevnio u njegovim očima, jasno je stavio do znanja da momak ima nešto na umu. Dok nije čekao. Gurnuo mu je cev revolvra u grudi tako jako, da se momak zateturao. Pokušao je da održi ravnotežu, ali nije uspeo i sručio se na pod prekriven slamom.

— Prokletinjo! — procedio je, a na licu mu se ogledala bol. Uhva-

tio se za zavijenu nogu koju je očigledno povredio u padu. — Samo je lešinar sposaban da udari na povredena čoveka!

Dok Holidej se nagnuo nad njega i nasmešio se ljubazno.

— U svakom slučaju, pažljiviji je od onog što je u stanju da ubije nevinog čoveka, koji mu nije uradio ništa.

To je bio hitac u mrak, ali je Dok osetio da nije otišao bez smisla. Kauboj je uspeo da sedne, a lice mu je oblio znoj.

— Moji prijatelji znaju da sam došao ovamo, mister — rekao je zadihano. — Za nekoliko minuta doći će da me potraže.

— Ne verujem u tu priču. Posmatrao sam te kad si izlazio iz spavaonice i vraćao se nekoliko puta. Niko drugi se nije ni pomerio s mesta. Dakle, hoćeš li reći kako se zoveš?

Nastala je pauza. Momak je preštao da okleva kada se Dok Holidej ponovo nagnuo nad njega. Nije morao više da pita.

— Eli Klej — najzad je rekao momak.

— Šta se to dogodilo s tvojom nogom?

— Slomio sam je.

— Ti si lažov, Kleje!

— Proklet bio, ja...

Začutao je, a bolan izraz mu se pojavilo na licu, kada mu je Dok odlučno gurnuo nogu revolverom.

— Prva slomljena noga koju vidim, a da nije učvršćena daščicama, kauboju — rekao je Dok. —

Pa kad je već tako, hajde da vidimo. Odmotaj taj zavoj!

— Prokletinjo... — opet je počeo da se buni Klej, ali kada je revolver ponovo zaigrao pred njegovim licem, shvatio je da nema drugog izlaza.

Dišući teško i psujući sve vreme, odvezao je zavoje. Pri žutoj svetlosti fenjera jasno se videlo da je rana od metka. U to nije moglo biti sumnje, bar za Doka Holideja, koji se dobro razumevao u te stvari. Rana je već polako počela da zaceljuje.

Dok Holidej je osetio kako mu puls jače bije, kad je ugledao ranu. Instinkt ga nije prevario. Sada je bio ubeđen, da je na dobrom tragu.

— Pa, Kleje? Šta ćemo sada?

Kauboju je uplašeno blenuo u nje ga.

— Imali smo okršaj sa kradljivcima stoke, na jednom pašnjaku — najzad je rekao.

— Kada?

— Pre otprilike dve nedelje.

— Ova rana nije starija od nedelju dana. Dobro se razumem u te stvari, zato ne laži!

— U redu, u redu. Bilo je to pre četiri-pet dana. Kakve to ima razlike, do đavola?

— Kako to da ja nisam čuo ni za kakav okršaj sa pljačkašima? A, pošteno sam se namučio da ispitam sve što može da se ispita o stvarima, koje su se na ranču događale poslednjih nedelja.

— Možda jednostavno nisi...

— Ja ću ti reći kako, kauboju. Tako što nije bilo nikakvog okrša-

ja sa pljačkašima. Nisi se dobro snašao maločas. Zato budi pametan i kaži istinu. Nemoj da te čugo ubeđujem.

Klej je stisnuo usne. Dok Holidej ga je prisilio da ih otvori. U tome mu je pomogla cev njegovog revolveira, koja se zadržala tačno na Klejevim usnama. Lupila ga je tako snažno da je iz ugla kaubojevih usana linula krv.

Zatim je uhvatio momka za njegovu dugu kosu i zavalio mu glavu unazad. Cev revolveira mu je nabio u zube i zategao obarač.

— Govori, ili ću ti razneti mozak. Nemam mnogo vremena — procedio je kroz zube.

Istog trenutka znoj je oblio Klejevo lice. Oči je tako iskolačio da se činilo da će mu iskočiti iz duplji, a na slepoočici mu je odskočila debela vena, koja je počela ubrzano da pulsira.

Međutim, nije progovarao. Dok Holidej je najzad popustio svoj stisak. Klej je pljunuo i počeo da kašlje, a zatim je prineo ruke čelu, dok mu je disanje postalo isprekidano.

Dok Holidej je stajao nad njim i posmatrao ga. Shvatio je da Klej neće progovoriti ni reč, makar mu stvarno prosuo mozak. Momak je bio preplašen nečim, što mu je izgledalo gore od toga. Šta je to bilo — postavio je sebi pitanje Dok. Konopac? Frimanovi, ili nešto treće? A da je nešto bilo, nije sumnjao.

— Šta je bilo sa Rašom Česterom, Kleje? — upitao je pošto se momak malo povratio.

— Čester? — ponovio je Klej trepćući. — Do đavola, ti baš ne oklevaš sa pitanjima.

— Pitam samo ono što ne znam. Za Cezara Džonsa, znam. Sad me zanima Čester. Ovde je nekad bio predradnik. Rečeno mi je da je nestao utorak uveče, posle nekog sukoba koji je imao sa Kristijem Frimanom. Šta se dogodilo sa Čestrom, Kleje? Da li je i on učestvovao u onom poslu u Farmingtonu? Da ga nisu pogodili? Možda je rana bila i suviše teška, pa ste morali da ga sahranite?

Sada je ponovo ciljao u mrak i gotovo da nije ni očekivao da se nešto dogodi. Međutim, uplašen i zbunjen izraz na Klejevom licu, jasno mu je govorio da, iako nije pogodio metu, bio je blizu.

— Do đavola s tobom, Holideje! — srknuo je Klej povrativši ponovo nešto od ranijeg samopouzdanja. — Ništa neću da ti kažem. Daću ti samo jedan savet. Pazi se dobro, jer, kad Kristi bude čuo za ovo... Odraće ti kožu!

— On neće ništa čuti, a znaš li zašto?

— Zašto?

— Ako mu neko bude ispričao da sam bio ovde, ja ću šerifu Satklifu ispričati, kako izgleda svoja rana. Ubeđen sam da će to za njega biti prijatno iznenađenje. Jasno?

Eli Klej je zatrepćao, ali, nije bilo sumnje da mu je sve bilo savršeno jasno.

— Drži! — rekao je Dok i pružio mu njegov revolver.

Klej ga je nekoliko trenutaka

sumnjičavo odmeravao, a zatim je posegao rukom prema revolveru.

Dok Holidej ga je, međutim, namerno pustio da padne, a kad se kauboj sagnuo da ga dohvati, raspalio ga je po potiljku.

Ne okrenuvši se nijednom iza sebe, izašao je iz štale.

Napolju je sve bilo mirno. Niko ga nije sprečio da se vrati do hrastova, putem kojim je i došao. Spustio je revolver u futrolu i vinuo se u sedlo. Vrlo brzo se ponovo našao u podnožju planine Sujeverje.

Zastavši malo da bi dozvolio konju da se oduva, Dok Holidej se okrenuo prema zgradama na ranču „Zlatna potkovica”. Njegova poseta ranču isplatila se više nego što je smeo i da se nada. I, na osnovu svega što je do sada saznao, pomislio je da će morati da učini još jednu posetu Matu Morganu, šerifu u Farmingtonu.

Međutim, prvo je trebalo da ode na prijem, a to je značilo i da svrati u hotel, da se presvuče. Požurio je, jer je bilo već prilično kasno.

*

Dolazeći preko uredno održavanih travnjaka i ostavljajući za sobom svetla i žagor ljudi na prijemu, Ester Sandajn nije odmah primetila svoju mlađu sestru, koja je stajala pored kapije. Kada je konačno spazila, sa negodovanjem je pobitala prema njoj, držeći visoko svoju suknju, da je ne bi zaprljala o travu.

— Džordžina, pobogu! Šta radiš ovde? Zar ne znaš da svi čekaju.

Igranka je počela, a ti si se izgubila.

Džordžina je i dalje bila zagledana na put, koji je dolazio iz grada.

— Dolazim za nekoliko minuta, Ester — rekla je namešteno.

Međutim, njena sestra nije bila zadovoljna tim odgovorom.

— Ne za nekoliko minuta, draga moja, nego odmah. Vратиćeš se sa mnom! Mama i tata su me već nekoliko puta pitali gde si, a Kristi... I sama možeš da misliš kako se oseća, kad su svi videli tvoje ponašanje prema njemu.

Ester je žestoko nervirala Džordžinu svojom potrebom da je stalno uči redu. Ipak, nije htela da joj odbrusi šta misli. Znala je da bi joj se tek tada popela na glavu.

— Znam da se večeras nisam pokazala u najboljem svetlu, Ester. Ali, obećavam ti da ću, zaista, doći za nekoliko minuta. Tada ću igrati i sa...

— To je sve zbog onog... — prekinula je Ester. — Jesam li u pravu?

— Koga?

Ester je pokazala prema gradu.

— Neraspoložena si, jer se tvoja skitnica nije pojavila, zar ne? Zbog toga si i došla ovamo, a ostaliva goste. Čekaš njega?

Džordžina je uzdigla glavu.

— Pa, šta ako je i tako? Osim toga, on nije nikakva skitnica, Ester i nemoj tako da ga zoveš!

Ester je uzdahnula davši svom licu dramatičan izraz.

— Džordžina, ti si zaista nemoguća devojka — planula je. — Zar

ti već nije jasno da on i nema nameru da dođe? Već je pola jedanaest! Osim toga, ja mislim da je baš dobro što nije došao. I hoću da ti kažem još nešto. Nikada neću moći da shvatim, kako si mogla oću i majci da prirediš tako nešto? Kako si mogla da ga pozoveš u našu kuću?

Džordžina je ćutala. Bilo joj je već dosta svega, ali znala je da se neće tako lako osloboditi sestre. Zato je pogledala i klimnula glavom.

— U redu, Ester — rekla je uzdahnuvši. — Hajdemo, Vraćam se s tobom.

Vratile su se na zabavu. Prvu igru je odigrala sa Džonom Remsbottom, koji je igrao kao da ima dve leve noge, a zatim je po njemu došao stari Darius Friman. On je bio izvanredan igrač iako je bio pod teretom godina. Bio je s njom neobično ljubazan kao i uvek, i Džordžina je neprestano imala utisak da želi nešto da joj kaže. Međutim, kao da se nije usuđivao da započne i tako se ta igra završila, u nekoj zategnutoj atmosferi.

Prošlo je još pola sata, a Dok Holidej se nije pojavljivao. Džordžina je pokušala da ga opravda, sećajući se njegovog izgleda, ali, bilo joj je žao što se sve tako dogodilo i što nije mogla i s njim da odigra bar jednu igru.

Kristi je, međutim, bio neumoran. Kad god je mogao da ugrabi priliku, igrao je s njom. Bio je pažljiv, ljubazan i učtiv i gotovo da je pokolebao.

— Lepa si večeras, Džordžina —

govorio joj je. — Uostalom, ti to znaš. I znaš koliko mi se dopadaš...

Džordžini su prijali njegovi komplimenti, ali ovoga puta nije osećala da joj puls postaje brži kao obično, u takvim prilikama.

S vremena na vreme, pogledala bi preko njegovog ramena i zagledala se u poneko lice odabranih zvanica. Ovde su bili svi koji su nešto značili u oblasti Pinto, što je govorilo i o ugledu njihove kuće.

Postojalo je jedno vreme kada Ebin Sandajn, niti iko od njegove porodice, ni u kom slučaju ne bi bio pozvan na sličan prijem, koji bi priređivao neko od ovih njihovih gostiju. To je bilo dosta davno... Ali, posle toga, počeo je njegov uspon i svakim danom postajao je sve bogatiji. Sada je najbogatiji građanin Čad Sitija, a i u oblasti Pinto, nalazi se pri vrhu. Sada su svi želeli njegovo prijateljstvo, a poziv na njegov prijem, smatrao se izvanrednom čašću.

Džordžina je volela te prijeme i uživala je u njima. Ali, večeras je osećala da joj nedostaje ono pravo raspoloženje, iako je bila svesna da izgleda najbolje što može. Uostalom, to je videla po očima ono nekoliko mladića, koji su se sve vreme vrteli oko nje.

I, mada se trudila da sa svima održava konverzacije, iz misli joj nikako nije izlazio Dok Holidej. Bila je pomalo i zabrinuta. Po onoj rešenosti da joj pokaže da može da ustane, činilo joj se da bi on došao, makar i četvoroonoške i, za trenutak

je pomislila da mu se možda dogodilo nešto neprijatno. Ali, momak koji se malo pre vratio, obavestio je da Dok Holidej uopšte nije u hotelu. Portir Sančez mu je rekao, da ga je video kako napušta grad.

O svemu tome je mislila i sada, dok se, u taktu valcera, vrtela po podijumu za igru, u naručju Kristija Frimana.

— Dajem dolar, Džordžina... — prenuo je iz misli Friman.

Džordžina ga je pogledala zbunjeno.

— ... da znam šta misliš — dovršio je rečenicu.

— Oh... ja... izvini Kristi. Stvarno sam se zamislila o nečem.

— O nekom, htela si da kažeš?

— Ne, ni o kome posebno — slagala je.

Da joj Friman nije poverovao bilo je očigledno u trenutku kada je postavio sledeće pitanje.

— A šta je bilo sa tvojim gostom?

— Misliš na Holideja? — upitala je, pokušavajući da joj glas zvuči normalno. — Oh, zar on nije ovde?

Pogledala je okolo po gostima kao da se, stvarno, tek sada setila da se zainteresuje za gosta, koga je sama pozvala.

— Ne, nije ovde, Džordžina — ironično je rekao Friman. — I ti to znaš odlično.

U tom času je orkestar prestao da svira i posluga im je primela piće da se osveže, pre nego što počne sledeća igra. To je oslobodilo odgovora.

! — Hajde da popijemo još jedan punč, Kristi — rekla je pošto je popila piće. — Žedna sam, a sigurno si i ti.

Friman se nije pomerio s mesta. Držao je u ruci čašu koju je malo pre ispraznio.

— Ostani još malo ovde, Džordži na. Ili je bolje da malo prošetamo po parku. Hteo bih da porazgovaram s tobom. Ozbiljno. — rekao je i uhvatio je za ruku.

— Nadam se da to neće opet biti o Doku Holideju — rekla je Džordžina se prizvukom nervoze u glasu. — Pomalo mi je dosta tih...

— Nećemo govoriti o njemu, ako to ne želiš. Govorićemo o nama. Mislim da si shvatila šta želim da kažem?

Naravno da je shvatila. Uostalom, izgledalo je da su svi večerašnji gosti znali da je Kristi nameravao da je zaprosi pre nego što se završi večerašnji prijem. Pomisao na to odjednom je izazvala otpor u njoj.

— Kasnije, Kristi, razgovaraćemo kasnije — rekla je. — Evo, počeli su da sviraju. Pusti me malo da uživam u igri.

Friman je izgledao nezadovoljan, ali je ipak prihvatio i počeli su da plešu.

Nisu obišli ni čitav krug obasjan svetiljkama, kada se jedna ruka spustila na rame Frimanu.

— Mogu li da vas prekinem?

Od tog glasa oboje su se uzbuđili. Friman je zastao bleđ od besa koji ga je odjednom obuzeo, a

Džordžini su oči oduševljeno zablistale.

U elegantnom tamnom odelu, sa kao sneg belom košuljom i kravatom boje vina, pred njima je stajao Dok Holidej.

— Dok! — uzviknula je Džordžina radosno i mada je muzika bila sve glasnija, svi oko njih su zastali i zagledali se u njih troje.

Dok Holidej se smešio.

— Izvini što sam zakasnio — rekao je. — Morao sam da obavim neki posao.

Pružio je ruke prema njoj i obratio se Frimanu.

— Nadam se da nemate ništa protiv, Frimane? — upitao je, i već je Džordžina bila u njegovom naručju.

Friman je promrmeljao nešto što je veoma ličilo na psovku, ali, pošto su svi u Čad Sitiju znali da je Kristi Friman džentlmen, koji nikad ne upotrebljava nepristojne izraze, niko nije obratio pažnju na to.

Smešeći se jedno drugome, Džordžina i Dok su otpočeli ples i nikom od prisutnih, pa ni Kristiju Frimanu nije promaklo da je devojka odjednom živnula.

— Znači, to je on? — više je konstatovao nego što je pitao Darius Friman. Svojim iskusnim okom odmerio je Doka, kada je, sa Džordžinom u naručju prolazio kraj njega. — Da, čini mi se da razumem kako mu je uspelo da sredi Hamerheda.

Kristi je ponovo opsovao. Nije bilo potrebno da ga baš u ovom ča-

su podseća na to. Prokleti Holidej! I prokleta Džordžina, koja naočigled celog sveta pravi budalu od njega!

Ono što je Kristi Friman samo pomislio, Ebin Sandajn je rekao svome tastu, starom Hakabitu, dok su stajali pored stola na kojem se nalazila velika posuda sa punčem.

— Pogledaj malo u tu devojk, Hakabite — rekao je besno. — Šta li samo ima na umu? Očigledno, hoće da poruši sve mogućnosti da se uda za Kristija!

Hakabit se veselo zakikotao.

— Možda to i nije loše rešenje, Ebine! — bio je njegov komentar.

Sandajn je sočno opsovao i iskapio čašu punča.

— Trebalo je da imam malo više pameti, a ne da od tebe očekujem razuman odgovor — rekao je besno.

Zgrabio je čašu i u nju nasuo čist brendi. Iskapio ga je u jednom gutljaju i odjednom se neki izraz samosažaljenja, pojavio na njegovom licu.

— Zar ja tražim suviše? — upitao je ispruživši ruke pred sobom. — Je li suviše od oca, ako traži od svoje kćerke, da se uda za pristojnog čoveka, umesto da dovodi neku skitnicu, koja nema ničeg pod kapom nebeskom? Je li to suviše? Tebe pitam, Hakabite?

Shvativši u trenutku da Ebin, u stvari, ne postavlja pitanje njemu, stari Hakabit je ostao miran i nastavio da se usredsređeno naliva brendijem.

— Do đavola s tobom se ne mo-

že razgovarati — razbesneo se Ebin. — Pogledaj je samo! Sva blista. Uzalud sam se mučio celog veka da im stvorim pristojan život!

U tom trenutku, do ušiju mu je dopro Džordžinin veseli smeh.

— Džordžina je jedna neodgovorna balavica — planuo je Ebin. — Sve radi na svoju ruku. A ti si jedan matori jarac, koji je srećan kad meni neko pakosti! A ko će u ovoj kući živeti? Ko će mi radati unučiće?

— Pa, imaš Ester — opet se zakikotao starac.

— Đavola, imam! Ona ima izgleda da se uda, kao ja da se ponovo vratim u četrdesetu godinu! — odbrusio je Ebin.

— Ebine! — odjeknuo je jedan zgranut glas.

Ebin Sandajn se okrenuo i ugledao svoju ženu kako stoji sa druge strane stola.

— Ebine, ti si pijan — procedila je Marta. — Kako samo možeš da kažeš tako nešto za svoju rođenu kćerku?

Ebin Sandajn je u sebi imao taman toliko brendija da mu ulije hrabrost, koje inače nije imao na pretek.

— Rekao sam samo ono što je čista istina, ženo i ti to znaš — odgovorio je nonšalantno. — Ester je već u petnaestoj godini bila usede-lica, a ima jezik kojim bi mogla i metal da glaća. Nema ni jednog gonika mula u oblasti Pinto, kojeg ne bi nadgovorila svojim...

Ebin Sandajn se odjednom prekinuo. Tupo je gledao za Martom,

koja je, briznuvši u plač, odjurila u kuću. Obuzet osećanjem krivice, Sandajn je zbunjeno zatrepao prema Hakabitu.

— Nisam imao nameru da to kažem — rekao je smušeno. — Šta sad da radim?

— Mislim da postoji samo jedna stvar, koju možeš da uradiš u ovom času, Ebine — nasmejao se starac. — Daj mi da ti napunim čašu!

Orkestar je prestao da svira i dirigent je objavio da sledi pauza od petnaestak minuta.

Pošto su do tada već svi bili priлично zagrejani, pićem, niko nije primetio sukob između Sandajna i njegove žene. Gosti su se sa žagorom okupili pred bogato obokrbljenim poslužavnicima, koje su sluge neprestano iznosile iz kuće.

Dok Holidej je stavljaio hladnu piletinu i šunku na jedan tanjir za Džordžinu, kada mu je prišao Kristi Friman.

— Mislim da je vreme da ti i ja porazgovaramo, Holideje — rekao je neljubazno.

Dok ga je pogledao, a zatim skrenuo pogled prema Džordžini, koja je malo dalje razgovarala sa dve mlade žene. Ali, podsetio je sebe da posao ima prednost pred zadovoljstvom i okrenuo se Frimanu.

— U redu, Frimane — klimnuo je glavom. — Dolazim za minut.

Odneo je tanjir Džordžini, izvinio joj se i vratio se do Frimana.

Bez ijedne reči, krenuli su prema kući i zastali u jednom uglu na verandi.

— Ako imaš nameru da počneš

kuknjavu zbog svog gorile, Frimane — počeo je Dok Holidej vadeći cigaretu i paleći je — onda možemo odmah da prekinemo razgovor. Taj siledžija je jeftino prošao, ako se uzme u obzir, da je prvi počeo gužvu.

— To je prošlo — rekao je Friman jedva savlađujući bes — Osim toga, ja s tim nemam nikakve veze.

— Bi li smeo da se kladiš u to? Friman je iz džepa izvadio elegantnu tabakeru, koja ipak nije mogla da se meri sa Dokovom, i odabrao jednu cigaretu. Zapalio je, povukao jedan dim i dunuo čitav oblak prema nebu. Onda je spustio pogled i zamišljeno posmatrao Doka Holideja.

— Još ne mogu da shvatim kakvu igru igraš, mister — rekao je gledajući Doka pravo u oči.

Dok je povukao dim iz svoje cigarete i ispuštao ga u savršenim krugovima, koji su se mirno dizali uvis, pošto nije bilo ni tračka vetra.

— Možda, stvarno, ništa nisi shvatio, u šta sumnjam. Ali, što se mene tiče, mogu ti reći da ja tvoju igru savršeno razumem. U stvari, hteo sam da kažem, da sam je prozeo, a ne da imam razumevanja za nju. Ovo, da me ne shvatiš pogrešno.

— Šta bi to trebalo da znači? — nasmejao se Friman, ali nekako usiljeno.

— Mislio sam da ti to znaš.

Friman je uvlačio dim iz svoje cigarete, kao da se uželeo duvana,

ali, Dok je shvatio da je, u stvari, na taj način želeo da dobije u vremenu. Pustio ga je neka izvodi kefeke, kako je on to nazivao i, čeka. Što se njega tiče, nikud mu se nije žurilo. A vreme je radilo za njega.

Najzad je Friman progovorio ledenim glasom.

— Da se dalje ne maltretiramo, Holideje. Ako sam te dobro razumeo, ti opet počinješ o onom konju, koji je ustreljen pred bankom! To ti je nepotreban posao. Kao kad bi dosipao vodu u reku, a tamo je ima previše!

Pogledao je nadmeno Doka, kao da je rekao nešto izuzetno pametno i duboko je udahnuo vazduh.

— Mislim da ti je jasno da mi se ne dopada tvoje njuškanje? Ne dopada mi se nimalo, hoću to da znaš, skitnico! — dodao je pretećim glasom.

Dok Holidej se osmehnuo hladno.

— Šta sam ja to uradio, Frimane? — upitao je, tobož, ne shvatajući i, kao, pravdajući se.

— Mrzim tvoje njuškanje — ponovio je Friman gubeći nerve.

Nekoliko puta je progutao pljuvačku, a onda je sasvim izmenjenim tonom dodao.

— Samo, ja nisam budala. I ne vidim zašto bismo u poslovne stvari mešali lična osećanja. To ne bi trebalo da utiče na mogućnost, da nas dvojica sklopimo posao, zar ne?

— O kakvoj to vrsti posla govoriš? — pravio se nevešt Dok.

Oštar izraz se pojavio u očima Kristijana Frimana.

— Čini mi se da nisi tako glup, Holideje. Dobro znaš o čemu govorim!

Dok je slegao ramenima.

— Bojim se, ipak, da ne znam.

Friman se namrštio. Dok mu je dim iz cigarete obavijao lice, naslonio se na ogradu verande i skrstio ruke na grudima.

— U redu. Biću što je moguće jasniji. Ti si mi već prouzrokovao mnogo nevolja i ja sam voljan da to sredimo. Platiću koliko tražiš. Nadam se da bi dvesto pedeset dolara bilo dovoljno, da jedne noći nestaneš odavde.

Nekoliko trenutaka, Dok Holidej je pušio mirno. Ostavio je Frimanu vremena da se ponada, da nije pogrešio što mu je ponudio nagodbu.

Misliš li da je malo? — upitao je Friman nervozno.

— Mora da ti je zaista stalo da me ukloniš s puta Frimane, kad si spreman i novac da ponudiš.

— Slušaj — opet je pokušao Friman da ga odobrovolji. — Nisu važne sitnice i neke privatne stvari. Zaboravimo to. Nego, jesmo li se nagodili?

Dok Holidej je malo iskosio glavu i nasmejao se.

— Ti mora da si, stvarno, u gužvi, Frimane, kad lupaš sve oko sebe. Ne, nismo se nagodili.

Frimanovo lice je potamnelo.

Ti nisi normalan — rekao je. — Odbijaš toliki novac!

— Naravno da odbijam. Ja nisam došao ovamo zbog novca, Frimane, i mislim da je već vreme da ti to

kažem. Uostalom, ti to već znaš. Došao sam da doznam, ko je opljačkao Nacionalnu banku u Farmingtonu!

Onda se odjednom setio da su on i Friman o tome već razgovarali.

— Pa, rekao sam ti to već prvog dana, kad smo se sreli — rekao je Dok. — To važi i danas.

— Idi do đavola! — opsovao je Friman. — Kog si boga dolazio ovamo? Da praviš gužvu? Ti nisi predstavnik zakona, a u toj banci nisi imao ni centa? Šta te se, onda, tiče cela ta stvar? Ne verujem ti ni slovo.

— Meni uopšte nije važno veruješ li ti nešto, ili ne. Ali, ja ostajem. I, među nama, Frimane, pala mi je na pamet jedna ideja u vezi toga što si mi predložio...

— Da čujem? Imaš li neki predlog?

— Nisi me razumeo. Hteo sam da kažem, da imam ideju koja se odnosi na to što me ne želiš ovde.

— Šta bi to trebalo da znači? — upitao je Friman, a u glasu mu se osetio opasan prizvuk.

— Ne brini. Neću te ostaviti u nedoumici. Saznaćeš, kad budem spreman da odem... Veruj mi, dajem ti reč, da ćeš ti biti prvi koji će to saznati.

Mesec je obasjao ceo park i terasu na kojoj su stajali. Njih dvojica su ćutali izvesno vreme i posmatrali jedan drugog. Izgledalo je da bi samo jedna reč bila dovoljna, jedan pokret, pa da napetost, koja ih je obuzela eksplodira kao bure baruta.

Međutim, trenutak je prošao i

Friman je uspeo da se savlada. Progovorio je dosta mirno.

— Tri stotine dolara...

— Rekao sam ti.

— Četiri stotine! Pet! Jesi li me čuo prokleta skitnico? Pet stotina dolara da bi...

— Preporučujem ti da me više ne zoveš skitnicom, jer i ja umem da nađevam imena. A znam jedno, koje tebi pristaje savršeno. Hoćeš li da upitam ove ljude pristaje li ti?

Friman je pozeleneo.

— Ti...

Nije dovršio rečenicu, jer je baš u tom trenutku naišla Džordžina.

— Dok! Kristi! — pozvala ih je. — Šta ste se izdvojili? Hajde, pridružite se ostalima! Sad počinje ono glavno!

Friman je rukom zaustavio Holideja, kad je krenuo da pođe pre njega.

— Pet stotina dolara, čoveče — procedio je kroz zube. Pet stotina dolara za jednu skitnicu, koja nema ni centa... Večeras!

Dok Holidej je oslobodio ruku.

— Kao što je devojka rekla, Frimane, bolje da se vratimo u društvo. Inače... Uostalom, ima još vremena.

Okrenuo se i pošao, dok ga je Friman netremice gledao. Rukom je tako snažno stezao dršku revolvera da mu se, u jednom času, činilo da će prstima slomiti metal. I sam se čudio kako je uspeo da se savlada i da ne potegne revolver.

— Džordžinin glas, kad ga je ponovo pozvala, prenuo ga je. Odbacio je opušak cigarete i tek tad shvatio

da ga je potpuno izgrizao. Zgazio je opušak petom i pošao za Holidejem preko verande.

VII

U vazduhu oko ranča „Zlatna potkova“ osećalo se nešto više od slanine pržene s jajima. Međutim, sve dok nije otišao da poseti svog isprebijenog telohranitelja, Kristi Friman nije shvatio šta bi to moglo da bude.

Posle subotnje večeri provedene kod Sandajnovih, Friman je bio u vrlo lošem raspoloženju. Cele noći nije ni trenuo okom.

Međutim, Hamerhed je bio u još gore raspoloženju i Frimanu nije trebalo mnogo vremena da shvati zašto.

Sinoć, pre nego što je krenuo na onaj prijem, Kristi je zadužio Elija Kleja da se stara o Hamerhedu, a ovaj mu je sada, svojim jezikom znakova, besno objašnjavao da je Klej zaboravio na svoju dužnost u tolikoj meri, da je on sam morao da se muči i ustaje iz kreveta. Nije imao ko ni čašu vode da mu doda.

Naravno, Hamerhedova udobnost je bila poslednja stvar, koja je brinula Frimana, kao uostalom, što ga nije interesovalo ni kako žive ostali kauboiji na ranču.

Međutim, pošto je Hamerhed znao sve njegove staze i bogaze, morao je bar da se prikazuje kako mu je on važan. Osim toga, sad bi mu baš dobro došlo da na nekom iskali svoj bes i mrzovolju, pa se smesta uputio da potraži Kleja.

Pronašao ga je u spavaonici broj dva gde posmatra Majlsa Elroda kako sa još dva kauboija, igra domine.

Zastavši pored igrača, Friman je pozvao Kleja i s njim se odmakao prema drugom kraju spavaonice.

— Šta se to s tobom noćas dogodilo, Kleje? — upitao je grubo, kada mu je Klej prišao šepajući.

Kauboij je zatrepao očima.

— Šta misliš time, Kristi?

— Mislim da nisi radio ono što sam ti naredio! — Friman je odjednom zastao i prišao sasvim blizu Kleju. — Da čujem, šta imaš da mi kažeš? Šta se to dogodilo?

— Šta se dogodilo? — upitao je Klej sa nevinim izrazom lica. Zašto? Baš ništa se nije dogodilo, gazda.

— Mene ne vredi da farbaš, prijaško! Kao prvo, usna ti je posečena. Drugo, izgledaš kao ofucani mačak. Mora da te je neko žestoko prebio. I treće, šta ti je to u kosi?

— U kosi? — Klej se na silu osmehnuo. — Ništa.

Friman je zgrabio kauboija za kosu i prisilio ga da sagne glavu. Opsovao je, kada je video posekotinu na lobanji.

— U redu, mister — rekao je namršteno. — A sada ispričaj mi tu priču i ne muti, ako znaš šta je za tebe dobro. Mislim da sam dovoljno jasan.

Na licu Eli Kleja pojavilo se očajanje, dok se mučio da pronađe prave reči kojima bi mogao da počne.

Friman ga je stvarno iznenadio.

Nije očekivao da će on da posumnja da se sinoć bilo šta dogodilo i nije se na vreme potrudio da smisli uverljivu priču.

— Ja čekam, Kleje — opomenuo ga je Friman nestrpljivo. — Ko te je to tukao? I zašto nisi obilazio Hamerheda, kao što sam ti rekao?

Mentalna aktivnost nikada nije bila jaka strana Eli Kleja. Još uvek je tražio prave reči, kad ga je Friman otvorenom šakom raspalio preko uva.

— Govori, ili ću da pozovem Majlsa!

Nešto nalik na strah pojavilo se u kaubojevim očima. Znao je dobro šta znači ova pretnja. Predradnik Majls bi uradio sve što mu naredi Kristi Friman, u to nije bilo sumnje.

Osećajući da nemam drugog izbora, on je najzad progovorio.

— Dok Holidej, gazda!

Friman je izgledao zgranut. Pobledeo je tako, kao da će ga svakog trenutka pogoditi kap.

— Šta? — bilo je jedino što je uspeo da kaže.

Govoreći brzo, kako bi što pre završio svoju priču, kauboj mu je rekao sve što se sinoć dogodilo.

Odjednom sav je pozeleneo i ukočio se, kada je ugledao Frimanov revolver uperen u svoj stomak. Frimanovo lice je bilo izobličeno od besa.

— Izlajao si, Kleje! — optužio je kauboja. — Ispričao si tom prokletom kućkinom sinu sve...

— Ne! Nisam ništa rekao, Kristi! — jedva je progovorio Klej. — Kunem se da ništa nisam rekao! Zato

me je udario što nisam hteo ništa da kažem!

U tom času se pored njih stvorio Majls Elrod.

— U čemu je stvar, gazda? — upitao je.

Friman je onoj dvojici kauboja dao znak da se udalje pre nego što je odgovorio na pitanje predradnika.

— Imali smo posetu prošle večeri, Majlse — rekao je.

Majls ga je pogledao upitno.

— Ne razumem, gazda. Koga?

— Holideja!

— Holideja? On je bio ovde? — s nevericom je upitao Majls.

Friman mu je ispričao što je čuo od Kleja i dodao.

— Nisam siguran da li se Klej izlajao ili nije. Rešavam se da li...

— Jesi li rekao Holideju kako si zaradio tu ranu, Kleju? — upitao je Majls mrko.

— Ne! Kunem se da nisam, Majlse.

Predradnik je dugo posmatrao kauboja, a zatim se okrenuo prema Frimanu.

— Ja mu verujem Kristi — rekao je.

Pošto je prvi šok prestao, Kristi Friman je i sam bio sklon da poveruje Kleju, znajući da je taj momak bio jedan od najčvršćih na njegovom ranču. Shvatio je da čak ni uperena revolveraska cev ne bi bila u stanju da natera Eli Kleja da kaže ono što zna, jer bi takvo priznanje i njega odvelo na vešala, ako ga dotle njegovi pajtaši ne bi sredili.

— Šta da radimo, gazda? — prenuo ga je iz misli Majls. — Ko zna, možda taj kojot već ima dovoljno dokaza protiv nas. Ako je tako za tren oka će nam nabaciti zakon na vrat.

Kristiju Frimanu je trebalo dosta vremena da donese odluku. Za to vreme je sasvim jasno sagledao pretanju koja se nadvila nad rančom „Zlatna potkovića“, nad njegov vlastiti život, nad sve planove, koje je imao sa Džordžinom. I to sve od jednog jedinog čoveka za koga, tako reći, do juče nije znao ni da postoji. Odluka koju je doneo, bila je neizbežna.

— On mora da umre — rekao je mirno.

Friman nije očekivao ni od Elroda, ni od Kleja da se jave kao dobrovoljci da obave taj posao. Ali, ipak je osetio muku u stomaku, kada je shvatio da se oni strahovito plaše i da bi bili vrlo zadovoljni, da to od njih ne očekuje.

— Konačno — rekao im je — on je samo jedna prokleta skitnica!

— Aha, i to sa revolverom najbržim u Misuriju — rekao je Majls Elrod opipavši prstima ožiljak na čelu, koji mu je ostao kao uspomena na tu „skitnicu“.

— I najopasnija — dodao je Eli Klej šapatom, nesposoban da spreči drhtavicu, koja ga je obuzela, kada se setio koliko je prošle večeri bio blizu smrti.

Friman, međutim, nije slušao njihove primedbe, niti mu je bilo stalo da ih čuje.

U mislima se i onako već oprostio

od Kleja i od Elroda. Ako padnu, to im je posao. Uostalom, niko od njih dvojice ne bi ni mogao da sredi onog gada! Koliko mu je samo nevolja već napravio.

A Hamerhed? Ali, ne! Na žalost, prvi put od kako je došao na „Zlatnu potkovicu“, Hamerhed nije u stanju da obavi bilo kakav prljavi posao od mnogih koji padaju na pamet Kristiju.

Najzad je shvatio da će morati da nađe nekog drugog, ukoliko Eli i Elrod ne učine što treba. Nekog, ko je brz i efikasan. I nekog, ko će biti u stanju da obavi posao tako, da niko ne poveže njegovo ime sa „Zlatnom potkovicom“.

To je zaista vrlo važno, pomislio je Kristi Friman, kada je ušao u kuću i nasuo sebi viski. Sada čak nije bio zaokupljen ni mržnjom prema Doku Holideju. Sada je suviše mislio na to da mora naći nekog profesionalca, koji će ga srediti.

Profesionalca! To je bila prava reč.

I, prvi put posle tolikog vremena, iskreni osmeh pojavio se na licu Kristija Frimana, kada je shvatio da mu je sama sudbina, kao da je htela da mu pomogne, dovela čoveka, koji mu je potreban.

— Valdez! — rekao je glasno.

*

Bak Keron, zamenik šerifa iz Farmingtona dovršio je čišćenje verande pred zatvorom. Sada je stajao i kritički posmatrao svoje delo.

Živahan i hitar, onižeg rasta, Bak Keron je bolovao od preterane urednosti i, bilo to potrebno ili ne, dva puta dnevno je čistio kancelariju i verandu ispred zgrade zatvora.

Zadovoljan obavljenim poslom, zamenik šerifa je krenuo unutra, ali, tada je ugledao usamljenog jahača, kako ulazi u glavnu ulicu Farmingtona.

Bilo je kasno nedeljno popodne i nekoliko građana, koji su se nalazili na ulici, zastali su, takođe, da bi osmotrili usamljenog jahača.

Kada je jahač prošao pored bara čija su okna blistala pod zracima sunca, zamenik je shvatio razlog. Taj momak je bio mnogo neobičniji nego što su bile glasine, koje su o njemu kružile ovih dana, od Čad Sitija čak dovde.

— Izgleda kao da ćete imati goste, šerife — viknuo je kroz otvorena vrata kancelarije.

Začulo se kako se pomiče stolica, a trenutak kasnije, šerif Mat Morgan pojavio se na vratima.

Morgan, krupan i sposoban čovek, guste kose i ogromnih brkova, pažljivo je posmatrao jahača.

Zamenik je očekivao da će se na šerifovom licu pojaviti izraz razočaranja, kada prepozna čoveka koji se približavao, jer se setio neprijatnog razgovora, koji se, pre izvesnog vremena, vodio između Holideja i šerifa. Međutim, Morganov glas bio je skoro ljubazan kada je rekao Doku, koji se već zaustavio pred njegovom kancelarijom.

— Kako si, momče?

Dok Holidej je sjahao sa lakoćom. Na njemu se nisu videli tragovi umora, iako se po prašini koja je poлегla po konju videlo da se nije zaustavljao na putu, da je žurio.

Klimnuo je glavom predstavniku zakona, a zatim zabacio šešir unazad i pošao uz stepenice, koje su vodile na verandu.

— Hteo bih da razgovaram s vama, šerife — rekao je odmah.

Morgan se naslonio na drveni stub, koji je nosio krov verande i prekrstio nogu preko noge.

— To sam i pretpostavljao — rekao je. — Pa, reci, šta imaš.

Dok Holidej je očekivao sve, samo ne prijateljski doček. Upoznao je Morgana u sasvim drugačijem svetlu, kada je poslednji put bio ovde i kada je šerifu rekao svašta. Pre svega, da smatra, da je prvi šerifov zadatak da savezno obavlja dužnost za koju je plaćen, a ne da se bavi kancelarijskim piskaranjem.

— Po onome što sam čuo, rekao bih da si imao prilično posla od kako smo se poslednji put videli, Holideje — opet je progovorio šerif.

— Da, u pravu si. Imao sam prilično posla — potvrdio je Dok, i rukom protrljao uvo. — Ali, kako to da si promenio raspoloženje, šerife? Pre nedelju dana si bio spreman da me pojedеш bez soli. Otkud odjednom ta promena?

Morgan je iz džepa izvadio lulu i počeo da je nabija sitno sečenim duvanom.

— Doznao sam ponešto o tebi od tada — rekao je iskreno. — Pretpo-

stavljam, da znaš da je Satklifov pomoćnik bio ovde da bi se raspitao o tebi.

Dok Holidej je klimnuo glavom, a šerif je nastavio.

— Izgleda da si rekao Satklifu da si ulagač u Nacionalnoj banci? Bankar Bo Gaunt je, međutim, rekao pomoćniku, da to nije tačno.

— Pa, na neki način, Gaunt je u pravu — rekao je Dok.

Morgan ga je upitno odmerio prodornim pogledom.

— Da, na neki način — rekao je. — Ali, pošto je pomoćnik otišao, Gaunt je pregledao svoje knjige i našao je nešto zanimljivo. Da je momak po imenu Holidej uplašivao novac na račun starog Cezara Džonsa i to čitavih pet godina...

— To bi moglo da bude istina — rekao je Dok mirno.

— Da, moglo bi. Saznao sam, takođe, da si, s vremena na vreme, dolazio ovamo da bi posetio Cezara, mada moram priznati da ne znam jesi li bio u gradu od kako sam ja šerif. Ali, čini mi se da nisi.

— Nisam.

— Do đavola — umešao se zamenik. — Nikada mi ništa niste pričali, šerife!

— Pa — nastavio je Morgan posmatrajući pažljivo Doka — pretpostavljao sam da je Holidej imao dobre razloge da to ostane tajna. Zato sam pomislio da je najbolje što mogu da uradim, da se ne mešam u to. Ili ćeš mi, možda, ispričati tu priču o Cezaru, Holideju?

Dok je maramicom obrisao prašinu sa čela, a lice mu se namrštilo.

On zaista nije podnosio da neko zabada nos u njegove privatne stvari.

— Mislim da neću, šerife — odsekao je.

— Zašto? Ja...

— Zato što to nema nikakve veze sa svim ovim... mislim ovim zbog čega sam došao.

— Ne slažem se s tobom — usprotivio se Morgan. — Ja mislim da to ima i te kakve veze s ovim. U stvari, mislim da je to razlog zbog koga si se ti zainteresovao za celu ovu stvar. Inače, zašto bi te interesovala ta pljačka. Uostalom, ti to i nisi krio.

— A ja mislim da nije vaš posao da istražujete, zašto sam ja za nešto zainteresovan, šerife. Vi niste uspeli da pronađete ko je opljačkao banku, a ako ja to uradim umesto vas, samo to će biti važno, zar ne?

Mat Morgan je pocrveneo, a zamenik Keron je pomislio da su se Dok i šerif ponovo našli tamo, gde su bili pre nedelju dana i da svakog trenutka može da izbije svađa.

— U redu, mister — rekao je konačno Mat Morgan. — O čemu to želiš da razgovaramo?

Dok je izvadio cigaretu iz tabakere i primeo je ustima.

— O prepadu na banku, naravno — rekao je.

— O tome smo već razgovarali prošle nedelje. I to detaljno — rešio je šerif da više ne bude ljubazan.

— Onda bismo mogli da opet o svemu razgovaramo... detaljno.

Sivoplave oči su se mirno zadržale na licu Mata Morgana. Zatim su pogledale zamenika.

— Ti si video te bandite, zameniće — rekao je. — Reci kako su izgledali.

Keron je upitno pogledao Morgana, a kada je šerif klimnuo glavom on je počeo:

— Pa, kao što sam ti već jednom rekao, Holideje, bio sam suviše daleko da bih mogao da pucam. Ali, bilo ih je šestorica i jahali su na dobrim konjima. Sve su to bili krupni, snažni momci.

— Kako krupni?

— Pa... znaš.

— Razmisli dobro, zameniće. Sećaš li se, da li je neko od njih bio posebno krupan? Čovek, koji bi odmah pao u oči, među hiljadama?

— Jeste, bio je jedan — rekao je Keron spremno. — Jedan od njih je bio pravi golijat. Momak, koji je sigurno imao sto pedeset kilograma.

Dok Holidej se namrštio.

— To mi ranije nisi rekao.

— Pojavio si se odmah posle pljačke — objasnio je Morgan — i svi smo još bili prilično uzbuđeni. A zar ti znači nešto to što ti je sada rekao Bak?

— Moglo bi da znači. Reci mi, zameniće, da li poznaješ Hameheda, telohranitelja Kristija Frimana?

Keron je klimnuo glavom, a zatim mu se lice razvuklo u grimasu i pucnuo je prstima.

— Hamerhed! Do đavola, šerife, to bi zaista mogao biti taj veliki momak. Nisam ni pomislio na njega, jer...

— Hej, samo trenutak — umešao se Morgan uspravivši se. — Zamenik Kin mi je već rekao da si upe-

rio prst u ranč „Zlatna potkovica” Holideje. Ako hoćeš da nabaciš, da Frimanovi imaju neke veze sa tim prepadom...

— Upravo to sam hteo, šerife Morgane — presekao ga je Dok. — Reci mi, šerife, jesi li znao da je bivši predradnik sa ranča „Zlatna potkovica” nestao one noći, kada sam ja stigao u Čad Siti i da ga od tada niko nije video?

— Ne, ali ja...

— I znaš li da jedan momak sa ranča ide okolo sa ranom od metka na nozi, za koju ne ume da objasni odakle mu? Možda ste vi ovde već čuli za moj sukob sa Hamerhedom, ali, ono što niste znali je, da je on toga dana pokušao da me ubije, a ne samo da me premlati.

Na Morganovom licu se sada pojavio zbunjeno izraz.

— Ne, sve te stvari nisam znao — rekao je u čudu. — Šta to sve treba da znači?

— Može da znači svašta ili ništa — rekao mu je Dok uvlačeći duboko dim od cigarete. — Međutim, ja bih se kladio da u ovom slučaju znači svašta.

Mat Morgan je sa čuđenjem odmahivao glavom.

— Nikako ne mogu da poverujem, da bi Frimanovi mogli da budu umešani u tako nešto — rekao je s nevericom. — Oni su jedna od najbogatijih porodica u oblasti Pinto. Zašto bi njima bilo potrebno da pljačkaju banku, kada iza njih stoji toliko bogatstvo „Zlatne potkovice”?

— A možda oni nisu tako bogati kako ljudi misle — nabacio je Dok.

— Čuo sam da oni žive na prilično visokoj nozi...

Iznenada, Dok Holidej je bacio opušak svoje cigarete i energično zgazio ga nogom.

— E, pa, mislim da bih mogao da krenem, šerife — rekao je odjednom i krenuo prema konju.

Morgan je hitro prišao njegovom konju, upravo u trenutku kada se Dok Holidej bacio u sedlo. Uhvatio mu je uzde.

— Vraćaš se u Čad Siti, Holideje?

— Da. Saznao sam ono zbog čega sam došao.

— Misliš li na ono o Hamerhedu? To nije nikakav stvaran dokaz. Ti to vrlo dobro znaš.

— Samo po sebi, naravno da nije. Međutim, kad se doda onome što sam već saznao, onda...

Nije dovršio rečenicu. Šerif Morgan je zabrinuto odmahivao glavom.

— To zaista izgleda prilično loše za „Zlatnu potkovicu” Ne znam... Ali, želeo bih da te podsetim, da ti nisi predstavnik zakona.

Dok Holidej se osmehnuo.

— Nisam, šerife.

U sledećem času, izraz na njegovom licu se promenio i kao nekom čarolijom u njegovoj ruci je blesnuo revolver.

— Međutim, ovo je jedina vrsta zakona, koja u ovom času važi — rekao je.

Vrativši revolver u futrolu, pote-
rao je konja i naterao Morgana da
pusti uzde, koje je do tada držao.

Dok se pod kopitama pastuva po-
dizala prašina, Morgan je stajao
zgranut, a zatim je doviknuo.

— Ne pokušavaj ništa na svoju ruku, mister! Razgovaraj prvo sa šerifom Satklifom. On je pošten čovek!

Nije bilo nikakvog odgovora i Dok Holidej je nastavio da jaše glavnom ulicom.

— Do đavola, šerife — rekao je uzbuđeno Bak Keron. — Ne bih nikako voleo da mu se nađem na putu. Jeste li videli kako izgleda? Šta sada namerava da uradi?

— Ko zna? — progundao je Morgan. — Možda bi najbolje bilo da telegrafišem Satklifu da malo pri-
pazi na njega.

— Do đavola, ja se ne bih trudio da to uradim, šerife. Ono što taj momak radi, nije naš problem, bar dok se ne nalazi u Farmingtonu.

Lukavi izraz pojavio se na zamenikovom licu, kada je dodao.

— Osim toga, malo gužve u Čad Sitiju, nikako nam ne bi škodilo... u ovom trenutku.

Morgan je oštro pogledao svog zamenika, pitajući se, šta li on to hoće da kaže?

Lukav izraz na Keronovom licu sve mu je objasnio. Očigledno, nadao se da bi mala gužva u Čad Sitiju umanjila značaj pljačke banke u Farmingtonu, pa će guverner Hovel malo više razmišljati.

Jedino što se Morganu nije dopa-
lo, bilo je, što se njegov zamenik
upliće u politiku, umesto da misli
samo na svoj posao, kako da sve
bude po zakonu u njihovom gradu.

Međutim, sebe je prosto omrznuo, kada je shvatio da neće poslati taj telegram u Čad Siti.

Sporim koracima popeo se na verandu, zatim zastao i okrenuo se da pogleda, da li još uvek može da vidi Holideja.

Međutim, jahač više nije bio na vidiku.

*

Terajući svog konja lakim kasom, Holidej je ostavio desetak milja koje su ga delile od Farringtona pre nego što se spustila tama.

Napustio je tada put i skrenuo konja u travu tražeći pogodno mesto gde bi mogao da provede noć.

Najzad je sjahao. Založio je vatru i skuvao kafu, a posle toga, rasprostro ćebe da legne.

Odjednom, preko gustiša, učinilo mu se da tamo, iza grmlja, vidi nešto nalik na građevinu. Mora da je bila neka koliba.

Dok Holidej je bio iskusan čovek. Znao je dobro da nijedna koliba nije slučajno podignuta na pustom mestu i da bi to moglo da mu donese samo nevolje.

Odlučio je da izvidi šta je tamo i ima li koga živog.

Polako se provlačio kroz gusto žbunje i vrlo brzo je stigao na mali proplanak, pokriven tu i tamo busenima trave i ponekim stablom. Zaustavio se između stabala, otroznoj sa čela i izvukao „kolt“ iz futrole. Nije mu bilo prijatno što je mesec baš tada izašao i svojom svetlošću obasjao ceo proplanak. Bilo je svetlo kao usred dana.

Zagledao se malo po tlu. Tragovi kopita jasno su se ocrtavali u travi. Bilo je više jahača i, posle izmešanih tragova, kao da su se tu

mного motali, svi su krenuli u pravcu Cad Sitija.

Koliba je bila četvrtasta, neugledna građevina, napola srušena. Oko nje je bila bujna trava što je značilo da ovde ljudi nisu živeli. Tu su mogli samo da navraćaju. A, sudeći po onim svežim tragovima konjskih kopita, to je bilo vrlo skoro.

Izvesno vreme Dok je čučao ispred kolibe očekujući da čuje neki glas ili da potvrdi svoju pretpostavku da je prazna. Navukavši šesir na čelo krenuo je napred sa spremnim revolverom.

Međutim, sve je bilo mirno. Približio se nečujno prozoru i zavirio unutra.

U kolibi je bilo mračno, ali je raspoznavao obrise stola i stolice. To je valjda bilo sve. Dok se sagnuo, uzeo jedan busen i ubacio ga kroz porzor. Ništa. Sve je bilo tiho.

Onda je zakoračio u kolibu. U njoj nije bilo žive duše. Dok je onda zapalio šibicu i osmotrio malu prostoriju. Na stolu je još bilo parče hleba, koji nije bio mnogo tvrd, a kraj vrata flaša u kojoj je još bilo malo brendija. Preko stolice je bila prebačena kaubojska jakna, priлично neuredna. I to je bilo sve.

Ovaj nije otišao dobrovoljno odavde — pomislio je Dok. Samo, ko li je to bio?

Ali, sada nije imao vremena da istražuje. Uskoro će se setiti ove kolibe i pomisliće da je pogrešio što nije poneo onu jaknu. Jer, to je bila jakna Raša Čentera.

VIII

Neki čudan instinkt je govorio devojci da će se on vratiti to popodne. A kada se spiralni oblak prašine pojavio na putu, koji je dolazio od Farmingtona, Džordžinino srce je zaigralo, jer je bila sigurna da je to Dok.

Pojahala je svog ponija i krenula mu u susret.

On je već izdaleka primetio i mahnuo joj, a ona je poterala konja u divlji galop.

Dok Holidej je zategao uzde i zaustavio konja ispod jednog ogromnog stabla, da je sačeka.

Devojka je zaustavila konja tik pored njegovog i nekoliko trenutaka posmatrala ga netremice. Zatim je pružila ruke prema njemu.

Osmeh se pojavio na Dokovom licu. Opet ga je obuzeo onaj prijatni osećaj, kao i pri njihovom prvom susretu i on se poveo za osećanjima. Nagnuo se na konju i poljubio je.

— Svi su govorili da se više nećeš, vratiti — rekla je, dok su joj oči blistale od sreće. — Majka, i oči blistale od sreće. — I majka, i otac, i Ester... svi su ponavljali, da te više nikada neću videti. Ali, ja sam znala da ćeš doći. Osećala sam to...

Dotakla je rukom mesto gde se nalazi srce i pogledala ga pravo u oči.

— Nešto ovde mi je govorilo da ćeš doći. Ipak, trebalo je da mi kažeš da ideš...

Dok Holidej je prvi put shvatio da je u ovoj situaciji otišao predaleko. U čitavoj onoj gužvi, Džordžina je bila nešto lepo i prijatno, nešto do čega bi mu bilo veoma stalo da nije...

I prvi put je shvatio da se mora zaustaviti.

Pogledao je devojku. Bila je mlada, lepa, puna života i verovala mu bez rezerve. Ona mu je pomogla kada ga je Hamerhed onako isprebijao... ona...

Ne, nije želeo da razmišlja na taj način... nije smeo. To je shvatio brzo. Jer, sada je bio više nego siguran, da se devojka zaljubila. Gotovo da je to mogao reći i za sebe, samo što je on znao da će umeti da sahrani u sebi svaki osećaj, koji bi mogao ugroziti njegovu slobodu i oteti ga preriji.

A da li će to umeti i ona, pitao se. Tako mlada i tako neiskusna. Sve što ona čini, u stvari, je impulsivna reakcija na život oko nje. Jednoga dana će se osvestiti i...

Krenuli su lagano jedno pored drugog, ali, kao da nisu imali snage da progovore.

Već su stigli do grada. S leve strane im je bio park i oni su malo zastali.

— Jesi li išao u Farmington? — upitala je Džordžina.

— Da odgovorio je Dok srećan što je razgovor krenuo u drugom pravcu. — Trebalo je nešto da proverim.

— I, jesi li saznao ono što te je

zanimalo?... Ili, možda, ne želiš da govoriš o tome?

Za trenutak, Dok je zastao. Konačno, ovo i nije bila tako jednostavna situacija.

Da on nije naišao, Džordžina bi se sigurno udala za Kristija Frimana, a onda bi, jednoga dana, morala da dozna sve. Samo, tada povratka ne bi bilo.

S druge strane, Dok se, na neki način, osećao obaveznim pred njom. Jer, ona ga je volela i nije želeo da je povredi. Kako će reagovati kad sazna za Frimana, pitao se. Hoće li se još više okrenuti njemu? Ako se to dogodi, moraće

Uostalom, više nije smeo da bude sentimentaln. Morao je polako da je osvesti... Imala je pravo da dozna sve o Frimanu, ali i da shvati da će uskoro i on otići. Ako preživi, naravno.

— Najbolje bi bilo da sednemo negde i da porazgovaramo — rekao je. — Evo, na onu klupu u parku.

— Misliš li da bi Kristi mogao da pobegne? — odjednom je Džordžina postavila direktno pitanje.

— Odakle ti ta ideja, Džordžina?

— Pa, zar ti sve vreme ne juriš Kristija? — upitala je.

— Junim ga, ali mislio sam da će to biti iznenađenje za tebe.

— U izvesnom smislu i jeste, ali ja sam...

— Ti se ponašaš kao da si sve vreme znala o tome.

— Ne bih baš mogla da kažem da sam to znala... Mislim, da sam

bila sigurna, da je Kris umešan u tu pljačku, ali... nisam imala poverenja u njega. Odavno sam shvatila da ti imaš neke dokaze protiv njega, i činilo mi se da je to nekako logično. U njemu ima nešto zbog čega čovek ne sme da mu veruje. Ne znam... ne umem to da objasnim, ali, čini mi se da žene to osećte. Vidiš, ja nijednog trenutka nisam imala ovde — opet je pokazala na srce — ono osećanje, koje je neophodno da budeš u nešto siguran. Ja nisam imala osećanje da ću se udati za Kristija. Osim toga, u poslednje vreme sve više priča o njemu dopirilo je i do mene.

— Možda si nešto načula i o ovome?

— O pljački banke? Ne, nisam. Kristi se prema meni uvek ponašao kao džentlmen, ali, čula sam da često odlazi u Koltsvil, tamo se, kažu, kocka i pijanči. Meni se činilo da je sve to istina.

Dok Holidej je gledao sa nevericom. Prosto je bilo neobično da jedna mlada devojka govori tako zrelo i što je još čudnije ima pametne zaključke.

— Da, nisam iznenađena — rekla je najzad. Neko ko tako živi, mora kad-tad doći u škripac, a onda... Samo, jesi li siguran da imaš... da si sakupio dovoljno dokaza.

— Pa... nisam sasvim mađa zbog onog što nameravam da uradim moram biti apsolutno siguran i moram ubediti u to i druge ljude... moram dokazati...

— A šta nameravaš da uradiš?
— pogledala ga je devojka upitno.

— Nameravam da ubijem Kristija Frimana i svu šestoricu njegovih pajtaša!

Devojka je prvi put izgledala zapanjena. Nastala je iznenadna tišina, kao, da je rečeno sve, da je razgovor doveden do kraja. Potrajalo je to prilično, a onda je Džordžina progovorila. Bila je veoma bleđa.

— To je i bio razlog što si došao ovamo, zar ne Dok? — upitala je izmenjenim glasom. — Da ubiješ?

— Da. Život za život. Tako je uvek bilo i to je pošteno, zar ne?

— To je zbog onog starca, što je čuvao banku, zar ne, Dok? Šta je on bio tebi?

U prvom trenutku Dok nije imao nameru da sve ovo priča devojci, ali mislio je da je potrebno da je sasvim otrezni. I tako će uskoro shvatiti, da on nije čovek sa kojim treba praviti planove.

— Bio mi je prijatelj. I nekoliko puta mi je spasao život onda, kada su svi bili okrenuli glavu od mene. Dužan sam mu to. Stari Cezar Džons bio je luralica godina, bez stalnog mesta boravka, ali bio je odani prijatelj. Ni sada se ne bi zaustavio u Farmingtonu da ja nisam insistirao. I ostao je tu samo zato što je smatrao da čuva moj novac. A ja sam taj novac uplaćivao u banku, da bih njega zadržao na jednom mestu. Bio je star i za njega više nije bilo lutanje ovom divljinom.

— Izgleda da je on bio neki fini čovek, Dok — primetila je devojka, ali Dok nije imao utisak da je baš to bilo ono što je zanimalo u ovom trenutku.

— Bio je jedna gruba stara skitnica, kako sam ti rekao. Ali, imao je dobro srce i bio mi je najbliža osoba na ovom svetu... već godinama.

— Pa, ti si mu se odužio za ono što je učinio za tebe. Ulagao si novac u tu banku...

— Ali, i doveo ga u situaciju da pogine. Zato, vidiš, moram da pronađem njegove ubice. U stvari, mislim da sam ih i našao.

Devojka ga je odjednom pogledala. Potražila je njegove oči i dosta dugo zadržala svoj pogled na njima. A onda ga je upitala.

— Zar ti nikada nisi imao nikoga bližeg od tog čoveka. Mislim zar nikada nisi...

— Misliš, da li sam imao neku ženu? — Dok je odmah znao o čemu ona govori i rešio je da i tu njenu dilemu raščisti, mada mu je u duši bilo žao. — Ja nisam čovek koji treba da se vezuje, Džordžina. I dobro sam se pazio da to ne učinim. I ja sam luralica... Nikada neću moći... Ti me razumeš, zar ne Džordžina.

Devojčine oči su se zacaklile, a disanje joj je postalo nekako drugačije. Nekoliko puta je klimnula glavom grizući usne.

Dok Holidej je uhvatio za ruku i lagano je pomilovao.

— Ti si divan drugar, Džordžina — rekao je, a srce mu se steglo. —

Voleo bih da me se sećaš.

— Sećaću te se Dok. I to ne samo zato što sam te zavolela nego i zato što sam za ovih nekoliko dana odrasla.

Onda se tužno osmehnula i malo zatresla glavom, kao da je želela da se nečega oslobodi.

— A ti, šta ćeš sada da radiš?

— Pre svega, idem da razgovaram sa Satklifom — rekao je pokazujući glavom preko ulice gde se nalazila šerifova kancelarija tačno preko puta klupe u malom parku gde su njih dvoje sedeli. — Možda on zna nešto što mi još nije rekao... mislim o Frimanovima. Moram da budem aplosutno siguran. Razumeš? Neću da ubijem čoveka, ako nisam potpuno siguran.

Ustali su sa klupe spremni da priđu svojim konjima koji su stajali kraj njih vezani za naslon klupe.

Džordžina je pružila obe ruke i pogledala ga u oči. I on je pružio ruku, a ona je obuhvatila svojim šakama.

— Bez obzira na sve, Dok, hoću da znaš da te volim — rekla je.

U tom trenutku je duga senka pala preko njihovih ruku, a dubok muški glas je odjeknuo pored njih.

— Kako si Holdeje? Tražim te čitavog dana.

*

Valdez je bio odeven u crno. Desna ruka mu se nadnela nad nisko pripasanim „koltom“, a u oči-

ma mu je blistalo uzbuđenje, koje je Dok zapazio i odmah razumeo.

Okrećući se licem prema revolversu, rukom je pokazao Džordžini da se skloni.

Devojka je podigla glavu kao da je htela da odbije, ali, on je bio kategoričan.

— Skloni se, Džordžina — rekao je odsečno. — Tamo na ulicu!

Minut pre toga, ulica Pinto je bila bučna i puna sveta, ali odjednom je opustela. Nastala je mrtva tišina.

Prolaznici su se povukli u kapije kuća ili su stajali na trotoarima sasvim pribijeni uz zidove i netremice posmatrali dvojicu stranaca, koji su nedavno stigli u Čad Siti, a sada stajali jedan naspram drugoga. Nije bilo sumnje da će jedan tu i ostati.

Dok Holidej je odrešio konja, ali ga je ostavio tu gde je bio. Znao je da se njegov verni Mig neće ni mrdnuti s mesta dok mu on ne zvizne.

On je, međutim, izašao iz parka. Valdez ga je pratio u stopu. Na sredini ulice su se zaustavili.

— Znači, ipak si dobio zadatak da me središ, Valdeze — podsmehnulo se Dok, a u njegovom glasu nije bilo ni zbunjenosti, ni straha.

U stvari, on se i nije uplašio. Jedino je pomislio kako je dobro poznavao Valdeza i da je odmah znao da se neće libiti da ga ubije samo ako mu neko ponudi dobru svotu. Uostalom, to je bio njegov zanat.

— Znači, tako. A rekao si mi da

nisi ovde zbog mene. Znao sam da si lagao.

Valdez se nasmejao. Primetio je Holideja kad je ulazio u grad i ostavio ga izvesno vreme, da bi se spremio za svoj posao. Nije voleo mnogo da govori, ali je mislio da bi, ipak, trebalo nešto da objasni.

— Ja sam ti rekao istinu, Holideje — rekao je. — Nisam na svojoj listi imao tvoje ime... Mislim, kad sam došao u Čad Siti i kad si me ti ono sreo u salunu.

Dok Holidej je klimnuo glavom. Znači, sada ga je neko naknadno unajmio, a da se pogodi ko je to bio, nije trebalo mnogo pameti.

— Ja ću te pobediti, Valdeze — rekao je Dok veoma ljubazno i bez trunke mržnje. — Nadam se da ti je to poznato?

— Davola ćeš me pobediti — rekao je Valdez.

Dok Holidej se pomakao malo u stranu kako mu sunce ne bi tuklo direktno u oči.

Posmatračima, koji su zauzeli sve moguće zaklone, Dok Holidej se učinio mali i sitan prema visokom Valdezu, koji se sasvim uspravio u svoj svojoj i onako velikoj visini.

Od svoje kancelarije žurno im se približavao šerif Satklif. Na njegovom licu se videlo da je imao nameru da spreči obračun.

Međutim, kada je došao na dvadesetak metara od dvojice protivnika, njegovi koraci su se usporili, a reči, koje je nameravao da izgovori, zastale su mu na usnama.

Tog trenutka je shvatio da ništa na svetu neće moći da zaustavi ovu dvojicu revolveraša.

Jeza je prošla kroz sve okupljene posmatrače, kada je Dok Holidej, stojeći sasvim nepomično, glasno izgovorio.

— Počni predstavu, Valdeze.

— Odmah — rekao je Valdez i malo se pokrenuo.

Još jedan trenutak je vladala tišina. U sledećem se već ruka visokog revolveraša pokrenula kao jezik zvečarke kad napada.

Valdezova akcija bila je munjevita. Njegov teški mornarički koš je kao sam iskočio iz futrole i našao mu se u ruci.

Ali u času kad je podizao oružje, ugledao je cev Holidejevog revolvera kako već gleda u njegove grudi.

Visoki revolveraš je shvatio da je bio sporiji i znao je, da je pobeđen.

Pucanj iz niklovanog „kolta“ je razbio tišinu, a odmah zatim je grmnuo i drugi hitac, iz Valdezovog revolvera.

Međutim, njegov metak je samo podigao prašinu, nekih dva metra od Dokovih nogu.

Zatim je ponovo nastala tišina, ali, Valdez se još držao na nogama.

Za trenutak, protivnici su stajali čuteći i gledali se pravo u oči. Ona se na grudima visokog revolveraša pojavila crvena mrlja i počela da se širi. Tek tada se zateturao.

Revolver je ispao iz Valdezove ruke i on se skljkao u prašinu.

Od svih okupljenih građana, Dok Holidej je prvi stigao do njega. Okrenuo ga je na leđa.

Na Valdezovom licu bilo je prašine, a iz usta mu je tekla krv. Još nije bio mrtav. U njegovim crnim očima je goreo grozničav sjaj.

— Ti... ti si me pobedio — zakrkljao je.

— Nije trebalo da se borimo, Valdeze — rekao je Dok.

Tek tada se do njih probio i šerif Satklif.

— Je li on? — počeo je, ali je zastao. Valdez je umirao, to je bilo sasvim jasno.

I Valdez je to znao. I, zbog toga što su se nekada on i njegov protivnik borili rame uz rame, a i pošto mu je izgledalo značajno da je, na kraju, Dok Holidej poverovao njegovim rečima, Valdez je želeo nešto da kaže.

— Nisam mislio na tebe kad sam došao ovamo, Holideje. Bio sam u Farmingtonu. Dva momka su mi platila da dođem ovamo i napravim malu gužvu... zbog nekih izbora — govorio je teško i isprekidano. Dali su mi sto dolara...

— Pa, to su prljavi... — planuo je šerif, ali ga je Dok zaustavio rukom.

— A mene da ubiješ, ko te je najmio? — upitao je.

Revolveraš se nasmešio i s mukom odmahnuo glavom.

— To je protiv pravila, Dok.

— Jesu li to bili Frimanovi?

Ponovo odmahivanje glavom. Valdezovo lice je sada bilo samrtnički

bledo, a iz rane na grudima, krv mu je tekla sve jače.

— Ne mogu da ti kažem...

— Slušaj me Valdeze. Ti i ja smo se borili rame uz rame. Banditi su u Farmingtonu ubili Cezara Džonsa. I ti si znao starca. Ako su te Frimanovi umajmili, onda je to siguran znak da su umešani u pljačku banke. U ime starih vremena, reci mi.

Odjednom, u trenutku, kada se senka smrti nadvila nad njim, revolveraš Valdez se osetio strahovito usamljenim. Umirao je u prašini nasred ulice nepoznatog grada, među ljudima, koji su za njega bili stranci.

Osim ovog čoveka, sa kojim se nekada borio, rame uz rame, i koji ga je uvek poštovao kao i on njega, nikoga drugog nije bilo. A taj čovek ga je sada i pobedio.

Valdez nije bio nimalo ljut na njega. On ga je sam izazvao. Takav je bio njegov zanat, on je to odavno odabrao i bio je savršeno svestan, da mu smrt od metka jednoga dana svakako predstoji. Tu nije moglo biti iluzija.

Međutim, oduvek se držao nepisanog revolveraškog kodeksa i nikad ga nije prekršio.

A sada mu se taj kodeks odjednom učinio beznačajnim, kao, uostalom, i mnoge druge stvari na svetu.

I odjednom mu više nije bilo važno da li će otkriti ime čoveka, koji je iznajmio njegov revolver.

Na svom putu ka grobu iznenada je zaželeo, da iza sebe ostavi bar

jednog čoveka, koji će mu biti zahvalan na pomoći...

— Kristi Friman — rekao je brzo, jer je znao da nema mnogo vremena.

— Kristi Friman — ponovio je Dok dovoljno glasno da su mogli da ga čuju i šerif, i svi oni ljudi oko njega.

— Da, Kristi Friman — ponovio je i Valdez, koji je, iako već malaksao, shvatio šta Dok radi. — Platit ću ti pet stotina dolara da te ubijem... Nije rekao otvoreno... ali je pomenuo nešto u vezi sa pljačkom banke... Rekao je da je u pitanju... tvoj ili njegov... život.

Valdezova glava se opustila i, u sledećem trenutku, bio je mrtav.

Dok Holidej je lagano ustao, skinuo šešir s glave i osmotrio okupljene građane.

Neki izraz u njegovim očima naterao je i njih da skinu šešire i tako je, u tom času, Čad Siti odavao poštu čoveku, koji možda nije bio dobar, ali je umro kao pravi čovek.

Zatim je Satklifov glas razbio tišinu.

— Ja... ja sam nagađao da si ti sve vreme bio u pravu, Holideje — rekao je odmahujući glavom u neverici. — Ipak, izgledalo je neverovatno da bi Frimanovi mogli da budu umešani u pljačku banke. Ali, mora da je tako. Kakvog bi, inače, razloga imao Kristi Friman da iznajmi revolveraša da te ubije.

Sada su svi počeli uglas da ko-

mentarišu. Svako je imao svoje mišljenje o ovom događaju.

Zamenik Kin je jedini bio praktičan. Obratio se šerifu i zapitao ga.

— Šta sada da radimo, šerife?

Za Satklifa je to zaista bila teška odluka. Znao je dobro kakav ugled među građanima uživa porodica Friman i znao je da mnogi još uvek ne veruju u reč jednog skitnice-revolveraša.

Stajao je i češkao se po glavi, ali, sve mu je bilo jasnije da će morati nešto da učini.

— Moraćemo da odemo na „Zlatnu potkovicu” i da vidimo šta Darius i Kristi Friman imaju da kažu o svemu ovome — rekao je najzad i uzdahnio, kao da je doneo neko rešenje od presudnog značaja.

— Bolje je da povedete i nekolicinu nas, šerife — javio se jedan građanin. — Ako su Frimanovi krivi, kladim se da vas neće pustiti ni da im pridete. Boriće se.

— Mislim da je u pravu — rekao je Kin gledajući šerifa pravo u oči. Očigledno, nije mu se išlo u ono osinje gnezdo.

Satklif je morao da se složi.

— U redu zameniće — uzdahnio je. — Odaberi dvadeset ljudi. Holideju, najbolje bi bilo da pođeš sa nama. Ti najbolje...

Odjednom je prestao da govori. Okrenuo se oko sebe nekoliko puta, ali, Dok Holidej više nije bio pored njega.

Nešto dalje ugledao je Džordžinu

kako gleda niz put, koji je vodio prema „Zlatnoj potkovici”.

Dosta daleko, video je jahača, koji je u galopu terao svoga konja.

— Na konje! — naredio je Satklif i potrčao prema svom konju, koji je bio vezan za prečku pred njegovom kancelarijom.

I ostali građani koje je pomoćnik šerifa na brzinu odabrao, požurili su u zajedničku štalu po svoje konje.

Uskoro je potera ostavila Čad Siti, a ulice kao da su odjednom opustele.

Džordžina je stajala nasred ulice, kao da nije imala snage da se pokrene. Za nju ovo nije bio samo kraj jednog dana. Činilo joj se da je to kraj njenog života.

Kada se, nešto kasnije, uputila kući, odluka je već bila sazrela u njoj.

Otići će na Istok. Završiće učiteljsku školu i ceo život će provesti učeći decu. Tuđu. Svoje nikada neće imati. Nikada neće pripadati nekom čoveku, kada nije mogla da pripadne onom koga je tako žarko zavolela, svim svojim srcem i svom svojom dušom.

Umornim korakom prišla je svom poniju. Uхватила ga je za uzde i tako krenula kroz grad. Nije imala želju da ga pojaše i da veselo projezdi gradom, kako je uvek činila.

Nikada više ona neće biti ona vesela devojka, koju je voleo ceo grad.

IX

Dok Holidej više nije ni u šta sumnjao, kada je na milju ispred sebe, ugledao zgrade na ranču.

Bilo je kasno poslepodne i na ranču je sve bilo mirno. Kauboji su, verovatno, bili zaposleni na pašnjacima.

U trenutku je odlučio šta će da radi i nije se plašio da bi ga s ove daljine neko već mogao prepoznati. Ako ga neko i primeti, verovatno će pomisliti da je neko od ljudi sa ranča. U ovo vreme najverovatnije niko neće ni obratiti pažnju na njega.

Tako je i bilo.

Potpuno neprimećen stigao je već sasvim blizu kuće i tu sjahao ispod jednog stabla.

Čovek, koji je zalivao leje sa kupusom, samo ga je iskosa pogledao i nastavio da radi svoj posao.

Dok Holidej je nabio šešir na čelo i lagano krenuo prema glavnoj zgradi.

Na zadnjoj verandi, kojoj je on prilazio, stajale su dve žene i čistile neki tepih.

Dok Holidej ih je primetio tek kada je izašao iza ugla i tako im se našao u vidnom polju. Skamenio se pomislivši da će i one njega primetiti.

Međutim, one su radile svoj posao i nisu podizale glavu. Tako nisu ni primetile da on stoji nedaleko od njih, ni sam ne znajući šta da čini.

Dok je tako stajao, jedna od njih je ušla u kuću. Nešto kasnije je po-

zvala i onu drugu, pa je i ona pošla za njom.

U nekoliko skokova, Dok Holidej je uspeo da pređe brisani prostor ispred kuće, upravo u času kada su se žene ponovo vratile na verandu. Ali, on je već ušao na druga vrata.

Stajao je nekoliko trenutaka u mračnom holu i osluškivao prigušene glasove koji su dolazili iz sobe na drugom kraju.

Malo se koncentrisao na te glasove i prepoznao ih. To su Kristi i Darius Friman razgovarali.

Dok Holidej je prišao vratima te prostorije iz koje su se čuli glasovi, lagano ih je otvorio i ušao unutra.

Kristi Friman je sedeo za stolom leđima okrenut vratima i u ruci je držao čašu sa viskijem.

Darius je stajao preko puta njege, pokazujući mu neka dokumenta.

Kad su se vrata otvorila i pojavio se Dok, starac je pogledao u njega i zapanjeno zinuo. Dokumenta su mu ispala iz ruku.

Istog trenutka, Kristi se okrenuo, a zatim krenuo rukom prema opasaču.

— Do đavola! — opsovao je.

Nije uspeo ništa drugo da kaže, jer mu je Dok priskočio i revolverom ga raspalio po prstima.

Kristijev revolver je pao na pod. On je jeknuo i stegao povređene prste drugom rukom, a Darius Frimen je, u tom času, posegao rukom ka gajtanu za zvono. Očigledno, želeo je da pozove poslugu.

— Takni taj konopac i ubiću te, starče — rekao je Dok opasno hladno i nategao oroz svog revolvera.

Dariusova ruka je zastala na pola puta, ali, videlo se da se još dvoumio.

— Ubiću te baš onako kako si ti ubio Cezara Džonsa — dodao je Dok.

Darius Friman je spustio ruku, a iznenađenje je zamenilo izraz besa na njegovom licu.

— O čemu to govorite, gospodine — upitao je.

— Povuci taj prokleti konopac, matori! — besno je dobaci Kristi posmatrajući Doka s užasnom mržnjom u očima. — Povuci i...

Starac je, međutim, stajao kao skamenjen. U trenu mu je bilo jasno da Holidej govori istinu, a ona je bila strašna. Sam nije ubio nikog u životu... Ali, ovo što je čuo, bilo je za njega mnogo gore, nego da jeste.

— Povuci, proklet bio! — gotovo je vrisnuo Kristi.

— Povuci ti, Kristi — rekao je Dok Holidej blago, ali je izraz na njegovom licu obećavao Kristiju, da će mu to biti poslednja stvar u životu koju će učiniti, samo ako pokuša.

Kristi je znao da ne sme ni mrdnuti. Bio je ubeđen da bi ga Dok izrešetao bez druge opomene. Uostalom, on i nije mogao da pruži ruku.

Sedeo je na svojoj stolici i tresao se od straha.

— Šta je, junačino? — upitao je Dok. — Uplašio si se!

Za taj trenutak, a pošto je video da Dok ne puca, Kristi se nekako sabrao. Ipak, nije imao hrabrosti da se pokrene. Ali, zato je pokušao da blefira.

— Kakva je to igra, skitnico? — upitao je shvativši da Dok vodi računa o tome da je stari Darius prisutan. — Imaš li ti uopšte mozga u glavi? Šta tražiš ovde?

— Došao sam da sredimo račune, Frimane.

Opasan prizvuk u Dokovom glasu, učinio je da u sobi odjednom zavlada tišina. Oba Frimana su bila nema i sa zebnjom su gledala u cev Dokovog revolvera.

Darius Friman je prvi progovorio.

— Bojim se da niste sasvim jasni, gospodine — promucuo je.

— Malopre mi se učinilo da ste me vi lično odlično razumeli, gospodine Frimane — rekao je Dok. — Ali ako niste, spreman sam da objasnim. Govorim o pljački banke u Farmingtonu, ser. I ako vam zaista nije jasno, radujem se što ću moći da vam osvežim sećanje. Toga dana vaša banda je odmaglila sa deset hiljada dolara i ostavila jednog starca da iskrvari na ulici. Zvao se Cezar Džons. Nadam se da sam sada bio dovoljno jasan, gospodine?

Iznenaden mržnjom u Holidejevim očima, Darius Friman je za trenutak stajao nepomično. Zatim je pogledao svoga sina.

— O čemu ovaj gospodin govori, Kristi? — upitao je. — To nije istina, zar ne? Reci mi... nije istina!

Kristi je ošinuo pogledom Doka Holideja i drsko pogledao oca u oči.

— Naravno da nije istina — rekao je ustajući sa stolice. — Čista izmišljotina. Ukoliko čovek nije poludeo...

Dok Holidej je sada bio siguran da stari Darius Friman zaista ništa ne zna o pljački.

Ne, sigurno ništa ne zna, pomislio je. Niko ne bi mogao da bude tako iskreno zbunjen i zaprepašćen, da je imao pojma o tome.

Sada se starac ponovo okrenuo prema Doku i kao da nije imao snage da progovori, očima ga je zamolio da objasni svoju tvrdnju.

— Rekao sam o čemu se radi i zašto sam došao. Pljačka i ubistvo nisu dečja igra. To je sigurno bila Kristijeva ideja, a imao je i razloga da preduzme tako nešto — počeo je Dok.

Starac je jeknuo i izgledalo je da će se srušiti.

— Sedite — rekao mu je Dok — ali ne pokušavajte ništa, jer ne bih voleo da moram da vas ubijem, pre nego što mi ponešto i ne ispričate.

— Kristi je uvek imao sve — prošaputao je starac. — Ne verujem...

— Nije imao onoliko koliko mu je trebalo... koliko je on mogao da potroši — rekao je Dok. — Imali ste nekoliko loših godina na ranču, a on je nemilice trošio novac. Iz noći u noć odlazio je u Koltsvil, kartao se, lumpovao. Mislio je da će se stvari popraviti kad se oženi sa Džordžinom, ali, trebalo je dotle izdržati. Bio mu je potreban novac. Tada mu je na pamet pala ideja da ode i uzme novac tamo gde ga naj-

više ima. U banci. Sa revolverima, naravno.

— To je prijava laž, oče! — gotovo je vrisnuo Kristi. — Ne slušaj ga!

Na reči svoga sina, Darius Friman je odmahnuo rukom. Kao da nije bio sposoban da odvoji pogled od Dokovog lica, dao mu znak glavom da nastavi.

— Za njega nije bio problem da nađe ljude — nastavio je Dok mirno. — Našao ih je na samom ranču. Sve su to barabe, koje se ne libe ničega, samo da dođu do novca. A možda su se uplašili onoga što bi ih snašlo ako ga odbiju. Ukupno ih je bilo šestorica. Kristi, Hamerhed, Ras Čenter, Eli Klej i još dvojica. Oni su...

— Oče! — opet se oglasio Kristi, ali ga otac nije ni pogledao.

— Nastavite, mister — zamolio je Doka slomljenim glasom.

— Tog dana vas je bilo šestorica, Kristi, ali, još nisam saznao za imena one dvojice.

— Tačno — odjednom se osvestio stari Darius i pogledao sina. — Bilo vas je šestorica, Kristi. Zajedno ste odjahali. Ona dvojica kojima niste saznali imena, mister, bili su Greg Buner i Red Kartli. Meni su rekli da idu u lov na vuka... u planinu. Ja... sam kasnije nešto posumnjao, kada su našli našeg konja pred bankom. Ali, želeo sam da ti verujem Kristi... nisam imao hrabrosti da zamislim svoga sina kao... — opet se obratio sinu.

Darius je odjednom prestao da govori. Očigledno, nije imao snage da dovrši ono što je osećao i znao.

Kristi je besno lupio pesnicom po stolu.

— Budi miran Kristi! — naredio je Dok. — Nemam mnogo vremena i više te neću opominjati. To nisi zaslužio... A mislio si da se to nikad neće saznati. Dobro si isplanirao posao. I sve bi bilo po tvome, da nije bilo onog starca kojeg ste ubili. On je oborio konja i ranio Kleja. Zato je platio glavom. Znali ste da je opasno što vam je konj ostao tamo, pa ste odmah obavestili Satklifa da vam je nestalo nekoliko konja.

— Jesi li završio? — besno je upitao Kristi.

— Nisam. Ne znam šta je sa Čenterom, ali, dajem glavu da je mrtav. Sad mi se čini da znam i gde je završio.

— Govoriš gluposti. Sad ćeš me još optuživati da sam ubijao svoje ljude! — pokušao je da blefira Kristi. — Zašto bih to radio?

— Ima za takvu stvar sijaset razloga. Na primer, mogao si ga ubiti zato što je teško ranjen, ili što si posumnjao da namerava da te izda. I sve bi bilo u redu, tragove si sakrio, ali, tada sam se pojavio ja.

— Skitnico prijava! Idi do đavola! — opsovao je Kristi. — Kakve veze imaš ti sa mnom?

— To ćeš ti bolje znati. I znaš. Inače ne bi poslao onu rugobu od Hamerheda da me ubije. Ali, video si kako se proveo. Onda si platio

Valdeza. Kao što vidiš, ni on nije uspeo. Nesrećnik, danas su ga odneli na But Hil.

— Valdez! Zar je... — počeo je Kristi, a zatim se trgao.

— Na žalost ubio sam ga. A ti si se uplašio, da mi je on rekao? — nasmejao se Dok. — Nije. Tek pošto smo pucali, ispričao mi je ko ga je najmio. Ne samo meni, već i velikom broju građana Čad Sitija koji su bili prisutni. Šerifu i njegovom pomoćniku, takođe. U stvari, šerif jaše za mnom sa poterom. Ja sam krenuo prvi, jer želim da te ubijem svojom rukom. Ubiću te, kao što si ti ubio starog Cezara Džonsa.

— Šta je on bio tebi, do đavola? — zgranuto ga je pogledao Kristi.

Darius je odjednom klonuo. Sve do ovog trenutka on se, u dubini duše, nadao da je ovo zabuna. Međutim, Kristijevo pitanje je bilo isto što i priznanje.

— Šta mi je bio? Prijatelj, ako znaš šta znači ta reč, ubico! Ubio si ga, Frimane, i ja ću ubiti tebe! — odgovorio je Dok.

Strah se ponovo pojavio u Kristijevim očima.

— Ne!... oče! Ne daj mu da me ubije — zacvilio je odjednom. Očigledno, potpuno je izgubio nerve.

— On te neće spasti! Niko te više ne može spasti, ubico! — rekao je Dok ledenim glasom.

Kristi Friman je u panici počeo da zvera oko sebe. Odjednom, u pogledu mu se pojavila nada.

Dok Holidej je pratio njegov pogled i tog trenutka se okrenuo prema prozoru. Tamo je stajala jedno-

oka, nema, džinovska prilika. Hamerhed.

— Hamerhed — promućao je i stari Friman, shvativši da će ipak doći do pucnjave ovde, pred njegovim očima.

Hamerhed je imao „sačmaricu” u rukama. Podigao je u času, kad se Dok Holidej bacio u stranu i uperio revolver prema prozoru.

„Sačmarica” je grmnula kao top.

Dok Holidej je osetio udarac po nozi, ali ga je glavni udar mimoišao i rasprsnuo se po politiranoj ploči stola.

Dok Holidej je opalio prema džinovskoj prilici na prozoru u trenutku kad se „sačmarica” ponovo podigla.

Div nije ni trepnuo. Potegao je drugi obarač i sačma se rasprsnula na zidu iznad Dokove glave.

Hamerhed je bacio prazno oružje na Doka, a zatim je podigao „kolt”. Tada je ponovo zalajao Dokov revolver. Na Hamerhedovom čelu rascvetala se crvena rupa i on je klonuo na prozorski okvir.

Kada je golijat pao, Dok Holidej se okrenuo Dariusu Frimanu, koji je nepovređen stajao pored stola. Druga vrata na sobi bila su širom otvorena.

U času kada je Dok Holidej istrčao na verandu, Kristi je trčao prema štali.

Upravo tada se od kapije ranča začuo topot konjskih kopita. Na čelu sa šerifom Satklifom i njegovim pomoćnikom, potera je ujahala u dvorište

Kristi se skamenio kada je video poteru.

Za trenutak je unezvereno gledao oko sebe, a onda je potpuno besmisleno počeo da trči prema uglu kuće. Bila je to nagonska reakcija, ali, kada čoveku uže visi nad glavom, on nema vremena da razmišlja.

Ponovo je stao kada je Dok Holidej uperio revolver u njega.

— Ne! — vrisnuo je. — Ne, molim te!

— Kriv se, Frimape! — doviknuo mu je Dok rečenicu, kojom se krivcu saopštava presuda suda i porote. — Priznaj, pre nego što te ubijem.

— Da, ja sam opljačkao banku — rekao je Kristi tresući se. — Ali, nisam imao nameru da ubijem onog starca. Kunem se da nisam. Oh, molim te! Nemoj me ubiti — zacvileo je. — Ne želim da umrem! Molim te!...

To je bio trenutak koji je Dok čekao. Metak je ležao pod okidačem još od trenutka kada je ušao u sobu. Mogao ga je već tada ubiti. Ali, on to nije želeo. Nikada nije ubijao ako nije morao. A ovde nije morao.

Ne shvatajući zašto Dok okleva, Kristi je klekao na zemlju i sklopio ruke pred njim. Zatim je počeo da se savija kao crv u užasnom strahu od kazne iako je znao da ga ne može mimoići.

Dok Holidej je podigao glavu. Muka mu je bila da više gleda ovog bednika.

Podigao je glavu i sreo se sa pogledom šerifa Satklifa.

— On je tvoj šerife. Ne želim da prljam ruke s njim — rekao je Dok.

Vratio je revolver u futrolu i okrenuo leđa Kristiju Frimanu.

— U redu, Kleje, potpiši svoju izjavu, a zatim će te zamenik vratiti natrag u ćeliju.

Šerif je bio umoran. Bilo je već skoro jedanaest sati, a Čad Siti je zaista imao naporan dan za sobom. Predstavnik zakona je upravo završavao ispitivanje zatvorenika, koje je doveo sa „Zlatne potkoviće”.

— Mislite li da će mi biti smanjena kazna zbog priznanja, šerife? — upitao je Eli Klej.

— Aha — možda ćeš dobiti samo sedamdeset sedam godina robije, umesto devedeset devet — dobacio mu je zamenik Kin. — Potpiši.

Eli je potpisao svoje priznanje. Kin ga je otpratio do ćelije, a zatim se vratio u kancelariju.

— Pa, gotovo je, šerife — rekao je stavljajući vodu za kafu na peć.

— Da, gotovo — promrmljao je šerif i podupro glavu rukama.

Već je polao neke ljude da pokušaju da izvuku Čenterovo telo iz Blu Hola, mada nije očekivao da će to imati uspeha. Međutim, telo i nije bilo neophodno, jer je već imao priznanje u rukama.

Po svemu je izgledalo da je Čenter bio protiv ubijanja i uplašio se posle pogibije Cezara Džonsa... Zato je hteo da napusti ranč i ode. Ali, Friman je poslao Hamerhoda za njim, kako bi se osigurao da Čenter neće progovoriti.

— Kakve će biti kazne, šerife? — upitao je zamenik Kin podstičući vatru.

— Dvadeset godina za Kertlija, Bonera i Kleja — rekao je šerif. — Dobar advokat bi mogao da ubedi porotu da ih je nagovorio Kristi Friman.

— A šta će biti s njim?

— Kakvo je to pitanje? Visiće!

Kim je ozbiljno klimnuo glavom.

— Da, pretpostavljam da će tako biti. Ali, prosto ne mogu da ne osećam sažaljenje prema starom Dariusu. Mislim da će ga to dotući.

— Teško je reći, Darius je čvršći nego što izgleda. Pre nekoliko sati je rekao, kako će se potruditi da ljudi zaborave ovu mrlju na njegovom imenu.

Šerif je ustao, ispio lonče kafe koje mu je pružio zamenik. Zatim je krenuo u redovan obilazak ulica.

To, doduše, nije bilo potrebno, ali, šerif je uvek savesno obavljao svoju dužnost.

Pre nego što se vratio u kancelariju, svratio je u telegrafski ured.

Dva telegrama su čekala na njega. Jedan je bio od šerifa Morgana iz Farmingtona, koji mu je javljao da su Hadžin i Vidis poslali Valdeza u Čad Siti. Javljao mu je, takođe, da su ova dvojica optuženi za izazivanje nereda i nagovaranja na dela protiv javnog reda i mira i da se trenutno nalaze u zatvoru. Hadžinu su oduzete sve počasti, koje je uživao u gradu.

Šerif je zadovoljno pročitao telegram.

Međutim, još je zadovoljniji bio, kada je počeo da čita drugi.

Guverner mu je javljao da je odluka o biranju glavnog grada oblasti doneta. Ni Farmington, ni Čad Siti nisu izabrani, „radi nestabilnosti, koje još uvek postoje“, javljao je guverner.

Šerifu je laknulo. Znao je on dobro šta znači sedište jedne oblasti. Hiljadu problema bi mu se za jedan dan natovarilo na glavu, a mogao je sasvim i bez toga.

Uostalom, za ova dva dana imao je problema dovoljno da zadovolji sve potrebe za senzacijama, za čitavu godinu, razmišljao je uživajući unapred kako će ove večeri mirno spavati.

Vratio se u kancelariju i još sa vrata doviknuo Kinu.

— Pakuj se i možeš piti celu noć. Mirno ćemo spavati. Ne dolazi, ako ne vidiš da gori ova kancelarija.

Kinu nije bilo potrebno reći dva puta. Stušio se niz stepenice, a šerif je znao kuda će. Pravo u salun preko puta.

*

— Hog Taun — govorio je Ebin Sandajn posle dva dana kada je vest o sedištu oblasti objavljena u novinama. — Mislim da je guverner poludeo.

Spremio se i već rano ujutro ušao u „Big Diper“ salun. Bilo mu je potrebno da sa nekim porazgovara o ovoj guvernerovoj odluci, a u kući nije imao s kim.

Uostalom, u kući je ionako već dva dana pravi pakao. Svi su sada pametni, i Marta i Ester. Obe se ponašaju kao da su odavno znale kakav je Kristi i kao da su ga primale u kuću protiv svoje volje.

Samo je Džordžina ćutala. Sedela je u svojoj sobi i stalno nešto pisala. A jutros rano saopštila mu je da odlazi na školovanje protiv čega, uostalom, on nije imao ništa. Naprotiv, smatrao je da je u ovoj situaciji to sasvim razumno rešenje.

Niko u „Big Dipper” salunu nije obraćao pažnju na žalbe Ebina Sandajna što neće biti gradonačelnik glavnog grada oblasti. Posle onoga što se dogodilo poslednjih dana, ljudi su prestali da o njemu misle onako kako je to bilo do sada. Znali su za njegove planove sa Kristijem Frimanom i nisu mu to opraštali.

U salunu je bilo tiho, a Barni Bob je stajao lenjo naslonjen na bar. Zek Donovan je stajao pored njega, a Triksi Dejl je sedela za stolom pored šanka i ružem mazala usne.

Iznenada je Donovan pokazao na ulicu.

— Hej!... Pogledaj!

Preko puta ulice stajali su Dok Holidej i Džordžina. On je držao uzde svoga konja, očigledno spreman da pođe, a ona, neobično ozbiljna, nešto mu je govorila.

— Džordžina!... Holidej! — zgrnuo se Sandajn. — Šta, do đavola...

— Sedi tu gde si Sandajne — doviknula mu je Triksi primetivši da se on sprema da istrči napolje. — Zar ne vidiš da se pozdravljaju!

— Šta ona ima da se pozdravlja sa tom skitnicom? — planuo je Sandajn.

— Da nije bilo te skitnice ti bi uskoro imao zeta, koji bi kad-tad visio sa konopcem oko vrata. Samo, mislim da bi pre toga i tebe žestoko opelješio — odbrusila mu je devojkica.

— Zaveži — planuo je Sandajn.

— Sad mogu. Rekla sam ti šta sam imala.

U tom trenutku Dok je privukao Džordžinu sebi i poljubio je. Zatim se bacio u sedlo i mamuznuo konja.

Oblaci prašine bili su jedini trag, koji je ostao za Dokom Holidejom. A Džordžina je podigla glavu i lagano se uputila kući. Prvom kočijom i ona će krenuti iz Čad Sitija.

— K R A J —

čitajte sledeći broj DOKA HOLIDEJA



BROJ 100

izlazi 7. septembra 1980.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.
